

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 1 КВІТНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 13 VOL. CXII FRIDAY, APRIL , 2005 No. 13

Революційна хвиля охопила Кирґизстан

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 20 березня після оприлюднення підсумків парляментських виборів у Кирґизстані, до яких висунуто звинувачення у фальсифікації, прихильники опозиції розпочали у столиці Бішкеку та інших містах маніфестації та протести. Головною метою протестів була вимога відставки президента країни, уряду та Верховного суду. На виборах абсолютну більшість голосів – до 90 відсотків – одержали проурядові та нейтральні депутати, включно з дочкою і сином президента Аскара Акаєва.,

Голова ОБСЕ, міністер закордонних справ Словенії Димитрій Рупель, обговорював 30 березня у Бішкеку шляхи вреґулювання кризи у Кирґизстані.

Президент Кирґизстану Аскар Акаєв, який залишив країну під час масових акцій протесту, перебуває у Підмосков'ї. 29 березня, заперечуючи свої попередні заяви, сказав, що готовий відійти від влади, якщо йому дадуть ґарантії безпеки.

Новообраний парлямент Кирґизстану 25 березня затвердив Курманбека Бакієва на посаді прем'єр-міністра. Він також виконує обов'язки президента республіки до виборів, що заплянованi на 26 червня. К. Бакієв повідомив, що візьме участь у цих виборах.

Парлямент Кирґизстану, який був при владі перед проведенням нещодавніх парляментських виборів, 28 березня заявив, що погоджується скласти свої повноваження.

Перехідний керівник Кирґизстану Курманбек Бакієв заявив, що депутати ухвалили правильне історичне рішення і воно може привести до розв'язання кризи, в якій опинилися нові органи влади у тій країні.

„Я вітаю народ Кирґизстану з революцією, яка сталась 24 березня. Я вважаю, що це вже третя подібна революція, після Грузії та України, на колишньому радянському просторі. І це постає як надзвичайно визначний факт", – підкреслив К. Бакієв.

Проте згодом сотні демонстрантів зібралися у столиці Кирґизстану – місті Бішкеку, висловлюючи свою незгоду щодо леґітимізації нового парляменту, обрання якого й стало причиною заворушень у тій країні.

Тим часом чинний міністер закордонних справ Кирґизстану Роза Отунбаєва привітала народ Кирґизстану з „безкровною революцією".

Рішенням про леґітимність нового парляменту Кирґизстану незадоволені деякі колишні опозиційні партії, які активно долучилися до революційних подій в країні минулого тижня. Громадський форум „Комітет 27 березня" назвав це рішення зрадою революції. Громадський форум вимагає чесних виборів і чесного парляменту. „Народові не потрібна просто зміна декорацій".

У Бішкеку одночасно відбулися засідання двох парляментів – попереднього скликання і нового. Леґітимність старого парляменту підтвердив Верховний суд Кирґизстану. Результати виборів до нового парляменту затвердив Центрвиборчком, незважаючи на масові протести.

Новий парлямент вирішив створити комісію з вреґулювання ситуації у республіці. Голова

(Закінчення на стор. 3)

До відкриття Українського Музею в Ню-Йорку

Виставка творів О. Архипенка - перша в новому будинку Українського Музею в Ню-Йорку

Марта Бачинська

НЮ-ЙОРК. – Нове приміщення Українського Музею в Ню-Йорку буде відкрите 3 квітня 2005 року інавгураційною виставкою „Олександер Архипенко: візія і тяглість", що складатиметься з 65 скульптур і скульпто-живописів одного з найбільших новаторів і найвпливовіших мистців XX століття. Більшість творів походять з колекції Франсіс Архипенко-Ґрей, вдови мистця. Інші позичені від численних приватних і музейних колекцій – з Бруклинського музею, з Ґуґенгайм-музею, з Гіршгорн-музею і Саду Скульптур, з Метрополітального музею мистецтв, з Вітні-музею американського мистецтва, з Мистецької ґалерії при Єльському університеті, з Музею мистецтва при Вісконсинському університеті, в Мадісон, і з Українського музею і бібліотеки в Стемфорді, Конектикат.

Олександер Архипенко (1887-1964) народився у Києві, де до 1905 року вивчав мистецтво у Київському художньому інституті. У 1906 році переїхав до Москви, а згодом, у 1908 році, до Парижу. Архипенко здобув славу в мистецькому середовищі Парижу на початку XX століття як революційний новатор, працюючи поруч таких художників, як Пабло Пікасо, Анрі Матіс і Константин Бранкузі. У 1921 році О. Архипенко переїхав до Берліну, а в 1923 році виїхав до Сполучених Штатів Америки і поселився в Берсвілі, Ню-Йорк (не-

(Закінчення на стор. 19)

О. Архипенко. „Вояк на марші" (1917 р.)

Про творчу спадщину О. Архипенка читайте на стор.19

Російський десант висадився в Криму

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 23 березня російський десантний корабель „Константин Фильченков" порушив державний кордон України й у районі міста Феодосія розпочав висадку десанту 382-го окремого батальйону морської піхоти Чорноморської фльоти Росії. Морські піхотинці, які базуються на російській території, не мають права без відповідних погоджень висаджувати десант навіть на полігон Чорноморської фльоти Росії, який орендує Росія. Таким правом користуються тільки морська піхота Чорноморської фльоти Російської Федерації, що базується на українській території.

За словами начальника прес-служби командування Військово-морських сил України Миколи Недогібченка, корабель попереджав про входження в українські територіяльні води, однак не надав інформації про пасажирів і вантаж на борту. Він сказав, що близько 2:00 корабель зайшов у територіяльні води України і близько 6:00 висадив на військовому полігоні в районі гори Опук на південно-східньому узбережжі Криму (за 70 кілометрів від Керчі) батальйон морської піхоти Росії, що базується в місті Темрюк (Росія). 24 березня, о 3:00 год., корабель залишив територіяльні води України і вирушив у напрямку Новоросійська.Такі дії, підкреслив Микола Недогібченко, не узгоджуються з вимогами договору про базування Чорноморської фльоти Росії на території України, а також з вимогами угоди про використання полігонів на території України. Росіянам було про це повідомлено українською стороною.

До МЗС України 24 березня був запрошений тимчасово повірений у справах Російської Федерації в Україні Євген Пантелєєв для вручення дипломатичної ноти, у якій українська сторона зажадала роз'яснень з приводу цього інциденту

Прес-секретар Азово-Чорноморського напрямку Державної прикордонної служби Сергій Піддубний повідомив, що з військового корабля висадилося 100 російських десантників (за іншими даними – 142) і 28 одиниць техніки під час навчань, про які українську сторону не поінформували.

Голова Служби безпеки України (СБУ) Олександр Турчинов 24 березня заявив, що перебування Чорноморської фльоти Росії на території України суперечить національним інтересам країни. Коментуючи порушення кораблем Росії державного кордону України, глава СБУ відзначив, що "у таких питаннях як територіальна незалежність і суверенітет не можна робити будь-яких реверансів – позиція повинна бути досить жорсткою й адекватною".

Міністерство закордонних справ України вважає, що такими діями російська сторона „грубо порушила положення двосторонньої Угоди про статус і умови перебування Чорноморської фльоти Російської Федерації на території України від 28 травня 1997 року, а також законодавство України про режим державного кордону і порядок допуску підрозділів збройних сил інших держав на територію України".

Секретар Ради національної безпеки й оборони України Петро Порошенко висловив надію на те, що інцидент у Феодосії з висадкою російського десанту на українській території є помилкою. „Якщо ж це не було помилкою, то це - провокація, і винуватці повинні понести покарання", - сказав Петро Порошенко в п'ятницю, 25 березня.

(Закінчення на стор. 4)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

„Реекспортний" конфлікт вичерпано

КИЇВ. –Президент України Віктор Ющенко заявив 29 березня, що конфлікт між прем'єр-міністром України Юлією Тимошенко і міністром юстиції України Романом Зваричем, що був спричинений постановою Кабінету Міністрів України про тимчасову заборону реекспорту нафти, вичерпано. Зокрема В.Ющенко зазначив, що 28 березня розмовляв з Ю.Тимошенко і попросив її зустрітися зі Р. Зваричем. „Пізно ввечері Юлія Володимирівна повідомила, що зустріч відбулася, питання врегульовано і конфлікт вичерпано", – сказав В. Ющенко. За його словами, якщо говорити по суті справи, то вона „вичерпана зміною митних цін". В.Ющенко також висловив думку, що з самого початку при ухваленні урядом суперечливого рішення про заборону реекспорту нафти була допущена некоректність як з одного, так і з іншого боку. Реекспорт згадується в десятці українських законів і „це законна позиція". На думку Президента, якщо приймати рішення щодо заборони такої діяльности, то треба змінювати й закони. Водночас, даючи характеристику самому Р. Звaеичу, В.Ющенко сказав, „цей юрист не піде на те, щоб на базі приватного інтересу формувати своє стиавлення до урядового рішення".

Як повідомлялося раніше, Кабінет Міністрів України заборонив реекспорт нафти постановою від 16 лютого. 17 лютого прес-служба Міністерства юстиції повідомила, що міністер юстиції Р. Зварич подав у відставку, мотивуючи це рішення втручанням в працю його відомства депутатів, які мають вплив на нафтопереробну сферу, та спробами деяких осіб втягнути членів його сім'ї в корупційні схеми (дружина Р. Зварича Світлана є заступником генерального директора ТОВ „Оілтранзит", що займається нафтовим підприємництвом).

Верховна Рада ухвалила зміни до бюджету

КИЇВ. – Схвалення проєкту змін до бюджету вважають перемогою Юлії Тимошенко. Верховна Рада України 25 березня схвалила проєкт змін до державного бюджету України в цілому. „За" проголосували 376 народних депутатів, „проти" не голосував ніхто. Утрималися при голосуванні 39 із 45 депутатів, які входять до фракції „Реґіони України", що зараховує себе до опозиційних. Уряд Ю.Тимошенко, який змінював бюджет, створений ще Кабінетом міністрів Віктора Януковича, заклав у документ значні соціяльні виплати; а це, у свою чергу, вимагає скасування низки пільг для підприємств, аби збільшити надходження до бюджету. Згідно з законом, доходи державного бюджету України на 2005 рік встановлено у розмірі 105 млрд. 994 млн. 585.4 тис. грн., зокрема доходи загального фонду держбюджету – 80 млрд. 688 млн. 275 тис. грн., доходи спеціяльного фонду держбюджету – 25 млрд. 306 млн. 310.4 тис. грн. Витрати державного бюджету на 2005 рік затверджено у розмірі 113 млрд. 778 млн. 264.7 тис. грн., зокрема, витрати загального фонду держбюджету – 88 млрд. 339 млн. 637 тис. грн., витрати спеціяльного фонду держбюджету – 25 млрд. 438 млн. 627.7тис. грн. Граничний розмір дефіциту державного бюджету на 2005 рік встановлено на рівні 6 млрд. 817 млн. 020.9 тис. грн. Опозиція стверджує, що новий уряд діє на користь близьких до влади підприємницьких інтересів.

А. Кваснєвський про „оптимізм" української влади

ВАРШАВА, Польща. – Президент Польщі Александер Кваснєвський 25 березня назвав „оптимізм" нової влади помилкою. „Ми всі помиляємося. Можу покищо відзначити таку дещо небезпечну помилку: як революційні, так і подальші заяви українських політиків були надзвичайно оптимістичними", – сказав він . „Було роздано дуже багато обіцянок, сповнених революційного духу: мовляв, як ми захочемо, так усе й буде", – пояснив він. Він також зазначив, що Президентові й урядові „потрібно якось сісти й оцінити: що можливо тепер, що можна досягнути через рік, а що здійсниться лише за кілька років. І цю стратегію розвитку України потрібно показати людям, бо тільки так буде чесно й серйозно. У протилежному випадку може настати момент, коли всі, хто підтримував революцію, почнуть запитувати: де робочі місця, де високі платні, де підвищені пенсії?" – сказав А. Кваснвський. „Адже швидких див не буває, на все потрібен час, тим більше – на економічне зростання", – додав він та зазначив, що „абсолютно вірить у В. Ющенка, оскільки він не лише добрий політик, а й добрий економіст, він знає, як рахувати гроші, тямить у бюджеті". Президент Польщі також позитивно оцінив перші декларації і В. Ющенка, і Ю. Тимошенко. „Перші декларації і Президента Ющенка, і прем'єр-міністра Тимошенко зрозумілі й позитивні як для України, так і для Европи", – сказав він.

Евробачення" – 2005

КИЇВ. – Кінцевий концерт„Евробачення", що відбудеться 21 травня, стане не просто пісенним конкурсом, а „повноцінною европейською презентацією" України. Півфінальні виступи (19 травня) на міжнародному конкурсі „Евробачення-2005" у Києві. У фінал (концерт відбудеться 21 травня) проходять 10 півфіналістів з кращими результатами. Фінальні виступи відкриє учасник, що визначився за підсумками півфіналу. Потім жереб визначив Великобританію і Мальту, за якими знову йдуть два півфіналісти. На 6-му місці – Туреччина, після якої виступить півфіналіст, що пройшов кваліфікацію. Восьма - Албанія, потім Кіпр, Еспанія, знову півфіналіст, Сербія і Чорногорія, півфіналіст, Швеція, представник країни, що пройшла півфінал. 16-та - Україна, потім Німеччина, півфіналіст, Греція, Росія, Боснія і Герцеговина, два півфіналісти. Завершує виступ у фіналі Франція. Україна як країна-переможець торішнього конкурсу буде брати участь відразу у фіналі. Крім того, ґарантовану участь у конкурсі традиційно одержують країни „великої четвірки" (Великобританія, Франція, Німеччина, Еспанія), що найбільшою мірою визначають матеріяльну базу „Евробачення, і 10 кращих за результатами „Евробачення" – 2003". У фіналі українська група „Ґринджоли" виступить 16-ою з 24-ох учасників. Трансляцію „Евробачення" дивитиметься, як повідомляють, майже 100 мільйонів телеглядачів по всьому світі. Символом „Евробачення-2005" буде помаранчева квітка папороті.

В Україні будуть виходити „ЕвроНюз" і „Комерсант"

КИЇВ. – Европейський телеканал міжнародних новин „ЕвроНюз" (EuroNews) має намір виходити українською мовою, повідомили 24 березня. Розширення телепрограм українською мовою розглядається як цілком реальний проєкт, але поки не відомо, коли він буде запроваджений у життя. „Якщо взяти конкретно Україну, то ми вже говорили з Національною телерадіокомпанією. Як ви знаєте, на цьому каналі відбулись певні зміни, змінилось керівництво. Зрозуміло, що нам потрібно знайти контакти з новим керівництвом", – зазначив заступник виконавчого директора „ЕвроНюз" Мішел Пітерс. „Звичайно, Україна є для нас дуже важливою державою. Ви, мабуть, знаєте, що канал „ЕвроНюз" був першим у світі, який почав передавати пряму інформацію про „помаранчеву революцію", ми також були першими, хто провів інтерв'ю з президентом Ющенком". Програми телеканалу транслюються до 82 країн світу, його щоденно дивиться близько 8 мільйонів людей.

Президент Грузії – з візитою в Україні

КИЇВ. –24 березня до України з дводенною державною візитою прибув Президент Грузії Міхаїл Саакашвілі. Він зустрівся з Президентом України Віктором Ющенком, головою Верховної Ради Володимиром Литвином і прем'єр-міністром Юлією Тимошенко. Президента Грузії супроводжувала висока представницька делеґація, у складі якої було більшість членів грузинського уряду. Під час зустрічей сторони обговорили низку актуальних питань, зокрема щодо можливого спільного здійснення перспективних економічних проєктів у енерґетичній та транспортній сферах, шляхи розширення загальної торговельно-економічної співпраці двох країн, активізацію діяльности ҐУУАМ. Під час візити відбулося урочисте відкриття „Року Грузії" в Україні.

Співпраця музею Голокосту США та архівів України

КИЇВ. – Державний комітет архівів України та Меморіяльний музей Голокосту США підписали 29 березня договір про співпрацю. Ідеться про здійснення спільних проєктів з питань підготування документальних та довідкових видань, репрезентації й оприлюднення інформації про історичні документи, які зберігаються в українських архівах і стосуються трагедії Голокосту. Серед присутніх на церемонії підписання були посол США в Україні Джон Гербст та заступник державного секретаря України Маркіян Лубківський.

Україна в списку найбільших іміґрантів

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Іміґранти до розвинутих промислових країн світу походять нині переважно з Росії, України, Китаю та Індії. Про це свідчать висліди дослідження, проведеного Організацією з економічної співпраці та розвитку, яке було оприлюднено 22 березня у Парижі. Найбільше людей іміґрують до США, Німеччини, Еспанії, Великобританії, Італії та Японії, встановили автори дослідження. Загалом вони дійшли висновку, що міґрація у світі не набула за останній рік більших маштабів. Натомість на терені надання політичного притулку зміни зауважені. У більшості промислово розвинених країн зменшилася кількість прохачів політичного притулку. Зросла ця кількість лише в Польщі, Чехії та Греції.

Фідель Кастро нагородив Н. Карпачову

КИЇВ. – Українська делеґація на чолі з Н. Карпачовою цими днями перебувала з офіційною візитою в Кубі на запрошення міністра закордонних справ Куби Філіпе Переса Роке. Міністерство закордонних справ Куби запросило українського омбудсмена з метою обміну досвідом правозахисної діяльности та ознайомлення з дійсним станом дотримання прав людини у цій країні. Під час цієї візити глава Республіки Куба Фідель Кастро нагородив Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини Ніну Карпачову медалею Дружби, повідомили 23 березня у прес-службі українського омбудсмена. Цією нагородою кубинська держава відзначає видатних діячів інших країн. Таким чином відзначено її особистий внесок у справу солідарности між народами, зміцнення та розвиток двосторонніх взаємин між Республікою Куба та Україною, а також важливу ролю у сприянні гуманітарній Програмі лікування українських дітей, потерпілих внаслідок Чорнобильської катастрофи.

О. Мороз критикує кадрову політику нової влади

КИЇВ. – Провідник Соціялістичної партії України Олександер Мороз відзначає відкритість нової влади, про це він сказав 23 березня. „Влада стає відкритішою – це добре", – сказав провідник Соцпартії, проте він зауважив, що на його думку, „не ідеальним" є підбір уряду, а також „на місцях біля влади чимало випадкових прохідних кандидатур, не забезпечений повною мірою принцип розмежування підприємництва і влади". Зазначивши, що це, а також зволікання у кадрових рішеннях, „розхолоджує людей, розчаровує їх", О.Мороз зізнався: „Подібні почуття переживаю і я. Але вище за них - співпереживання".

За повідомленнями інформаційних агентств

Президент України відвідає США

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Президент України Віктор Ющенко разом зі своєю дружиною Катериною розпочне свою візиту в США у понеділок, 4 квітня. Програма візити включає зустріч 4 квітня у Білому Домі з Президентом Джорджем Бушем, віце-президентом Ричардом Чейні, секретарем Державного департаменту Кондолізою Райс та з іншими високопоставленими урядовцями країни. Президент В. Ющенко матиме виступ перед студентами Джорджтавнського університету, а пізніше того ж вечора відлетить до Чикаґо, де виступить на бенкеті, влаштованому Комітетом закордонних взаємин міського уряду Чикаго.

5 квітня Президент В. Ющенко перебуватиме в Бостоні, де отримає високу нагороду „Profiles in Courage" від Фундації Джона Ф. Кенеді, котру йому вручить дочка колишнього президента Керолайн. 6 квітня Президент В. Ющенко повернеться до столиці США, де вранці виступить перед членами обидвох палат Конгресу. На другу половину дня заплановано віче біля пам'ятника Тарасові Шевченкові, а також бенкет в честь Президента України і його дружини. Заплановано також додаткові зустрічі з підприємцями і політичними провідниками, а щодо відвідин Нью-Йорку 7 квітня, то в момент, коли „Свобода" йшла до друкарні, ще не надійшло остаточне підтвердження стосовно цієї можливости. Окрему програму заплановано для дружини Президента Катерини.

Революційна...

(Закінчення зі стор. 1)

нижньої палати старого парляменту заявив, що палата припиняє працю до розв'язання політичної кризи в країні. Багато депутатів є членами парляменту обох скликань.

А. Акаєв у Москві 29 березня розповів про свої пляни на майбутнє та заявив, що не має наміру більше брати участь у президентських виборах. „Я вже неодноразово говорив, що це мій останній термін (на посаді президента)", – сказав він. Він також відзначив, що не бачить причин подавати у відставку, незважаючи на те, що влада в республіці перейшла до опозиції. „Я є єдиним леґітимним президентом Киргизької республіки і термін мого мандату – 30 листопада 2005 року" – сказав А. Акаєв і підкреслив, що опозиція з самого початку плянувала захопити владу. „Я хотів би підкреслити, що в опозиції був із самого початку плян захоплення влади, а не мирної демонстрації, як це було в Києві. Їхньою метою не було ведення переговорів", - сказав А. Акаєв.

Кремль 26 березня підтвердив, що президентові Киргизії А. Акаєву було надано можливість прибути в Росію.

У той же час в.о. президента республіки К. Бакієв заявив, що нова влада Киргизії дасть ґарантії недоторканности А. Акаєву.

Обидві палати киргизького парляменту затвердили Курманбека Бакієва виконуючим обов'язки президента й прем'єр-міністра Киргизії.

Скинутий президент Киргизії Аскар Акаєв за межами Киргизстану називав те, що відбулося в країні 24 березня, антиконституційним переворотом.

К. Бакієв закликав покласти край насильству і мародерству у Бішкеку. За уточненими даними, в результаті заворушень у киргизькій столиці загинули 4 особи, понад 170 – госпіталізовані з травмами. Виконувач обов'язків президента назвав відновлення ладу першим завданням нового уряду.

Провідники опозиції в Киргизстані створили тимчасову раду, яка керуватиме країною на час підготування до нових виборів, запланованих на червень.

Нова адміністрація пообіцяла зробити питання безпеки своєю першочерговістю.

На події в Киргизстані зареаґував світ. США заявили, що хочуть, аби події в Киргизстані розгорталися назустріч становленню демократії та стабільного уряду. Проте посол Киргизстану у Вашинґтоні Бактибез Абдрісаєв виступив на захист президента Аскара Акаєва. Він назвав події в його країні переворотом, оркестрованим опозицією з підтримкою, як він сказав, кримінальних банд та закордону.

У той час Росія, яка має в Киргизстані військову базу, закликала всі сторони в країні продовжувати діялог. В. Путін висловив готовність співпрацювати з новою владою Киргизстану, але критикував події 24 березня у Бішкеку як свідчення слабкости державної влади. Китай, який має з Киргизстаном спільний кордон, також закликав до спокою.

24 березня опозиція Киргизії захопила будинок уряду в Бішкеку після кількаденних заворушень у країні. Під час прориву в будинок прихильники опозиції майже не зустріли опору, бо міліція і військовослужбовці переходили на бік учасників масових виступів у Бішкеку.

Прихильники опозиції вимагали відставки А. Акаєва і перегляду підсумків парляментських виборів. Опозиціонери контролюють більшість міст на півдні Киргизії. Крім того, у Бішкеку демонстранти захопили також будівлю національного телебачення.

В той же час киргизька опозиція створює координаційну раду. На першому засіданні обговорювалися питання про наведення порядку в країні.

Х.В.-Ф.

Панахида в пам'ять жертв Голодомору

КИЇВ. – 26 березня у Володимирському соборі УПЦ КП було відслужено Панахиду в пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 рр., на якій були присутні (зліва) Президент України Віктор Ющенко, його дружина Катерина, прем'єр-міністер України Юлія Тимошенко і міністер фінансів Сергій Терьохин. Фото: УНІАН

П'ятирічна дівчинка винесла з вогню дворічну сестричку

ХАРКІВ. – 15 березня в селі Воронцовка Куп'янського району Харківської области сталася трагедія. Коли зайнялася кімната, п'ятирічна Настя зі своєю дворічною сестрою Людою були у будинку самі. Спочатку старша сестра намагалася загасити вогонь самотужки. Зрозумівши через якийсь час, що їй це не під силу, Настя, прикриваючи власним тілом сестру, винесла її з палаючої хати і привела до сусідів. Дівчатка йшли по бруду босоніж. „Помийте Людочці ніжки... Там пожежа...", - це все, що змогла вимовити маленька Настя, перш ніж знепритомніла.

Лікарі опікового центру Харкова роблять все можливе, рятуючи п'ятирічну дівчинку, яка отримала значні опіки, коли виносила з вогню свою дворічну сестричку. У Головному управлінні МНС України в Харківській області повідомили, коли дитину привезли до лікарні невідкладної допомоги міста Харкова, на її тілі було 80 відсотків опіків третього ступеня важкости.

18 березня Президент Віктор Ющенко поспілкувався телефоном з п'ятирічною Настею Овчар, яка перебуває в опіковому центрі міської клінічної лікарні швидкої допомоги Харкова. Президент також розмовляв з батьками дівчинки і сказав, що пишається мужністю такої маленької дівчинки. Родина президента бажає дитині скорішого одужання і попросила лікарів докласти всіх зусиль для її порятунку.

Верховна Рада України 24 березня ухвалила постанову, згідно з якою передбачається виділення з Фонду оплати праці народних депутатів коштів, необхідних для покриття витрат на лікування 5-річної Анастасії Овчар, яка постраждала під час пожежі. За дану постанову проголосували 409 із 431 народного депутата, зареєстрованого у залі.

Настю Овчар лікуватимуть у Бостонському опіковому центрі повідомили 24 березня. Допомоги дівчинці взявся хмельниччанин Віктор Вікарчук, який вже рік співпрацює з американськими лікарями. Про Настю він почув з теленовин, і вже через 2 дні по Інтернету відіслав її фотографії до Бостону. „американці готові прийняти дитину і за свої кошти лікувати її. Тому що в Україні немає на сьогоднішній день таких можливостей, щоб у такій ступені – 80 відсотків опіків – можна було врятувати дитину".

В Америці Настя пробуде кілька місяців. Адже для вирощування і пересадки шкіри потрібен час. Втім бостонські лікарі сподіваються на успіх – вони вже вилікували дитину із 99 відсотками опіків.

АМЕРИКА І СВІТ

Колишні дипломати не хочуть бачити Дж. Болтона в ООН

ВАШІНҐТОН. – Група колишніх американських дипломатів 28 березня закликала Конґрес заблокувати висунення президентом Джорджем Бушем Джона Болтона новим посланцем США до Об'єднаних Націй. У листі до Сенатського комітету з закордонних взаємин більш як 50 колишніх дипломатів висловили занепокоєння поглядами та діями Дж. Болтона, які, на думку американських дипломатів можуть стати на заваді ефективного обстоювання в ООН інтересів Америки. Дж. Болтон, колишній фахівець з питань озброєнь та головний представник США на переговорах з Північною Кореєю, має репутацію різкого критика Об'єднаних Націй.

Іракський парлямент – у глухому куті

БАГДАД, Ірак. – 29 березня друге з черги після виборів засідання парляменту розпочалося урочисто, одначе Національна Асамблея Іраку все ще не може визначитися, хто буде новим головою. Через суперечки різних сторін довкола кандидатури на посаду голови парляменту, рішення й цим разом не було ухвалене на засіданні. Згадане засідання парляменту відбулося на тлі розчарування затримками у формуванні уряду. Два місяці по тому, як іракці сміливо вийшли на вибори, немає жодних ознак домовленості між іракськими політиками, від яких вимагають показати результати праці. Сесія парляменту відбулася в умовах підвищених заходів безпеки і мала на меті показати дієздатність депутатів. Різні групи досі не могли навіть домовитися щодо особи голови парляменту, не кажучи вже про все інше. Вони залишили питання голови відкритим і перейшли до процедурних питань. Офіційні представники стурбовані політичною безвихіддю, в якій опинилася країна. Шиїтські та курдські групи пропонують представника мусульман-сунітів на цю посаду, однак самі суніти ще не визначили конкретної кандидатури. Невирішеним залишається і питання, хто буде контролювати головні міністерства, передусім – з нафтових запасів. Курди побоюються, що їхні побажання буде проіґноровано, коли на чолі новозформованого уряду будуть шиїти. Звичайні іракці зараз дуже невдоволені затягуванням процесу формування нового іракського уряду.

Землетрус поблизу Індонезії

НЮ-ДЕЛІ, Індія. – 29 березня влада Індонезії повідомила, що місто Ґунунґсітолі майже повністю зруйноване внаслідок потужного землетрусу в Індійському океані, що стався 28 березня поблизу західнього узбережжя Суматри, загинуло понад 1000 осіб. Землетрус почався неподалік від місця, де у грудні минулого року сталось азійське цунамі, яке призвело до загибелі сотень тисяч людей. Як заявили науковці, вчорашній землетрус був одним з восьми найсильніших з початку минулого століття, однак менш потужним, ніж той, що спричинив цунамі минулого грудня. Цього разу він досягав 8.7 бала за шкалою Ріхтера. Віце-президент Індонезії Юсуф Кала повідомив, що у головному місті острова Ніяс, Ґунунґсітолі, було зруйновано до 80 відсотків будівель. Землетрус було відчутно у Сінгапурі та Малайзії. Він підняв людей, коли ті спали. Попередження про можливість цунамі були швидко розповсюджені ЗМІ. Тисячі людей в Малайзії, Таїлянді та Шрі-Ланці залишили свої будинки, однак потім отримали дозвіл повернутися. Тереза Айзенман, з Національної адміністрації океанів та атмосфери США, заявила, що справді існував потенціял дуже деструктивного цунамі. Місцева влада може вважати, що небезпека минула, якщо через три години після землетрусу поблизу епіцентру не було помічено хвиль цунамі. Землетрус став випробуванням дій влади по тому, як три місяці тому сталось смертноносне цунамі.

Папа Іван Павло II благословив прочан

ВАТИКАН. – У день, коли мільйони християн святкували Великдень 27 березня за григоріянським календарем, Папа Іван Павло II з'явився біля вікна свого помешкання у Ватикані, щоб благословити тисячі прочан. 84-річний Іван Павло II, здоров'я якого різко погіршилося після нещодавньої операції на горлі, виглядав слабким і часто піднімав руку до голови, так, ніби його турбував біль. Поява Івана Павла II тривала близько 10 хвилин і в одну мить його помічники піднесли до його губ мікрофон, проте він не зміг нічого сказати. Натомість він перехрестив сотні тисяч прочан, які зібралися на площі Святого Петра. Це вперше від 1978 року, коли Папа з'явився у Ватикані, він не зміг звернутися до прочан на Великдень. Багато людей в натовпі плакали зі зворушення, побачивши як погіршився фізичний стан Папи Римського. У зверненні від імені Папи пролунав заклик до припинення світових конфліктів та прохання молитися за тих, хто потерпає від бідности та хвороб.

Стрімке зростання населення небезпечне плянеті

ОСЛО, Норвегія. – Людство завдає непоправної шкоди природі. Упродовж останніх 50 років дві третини екологічних систем Землі зазнали безпрецедентного забруднення. У доповіді, оприлюдненій 30 березня в Осло, наголошується, що населення плянети стрімко зростає. Якщо не вжити термінових заходів, то під загрозою опиняться такі життєво необхідні чинники, як чисте повітря і питна вода. У вивченні проблеми брали участь понад 1300 експертів з 95 країн світу.

Ізраїльсько-палестинська пісня про кохання

ЄРУСАЛИМ. – Ізраїльські і палестинські співаки вперше разом виконали пісню про кохання на івриті та арабською мовою, яку одночасно транслювали радіостанції обох громад. Пісню „В моєму серці" виконували їхні автори – один з найпопулярніших фолкльорних співаків в Ізраїлі Давид Броза і палестинський співак Вісам Мурад. Пісню транслювали Радіо ізраїльської армії і „Голос Палестини". У пісні „В моєму серці" йдеться про кохання, мир і співіснування – якості, яких бракувало в Ізраїлі та на палестинських територіях упродовж останніх років. Надзвичайно популярний в Ізраїлі Д. Броза народився в Гайфі, а потім жив у Британії та Еспанії. Послаблення напруження відчувається також під час молодіжного футбольного турніру в Ізраїлі з участю ізраїльської і палестинської команд, на якому присутні ізраїльський віце-прем'єр Шимон Перес і Жосе Мовріньйо - тренер лондонського клюбу „Челсі". Він також має грати з командою „Миру", до складу якої входять футболісти з обох громад. Попри політичні розбіжності – дві сторони знаходять спільне в пісні та на футбольному полі.

У Японії відкрилась всесвітня виставка „Експо-2005"

ТОКІО. – У передмісті Нагоя японської префектури Аїті 24 березня відбулася офіційна церемонія відкриття всесвітньої виставки „Експо-2005", на якій представлено експозиції більш як 120 країн. З ранку на всій території виставки було вжито суворих заходів безпеки у зв'язку з прибуттям на церемонію великої кількости високопоставлених осіб і гостей з багатьох країн. На церемонію прибули японський імператор Акігіто з дружиною і наслідним принцом, а також прем'єр-міністер Дзюн'їтіро Коїдзумі. Перед початком заходу відома японська співачка виконала гимн Японії. Після цього під акомпаніямент симфонічної оркестри, що складається з кращих музикантів п'яти континентів, пройшли прапороносці з прапорами 121 країни, представлених на виставці. Ченці містичної буддійської школи провели коротку церемонію заради успіху всесвітньої виставки.

Вибух на нафтопереробному заводі в Техасі

ГЮСТОН, Тек. – Під час вибуху 23 березня на нафтопереробному заводі компанії „Брітіш Петролеум" ("British Petroleum", BP) в Тексас-Ситі, віддаленому 35 миль на південний схід від Гюстону, загинули 14 осіб і більш як 100 дістали поранення. На місці вибуху проводилися пошуково-рятувальні роботи. Представники заводу повідомили, що компанія розпочала „внутрішнє розслідування" причин вибуху силами своїх експертів, які тісно взаємодіятимуть з місцевими і федеральними правоохоронними органами. Менеджер нафтопереробного заводу Дон Парус виключив теракт як причину вибуху, який стався у той момент, коли в штаті Тексас проходила тристороння зустріч з участю Президента Джорджа Буша, прем'єр-міністра Канади Пола Мартіна і президента Мехіко Вінсенте Фокса. Завод компанії BP в Тексас-Сити, на якому працюють близько двох тисяч осіб, є одним з найбільших у США. Він виробляє 3 відсотки всеї американської бензини. Щодня цей завод переробляє 460 тисяч барелів сирої нафти. За даними адміністрації заводу, вибух стався на установці, яка підвищує октанове число бензини. Установка повністю зруйнована.

Евроміністри хочуть розмови з П. Вулфовіцем

ВАШІНҐТОН. – Міністри фінансів країн Евросоюзу заявили 24 березня, що хочуть зустрітися з кандидатом, якого Президент Джордж Буш хоче бачити на посаді голови Світового банку – Полом Вулфовіцем, перед його ймовірним призначенням на посаду наприкінці цього місяця. На зустрічі у Брюселі вони сказали, що хочуть знати більше про пляни П. Вулфовіца керувати установою, яка грає ключову ролю в економічному розвитку світу. П. Вулфовіц уже заявив, що не насаджуватиме американські інтереси у Світовому банку. Багато допомогових аґенцій висловили стурбованість цією кандидатурою, проте П. Вулфовіц, який тепер є заступником міністра оборони США, каже, що тісно співпрацюватиме з неурядовими групами, аби зменшити злидні у світі, які він назвав джерелом тероризму. Кандидатура П. Вулфовіца викликала прохолодну реакцію в деяких столицях країн ЕС через його ролю у розв'язанні іракської війни.

За матеріялами ЗМІ

Російський...

(Закінчення зі стор. 1)

Президент Віктор Ющенко заявив про те, що під час переговорів з президентом Росії Володимиром Путіним було досягнуто домовлености про проведення інвентаризації відповідности перебування баз Чорноморської фльоти Росії на українській території „великому" договорові 1997 року. Віктор Ющенко називає інцидент у Чорному морі з висадженням російського десанту на полігоні Опук у Криму „військовим недоглядом", але оскільки російська сторона вибачилася, вважає інцидент вичерпаним.

У той же час Віктор Ющенко заявив, що радив би у вирішенні цього інциденту дотримувати винятково положень договору 1997 року. „Ми прийняли вибачення російської сторони, ми вважаємо, що є факт порушення політичної угоди, яка регулює перебування фльотив, але, з огляду на зроблену заяву російської сторони, я вважаю, що інцидент вичерпано", – сказав він.

У Севастополі базується 30-та дивізія надводних кораблів, 197-та бригада десантних кораблів, 247-ий окремий дивізіон підводних човнів, 68-та і 184-та бригади кораблів охорони водного району, 418-ий дивізіон тральщиків, 41-та бригада і 295-ий Сулінський дивізіон ракетних катерів, 112-та бригада розвідувальних кораблів, а також різні підрозділи постачання і забезпечення, гідрографічні, пожежні і рятувальні судна.

Міждержавна угода про терміни перебування російської військової бази в Севастополі передбачає перебування там російських військовослужбовців до 2017 року. Питання про продовження договору може обговорюватися не раніше 2013 року.

За матеріялами ЗМІ

Посольство України в США роз'яснює

Про правовий статус закордонних українців

4 березня 2004 року Верховна Рада України прийняла Закон України „Про правовий статус закордонних українців", який структурно складається з преамбули та 13 статтей.

Як визначено у Законі, „закордонний українець - це особа, яка є громадянином іншої держави або особою без громадянства, а також має українське етнічне походження або є походженням з України". Під українським етнічним походженням розуміється належність особи або її предків до української нації та визнання нею України батьківщиною свого етнічного походження. Умовами надання особі статусу закордонного українця є українська самоідентифікація; українське етнічне походження або походження з України; письмове звернення щодо бажання мати статус закордонного українця; досягнення особою 16-річного віку; відсутність громадянства України.

Особа, яка бажає набути статусу закордонного українця, подає письмову заяву встановленого зразка на території України – до Міністерства закордонних справ України, а за кордоном – до дипломатичних установ України. До заяви додаються: пашпорт або документ, що його замінює; документи чи свідчення громадян України, закордонних українців чи громадських організацій закордонних українців, які підтверджують українське етнічне походження або походження з України. До цих документів може бути додано характеристику-клопотання громадської організації закордонного українця, членом якої є заявник.

Рішення про надання, відмову у наданні або припинення статусу закордонного українця приймає створена при Кабінеті міністрів України Національна комісія з питань закордонних українців.

У разі прийняття позитивного рішення Національна комісія видає особі посвідчення закордонного українця встановленого зразка. Посвідчення видається на 10 років з подальшою його перереєстрацією. За оформлення посвідчення або його дубліката (у разі втрати) справляється плата у валюті країни перебування заявника у розмірі, еквівалентному 10 долярам США. У разі відмови у наданні статусу закордонного українця заявнику видається копія відповідного рішення Національної комісії. Після усунення причин відмови за заявником залишається право повторного звернення. Підставою для відмови у наданні статусу закордонного українця є дії, вчинені особою, які суперечать інтересам національної безпеки України; подання неправдивих даних або підроблених документів для отримання відповідного статусу; порушення інших вимог щодо подання необхідних документів. Крім того, статус закордонного українця може бути припинений. Це відбувається у разі подання особою відповідної заяви; у разі набуття закордонним українцем громадянства України; якщо цього статусу було набуто внаслідок подання завідомо неправдивих даних або підроблених документів; якщо протягом шести місяців з дня зміни імені, прізвища, громадянства або місця проживання особа не повідомила про це МЗС України або дипломатичну установу України за кордоном; якщо особа вчинила дії, що є підставою для відмови у наданні статусу закордонного українця.

Закордонні українці - громадяни держав, з якими Україна має візовий режим, мають право на безкоштовне оформлення багаторазової візи для відвідання України терміном дії на 5 років без надання відповідного запрошення на підставі посвідчення закордонного українця. Це положення поширюється також і на подружжя закордонного українця та його дітей у разі їх спільного в'їзду та перебування на території України. Закордонний українець може іміґрувати в Україну для постійного проживання за умови отримання в установленому законом порядку дозволу на іміґрацію для постійного проживання поза межами квот на іміґрацію.

Під час перебування в Україні на законних підставах закордонний українець користується такими самими правами і свободами, а також несе такі самі обов'язки, як і громадянин України. Держава ґарантує і забезпечує захист передбачених законодавством України прав та інтересів закордонних українців - учасників благодійництва та благодійної діяльности, заохочує здійснення такої діяльности. Задоволення культурно-мовних, освітніх, інформаційних та інших потреб здійснюється в рамках національної концепції співпраці із закордонними українцями та на підставі спеціяльної національної програми. Затверджено програму облаштування осіб з числа закордонних українців, що повертаються в Україну, на період до 2010 року.

Таким чином, з прийняттям Закону України „Про правовий статус закордонних українців" зроблено ще один крок до унормування взаємин історичної батьківщини з українським закордонням, створення механізму реалізації конституційних норм щодо задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами України.

З текстами нормативно-правових актів України, а також з детальною інформацією про порядок оформлення і видання посвідчення закордонного українця можна ознайомитись на веб-сторінці Посольства України в США за адресою: http://www.ukraineinfo.us/ukrainian/consular/foreign_ukr.html.

Адреси:

Національна комісія з питань закордонних українців, вул. Володимирська, 9, Київ, 01025 Ukraine. Телефон: 011-(380-44) 228-1718. Факс: 011 (380-44) 226-2339. Електронна адреса: ncfu@scnm.gov.ua; mail@scnm.gov.ua. Веб-сторінка: http://www.scnm.gov.ua

Консульські установи України в США

Консульський відділ Посольства України в США:

3350 M Street, NW, Washington, DC 20007

Телефони: (202) 349-3398, (202) 333-0606, (303) 349-2920.

Факс: (202) 333-7510.

Електронна адреса: consular@ukremb.com

Веб-сторінка: http://www.ukraineinfo.us

До консульського округу Посольства України у США належать штати: Алабама, Аляска, Арканзас, Вірджінія, Делавар, Джорджія, Західна Вірджінія, Кентакі, Луїзіяна, Меріленд, Місісіпі, Мізурі, Огайо, Оклагома, Південна Каролайна, Північна Каролайна, Тенесі, Тексас, Фльорида, округ Колумбія.

Відповіді на запитання та консульсько-правові роз'яснення громадяни можуть отримати, звернувшись до консульського відділу Посольства України в США за наведеними вище номерами телефонів щоденно, з 2 до 5 години дня, за місцевим часом або надіславши свої запитання електронною поштою чи факсимільним зв'язком.

Генеральне консульство України в Ню-Йорку

240 East 49th Street, New York, NY 10017

Телефон: (212) 371-5690. Факс: (212) 371-5547

Електронна адреса: gc_usn@mfa.gov.ua

Веб-сторінка: http://www.ukrconsul.org/

До консульського округу Генерального консульства України в Ню-Йорку належать штати Вермонт, Конектикат, Масачусетс, Мейн, Ню-Гемпшир, Ню-Джерзі, Ню-Йорк, Пенсильванія, Ровд Айленд.

Генеральне консульство України в Чикаґо

10 East Huron Street, Chicago, IL 60611

Телефон: (312) 642-4388

Факс: (312) 642-4385

Електронні адреси: gc_usc@mfa.gov.ua, ukrchicago@sbcglobal.net.

Веб-сторінка: http://www.ukrchicago.com/

До консульського округу Генерального консульства України в Чикаґо належать штати Айова, Ілиной, Індіяна, Вискансин, Кензас, Мінесота, Мишиґен, Небраска, Південна Дакота, Північна Дакота.

Генеральне консульство України в Сан-Франциско

530 Bush Street, Suite 402, San Francisco, CA 94108

Телефон: (415) 398-0240. Факс: (415) 398-5039

Електронна адреса consulate@ukrainesf.com

Інтернет: www.ukrainesf.com

До консульського округу Генерального консульства України в Сан-Франциско належать штати Айдаго, Арізона, Вайомінґ, Вашінґтон, Гаваї, Каліфорнія, Кольорадо, Монтана, Невада, Ню-Мексико, Ореґон, Юта.

Посольство України в США

Великі „помаранчеві" сподівання

В'ячеслав Брюховецький

Ще півроку тому як в Україні, так і за її межами ми переважно чули нарікання на пасивність української нації, на аполітичність молодого покоління, на загальмованість процесів побудови громадянського суспільства в цьому найспокійнішому пострадянському реґіоні. Здавалося, неможливо українців вивести на вулиці для протесту проти очевидно злочинних дій влади. Це нібито потверджував і неуспіх акції 2000 року „Україна без Кучми" – кілька багатолюдних демонстрацій у столиці нічим практично не завершилися. Відтоді минуло лише чотири роки – й сьогодні весь світ зі здивуванням відкрив для себе таємничу українську націю.

Що ж сталося? Де джерела так званої „помаранчової революції"? Чому майже ніхто з політологів і політиків не передбачив такого розвитку? Можу стверджувати, що ці події виявилися несподіваними навіть для коаліції „Сила народу", в яку об'єдналися чи не всі опозиційні сегменти українського суспільства. Звичайно, можна пристати на сковородинське пророцтво про те, що народ наш спить, але він неодмінно прокинеться...

Звичайно, таке пояснення тішить ніби приспану українську душу і збуджує якісь напівмістичні рефлексії. А проте можна відшукати й раціональніші інтерпретації. Почнемо з контроверсійного твердження, що ніякої революції нині в Україні не спостерігаємо. Революція відбулася в 1989-91 роках. Тоді український народ вперше за свою багатовікову історію здобув незалежність, підстави якої виявилися тривкими й невідхильними. Стався різкий злам у суспільному устрої, в економічній інфраструктурі, в ідеології, в національній самоідентифікації. Цей процес був досить болісним і супроводжувався гострими колізіями, які й нині позначаються на „самопочутті" українського народу, особливо – старших поколінь. Але найголовніший його наслідок – створення умов для розвитку нового покоління українського народу, абсолютно неподібного на всі попередні. Уявіть собі, що може значити для 50-мільйонного народу в центрі Европи факт, що вперше за багато століть піднялося покоління, яке вчилося в національній школі від першої до останньої кляси. То не так важливо, що ми справедливо невдоволені результатами власне українізації нашої школи (йдеться навіть не стільки про її україномовність, як про україноцентричну ідеологію, що її ще не вдалося зформулювати...). Значення має те, що молоде покоління почало ідентифікувати себе в межах широкого поняття української політичної нації. Результати мусіли з'явитися. Чотири роки тому не набралося критичної протестної маси, бо тодішнє студентство все-таки корінням ще сягало в радянський час.

Отже, сьогодні ми користаємося плодом еволюції українського народу, джерелом якої була революція 1989-91 років. „Будь-яка революція лише тоді обертається на еволюцію, коли маштаб розчарувань не перевершує маштабу надій", - резонно зазначив Сергій Рахманін у газеті „Дзеркало тижня", розмірковуючи з приводу можливих наслідків „помаранчової революції". А проте застосовуємо це твердження до наслідків для України революції 1989-91 років. Загальною фразою стало твердження про глибоке розчарування, яке охопило суспільство за цей період. Втім, кого ж охопило це розчарування? Погодьмося, що насамперед старші покоління, які жили в умовах роздання соціяльних бубликів епохи брежневського застою, і ще могли порівняти переваги цього періоду із сталінськими репресіями. Тому революція 1989-91 років для них вособлювала величезні втрати державних, хоч і мізерних, але бажаних матеріяльних ґарантій. За які

(Закінчення на стор. 18)

Революція і наука

Революції, навіть найбільш надхненні і найбільш очисні, можуть спалахувати швидко, але стихають повільно, плавно, і цей перехідний період здається для вчорашніх революціонерів занадто довгим і млявим. Подібна ситуація складається в Україні, яка справді не має багато часу на роздумування і розгойдування: за роки антинародного режиму Л. Кучми зібралося стільки невідкладних завдань буквально в кожній суспільній сфері, що рух вперед має бути скорий і нестримний. Адже й „помаранчева революція" була не метою, а запорукою цього руху, загального поступу України. В цьому ж числі „Свободи" вміщуємо статтю В'ячеслава Брюховецького, президента Національного університету „Києво-Могилянська академія", відомого українського літературного критика і публіциста, в якій він висловлює цікавий, просто таки несподіваний погляд на київський Майдан Незалежности в грудні минулого року: мовляв, справжня революція в Україні сталася не тепер, а в 1991 році, коли „український народ вперше за свою багатовікову історію здобув незалежність, підстави якої виявилися тривкими і невідхильними. Стався різкий злам у суспільному устрої, в економічній інфраструктурі, в ідеології, в національній самоідентифікації", виникли умови для становлення нового покоління українського народу, „абсолютно неподібного на всі попередні". Й от це нове покоління сказало тепер старій владі: „Ми йдемо!".

Стих Майдан, але це „Ми йдемо!" залишається актуальним: йдуть одне за одним все новіші, все сильніші покоління, й нова, післяреволюційна Україна повинна полегшувати й освітлювати їхню ходу в майбутнє.

Одне з найпідставовіших завдань в цьому розумінні – розвиток освіти і науки. В роки Л. Кучми Україну залишили десятки тисяч докторів і кандидатів наук – й марно чекати, що вони негайно повернуться додому. Тому слід з подвійною щедрістю стимулювати освіту і науку, виходячи з того, що ця ділянка є не тягарем для державного бюджету, а рушієм технологічного прогресу, рушієм загальної культури суспільства.

Тим часом проєкт бюджету України на 2005 рік викликав нарікання саме з боку академічних кіл України. Вони розуміють, що уряд правильно і вміло вчинив, латаючи пороблені попередньою владою фінансові діри в бюджеті, полегшуючи соціяльний тягар на плечах народу, але разом з цим висловлюють глибоке занепокоєння, що зменшення бюджетних витрат знову стається за рахунок академічної освіти. Вона не дорахується майже 150 мільйонів гривень, університетська наука – десятки мільйонів. Коли в країнах Европейського союзу щорічні витрати на науку становлять 2 відсотки Внутрішнього валового продукту і постійно ростуть, то в Україні навіть до урізання бюджету наука діставала лише 0.4 відсотка Внутрішнього валового продукту.

З боку нових міністрів чути добрі ідеї реформування науки і її організаційних форм. Наприклад, все жвавіше обговорюються пропозиція перейти від академічної до університетської науки, як це є в західніх країнах, де кожен університет не лише навчає студентів, але й займається фундаментальними науковими проблемами. Однак такий перехід не може відбутися автоматично, він потребує цілком нових умов: скажімо, професор в европейському чи американському університеті в десять разів має менше лекцій, ніж професор в Україні – коли ж йому займатися наукою?

Революційна енергія тільки тоді не зникає безслідно, коли вона переходить на найважливіші і найбільші суспільні проєкти. Розвиток освіти і науки – поза сумнівами, є одним з таких проєктів.

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народній Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.
Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (доД. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (доД. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (доД. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про традицію „подвійного" святкування

Справді можна вже доводити, що подвійне святкування у нас усіх свят стало „традицією". Хоча як важко з тим погодитися.

Але коли про це пишуть як про щось самозрозуміле й церковні та світські провідники – нам хіба не залишається нічого іншого, як після оцих довгих років, що проминули від поселення на цьому континенті, „піддатися" і прийняти „подвійне" святкування Різдва та Великодня також як самозрозуміле.

Скільки разів довелося мені вже на цю тему писати – скільки різних думок, споминів, порівнянь насувалося кожного року. Дивним дивом оці порівняння, спомини були якось менше гострі в часі зимових свят, ніж весняних.

Чи, може, тому, що Великдень був завжди у нас поєднаний із сильними споминами про ті прегарні звичаї, такі характеристичні для нашого народу? Бо хто ж інший виводить традиційні гагілки біля церкви, хто несе в кошелику традиційні харчі до посвячення, хто ділиться з побажаннями оцим посвяченим в церкві яєчком і паскою? І хто пише оці прегарні писанки, що здобули мистецьку вартість, а у Великодній понеділок обливається водою?

Так, усе це зробило нам Великодні свята вийнятковими, особливо святковими і завжди повними споминів. І як було тут, на новому поселенні, змінити усе і, забувши про усі гарні спомини, обмежити Великдень до участи у Богослужбі та родинному сніданку? І так почалося щорічне: „Твої свята - мої свята", бо ж рівночасно вони майже ніколи не припадають.. І так почалося навчання гагілок, що молоді люди мусіли двічі виводити, так почалося з тугою перевірювання календаря, чи не припадають в цьому році Великодні свята в один і цей самий час. Таке, однак, трапляється рідко, і ми з роками поглиблюємо, як можемо, „традицію" подвійного святкування.

Отже, їдемо на „перший Великдень" до родини, що саме її церква святкує за „новим стилем", їдемо з кошеликом на „свій Великдень" і приглядаємося, як молодь виводить часто незугарно, але виводить гагілки на зачиненій з того приводу вулиці біля нашої церкви і вітаємо своїх близьких та друзів, кому коли треба, „Христос Воскрес!"...

Значить, все це можна присвоїти та зрозуміти після років ворожости і постійного ствердження, що є „Твій Великдень і мій Великдень"... Але чи приносить це вирозуміння також більше почуття святкування? Боюся, що таки ні, і ми залишаємося у цьому роздвоєному почутті „подвійного святкування", яке ніяк не хоче викликати отого особливого настрою, що колись викликав Великдень там „у нас", в Україні, на рідній землі.

Але це є, либонь, ціна за свободу слова і думки, що їх так довго вже плекаємо на американському континенті.

О-КА

Великодній сніг – несподіванка від природи

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Працівники Українського Народного Союзу були здивовані, коли 24 березня, напередодні Великодня, побачили будинок Головної канцелярії УНСоюзу в сніговій шаті. Сніг весною – це й справді дивина! Фото: Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Допоможіть Насті Вівчар!

П'ятирічна Настя Вівчар, яка врятувала з пожежі свою дворічну сестру й отримала понад 80 відс. опіків шкіри (*див. „Свободу", ст. 2*) зараз потребує негайного лікування: в опіковому центрі Бостону, Мас., їй зроблять декілька операцій з пересаджування шкіри.

Українські дипломати закликають українців США проявити милосердя й надати посильну фінансову допомогу українській дівчинці.

Посольство України в США дякує Союзові Українок Америки та особисто голові СУА Ірині Куровицькій за надання рахунку СУА для перерахування коштів на лікування Насті Вівчар.

Чеки просимо надсилати з позначкою „Настя Вівчар" на адресу: „UNWLA", 203 Second Ave., New York, 10003

Посольство України в США

Наука похвального життя

Вже пройшло багато часу від дня, коли я одержав чудовий календар-альманах Українського Народного Союзу на 2005 рік, а також, за кілька днів, принадний змістом тижневик „Свобода". Я дуже вдячний за ці цікаві і захоплюючі змістом видання. У них не тільки вісті про події, що сталися з різних причин, але також, що найважніше, завваги і науки, що відносяться до гідного і похвального життя та поведінки кожної людини.

Я дуже вдячний за друкування творів наших письменників, поетів і журналістів. Всі вони свідомі величі праці. Своїми талановитими письмами вони утверджують наш народ в існуванні вічного, всемогутнього Бога, що є творцем Всесвіту. Тому є дуже важливе, щоб людина виконувала все, згідно з Його об'явленою правдою.

о. Ярослав Гайманович,
Монреаль

Добрі діти – щастя батьків

Ярослава – провізор і Роман – інженер з української родини Воробців, мають двоє дітей – Христинку, Руслана, а тепер уже і невістку Софійку. Молода сім'я Руслана і Софійки утворилася у вирі „помаранчевої революції" в Україні. Обоє – завзяті українці з „четвертої хвилі" еміграції, старалися „боротися" за перемогу Віктора Ющенка. Вони теж внесли свою маленьку частку у це.

Багато подій злилося разом. В січні виповнилося 25 років Софійці, а 86 років – бабусі Затверській, Заслуженій артистці України. Софійка після закінчення музичного факультету Івано-Франківського університету була ведучою програми „Галичина", а також багатьох імпрез і концертів. Руслан після закінчення політехнічного інституту працює інженером.

В березні виповнилося 16 років Христинці. Це – майже повноліття. Відмінна учениця, учасниця танцювального ансамблю „Зорепад". Під керівництвом хореографа св. Роми Прийми Богачевської вона брала участь в концертах на фестивалях в Ню-Йорку, в імпрезі-зустрічі кардинала Любачівського в Вотервліті.

Маючи 5 років, зустрічала з батьками на Союзівці першого Президента Леоніда Карвчука. Учасниця тенісових таборів на Союзівці, а також переможниця з цього виду спорту в середній школі. Брала участь і у фотоконкурсі на Союзівці. Відмінно закінчила Школу українознавства і релігії при українській греко-католицькій церкві св. Миколая у Вотервліті. Маючи ліричні здібності, написала свій перший віршик до друку в „Сівач" при Стемфордській єпархії, яку започаткував Владика Василь Лостен. Христинка також переможниця в американському конкурсі молодих модельок в Олбані. Вона запрошена на наступний конкурс, який відбудеться в Бостоні.

Вітаємо нашу Христинку!

Сім'я Воробців і її приятелі
Вотервліт, Н. Й.

Україна отримала свободу

Наша Україна отримала свободу у виборі того шляху, що люди вибороли і вистраждали, але це ще не кінець, бо там багато зла залишилося і тих людей, що не збулася їхня надія. Вони не дадуть спокою. Молю Бога за нового Президента Віктора Ющенка, щоб Господь його захистив, як Він захистив наш народ, а також і його спас від смерти, що злі сили хотіли заподіяти. Дякую Богу, що в такі переломні часи не пролилася кров ні одної людини, хоча на це була влада націлена, аби втриматися.

Марія Титаренко,
Ню-Гоп, Мін.

Чи маємо право судити інших?

М. Височанський засуджений в США за присвоєння і продаж в Україні оперативних комп'ютерних матеріялів фірми „Майкрософт". Подаємо його листа до „Свободи".

Пишу до редакції з подякою, що у своїй газеті розмістили один з моїх віршів. Ох і порадували ви мене! Ні, слави мені не потрібно. Про мене і так стільки вже „казок" писали, що аж сам дивуєшся, наскільки буйна уява працює в авторів. І ось вперше саме ви, друкуючи мій вірш, показали, який я є насправді. За що я ще раз дуже вдячний. Я не хочу бити кулаком в груди і кричати „не винен я", нехай замість мене, замість моїх слів, вірші усе розкриють, бо вони є мовою душі. Хіба не так?

Знаєте, коли читав статтю „Білоруси просять політичного притулку" (25 лютого 2005 р.), то ледве стримався від сміху. Маркіян Лубківський каже, що ми маємо відстоювати права людини. Але чому про своїх громадян, своїх людей забуваєте? Чому їхні права людини не відстоюєте? Я це добре по собі бачу і відчуваю. Ще раз дякую вам за допомогу і розуміння!

Максим Височанський,
ув'язнений в Каліфорнії

Кожен вважає чомусь,
що він є суддя,
Кожного судить навколо щодня,
Судить наліво, судить направо
І все йому мало і мало.
Але ж чи маєте право на це –
Кидати суд свій комусь у лице?
Для чого потрібно всіх судити,
Якщо слід один одного любити?
Хіба ж цього суду вас вчили пророки?
Не чули ви їх, бо оглухли до часу...
Прокиньтесь,
почуйте слова незнищенні:
Як інших не судите,
то й ви – не судимі.

Слово про матір

Мені ніяково звертатися до вас у справі людини, про яку, правдоподібно, ви ніколи не чули. Мені було легше писати до Зеня Снилика, котрого я дуже добре знав, як також його батька, ще зі Львова, де він працював у „Маслосоюзі". По двох місяцях я відважився попросити прочитати листа, писаного до мене Ігорем Поповичем зі Львова, з проханням надрукувати в українській пресі його вірш, присвячений його мамі, Наталі Попович, котра померла в 2003 році, проживши 95 літ.

Богдан Фостяк,
Сан Сити, Арізона

Цього вірша я присвячую всім матерям цілого світу, матерям, які відійшли від нас назавжди:

Мамо єдина, ніжна
Мамо – плачу, кричу
Мамо – світ дивовижний
Мамо – стогну, мовчу.
Мамо – зіронько наша
Мамо – вічна любов
Мамо – благаю, прошу
Мамо – озвися знов.
Мамо – гніздо родинне
Мамо – поміч завжди
Мамо – пробач провини
Не відходь, підожди.
Мамо – найкраща пісне
Мамо – неба блакить
Мамо – квітуча вишне
Мамо – прилинь на мить.

До останнього подиху мама жила життям України. Її девізом були і осталися слова: „Треба любити Україну і працювати для неї". Мама керувалася тим девізом і в школі, в Тернопільській і Бережанській гімназіях, в Львівському Центросоюзі, в організаціях ОУН і УВО, в секції культури і мистецтва Юрія Липи в Варшаві, будучи його заступником в Варшавській греко-католицькій церкві, де парохом був о. Пушкарський, в Збаражі, де працювала в школі і де за деклямацію в Народному домі вірша Тараса Шевченка „Мені однаково" була арештована ґестапом. Тільки дякуючи інж. Топоровичеві, який був бурмістром Збаража, маму звільнили. В Польщі, Словаччині, Австрії з нею всюди була поезія і любов до України. А потім – тюрми у Львові і Золочеві, табори в Іркутській області, де її поезія давала людям надію на волю, на життя. Останніх 13 років в ім'я Незалежної України брала участь в сотнях концертів в школах, технікумах, клюбах, народних домах, церквах, театрах, а коли настала повна сліпота і відмовили ноги, читала вірші вдома, де сценою було її старе дерев'яне ліжко.

Останні 13 років я був поруч з мамою, помагав як міг, водив на концерти, на репетиції двох хорів „Відгомін" і „Нескорені", готував їжу, прав, приводив лікарів, купував ліки. Тепер її нема – і сили опустили мене. Цього року 4 рази був в шпиталі і на руках маю направлення в 5-ий раз до шпиталю в кардіологічний відділ, а що значить тепер лікуватися, я описувати не буду...

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Довідкове бюро УНСоюзу

Заповіт проти спадкоємця життєвого забезпечення

Шановний Осипе!

Один член нашої парафії у своєму заповіті призначив спадкоємцем нашу церкву. Його похорон відбувся декілька місяців тому, а вчора я мав нагоду поговорити з його дітьми і запитав про посмертний дар їхнього батька. Вони відповіли, що після покриття усіх рахунків жодних грошей не залишилися. Як це може бути?

о. Данило

ГОЛОВНИЙ УРЯД УКРАЇ
ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ
Президент
СТЕФАН КАЧАРАЙ
2200 Route 10, P.O. Box 280
Parsippany, NJ 07054
Перший Заступник Президента
МАРТА ЛИСКО
1404 Roundhouse Lane, Apt. 311
Alexandria, VA 22314
Другий Заступник Президента
ЕВГЕН ІВАНЦІВ
P. O. Box 5748
6138 N. 12th Street
Arlington, VA 22205-0748
Директор на Канаду
АЛЬБЕРТ КАЧКОВСЬКИЙ
126 Simon Fraser Crescent
Saskatoon, Sask. S7H 3T1
КОНТРОЛЬНА КОМІС
ЗЕНОН ГОЛУБЕЦЬ
5566 Pearl Road
Parma, OH 44129-2541
ЯРОСЛАВ ЗАВІЙСЬКИЙ
11 Bradley Road
Clark, NJ 07006
ОЛЕКСАНДЕР СЕРАФИ
2565 Timberwyck Trail
Troy, MI 48098
РАДНІ
ЕВГЕН ОСЦІСЛАВСЬКИ
5 Stable Lane
Flemington, NJ 08822
ОСИП ГАВРИЛЮК
79 Southridge Drive
West Seneca, NY 14224-44

Осип Гаврилюк,
професійний продавець забезпечень УНСоюзу, штат Ню-Йорк
Елетронна адреса: osyp@unamember.com

Всечесніший отче Данило!

Це трапляється постійно! Майно, після заплачення рахунків і податків, вичерпується. Заповіти є оскаржувані спадкоємцями і т. п. Як я уже з'ясував у моїй попередній колонці, найкращим способом ґарантії Вашої волі є придбанням грамоти життєвого забезпечення, з одночасним призначенням спадкоємця.

Після отримання свідоцтва про смерть забезпеченева установа, згідно з законом, мусить чеком виплатити гроші точно визначеному спадкоємцеві. Якщо тут будуть рахунки до покриття, або, може, „несподівано знайдуться" члени рідні, які намагаються знайти гроші і т. д. – це даремна справа! Чек висилається на адресу спадкоємця і на його ім'я. І на цьому кінець!

Наприклад, парафіянин мав 62 роки життя, коли він включив до завіщання Вашу церкву. Залежно від структури заповіту, церква може отримати призначену суму грошей. З іншого боку, якщо б він купив грамоту забезпечення на ціле життя з одноразовою вкладкою ціною 4,915 дол, спадкоємець після його смерти отримує чек на 10,000 дол.! У більшості випадків спадкоємець звільнений від податку, а у цьому випадку церква отримала б повну суму – 10,000 дол. Або, іншими словами, уживаючи полісу життєвого забезпечення, він пожертвував би у два рази більше. І його бажання були б сповнені – на відміну того, щоб залишити гроші у завіщанні майна. Зрештою – це його гроші і призначені, кому він хоче!

До наступного разу,
Осип

Помаранчева Україна

Поміщуємо в „Свободі" вірш секретаря 174-го Відділу УНСоюзу Віри Кривої, присвячений демократичним зрушенням в Україні.

У Києві, на Володимирській горі, давно з'явився хрест,
Андрій апостол возложив і, возложивши, провістив:
Тут християнський буде світ!
І звідси піде родовід Великого народу,
Якому суджено прокласти і правду, і свободу!
Це місце центром Світла стане,
Від нього темрява пропаде,
Народ Великий жити буде,
З хрестом в майбутнє підуть люди!

Здригнулась, загуділа плянета Земля,
У Києві, у столиці почалося повстання.
Помаранчеві кольори світлом віддають.
На Майдан людей скликають.
В помаранчевім всі йдуть.
Сяйво стоїть над Києвом, зима не страшна,
Свята Трійця в ореолі на Майдан зійшла.

Ющенко!, Ющенко! Ющенко – ТАК!
І ми не відступим, бо ТАК є наш знак!
І нас є БАГАТО! І нас не здолати!
І більш не дозволим СВОБОДУ забрати!

Священики у фелонах молитви читають,
Хрестом хрестять увесь Майдан, Бога прославляють.
Радість, щастя, теплий усміх, доброта довкола,
Це молитва всіх єднає, моляться до Бога,
І заклякли озброєні, немов оніміли,
В помаранчевім дівчата квіти їм вручили....

Народ вистояв! Не дав себе покорити.
Й полетіла про нас вістка по цілому світі:
Українці це народ! Нація – не маса!
Його місія велика сталась, відбулася!
ТАК! Бо нас є БАГАТО! І нас не здолати!
І МИ НЕ ДОЗВОЛИМ СВОБОДУ ЗАБРАТИ!

Віра Крива,
Дітройт

Напередодні змін

Посол Валерій Кучинський

Впродовж майже 35-річної дипломатичної діяльности Валерій Кучинський тісно пов'язаний з Організацією Об'єднаних Націй. Він працював в Секретаріяті ООН, керував підрозділами в системі МЗС України, очолював та входив до складу численних офіційних делегацій на сесіях Генеральної Асамблеї ООН та інших багатосторонніх форумів. Обіймав посади голови Ради Безпеки ООН, віце-голови Економічної і соціяльної ради ООН, голови Третього комітету ГА ООН (гуманітарні та соціяльні питання та питання прав людини), представника України в Комісії ООН з прав людини. Брав участь в спеціяльних місіях Ради Безпеки ООН до реґіону Великих Озер в Африці, Східнього Тимору. Був задіяний в переговорному процесі з питань близькосхідного врегулювання, балканської проблематики, міжнародного захисту прав людини. На посаді Постійного Представника України при ООН – з серпня 2001 року. Має рангу Надзвичайного і Повноважного Посла.

Подаємо статтю Посла В. Кучинського, надіслану до „Свободи".

Валерій Кучинський

Долі України й ООН нерозривно пов'язані. Україна 1945 року стала однією з країн-засновниць ООН, а Організація, у свою чергу, протягом всього радянського періоду була єдиним форумом, який дозволяв світові бачити Україну як окрему державу. Одразу після здобуття незалежности активність України в ООН – передусім, участь у миротворчій діяльності – дозволила нашій країні швидше завоювати місце на міжнародній арені та одночасно сприяла зміцненню самої Організації. Коли ж 1993 року тодішня Державна Дума Російської Федерації ухвалила одіозну постанову щодо Севастополя, Рада Безпеки ООН рішуче заявила про однозначну й повну підтримку суверенітету і цілісности України, що допомогло стримати „гарячі голови". Тому наша держава завжди виступала й виступатиме за зміцнення ролі ООН, оскільки вбачає в ній єдиний багатосторонній механізм, спроможний забезпечити дотримання принципів міжнародного права. Ті удари, яких намагаються завдати по авторитету Організації то розкручуванням скандалу навколо іракської програми „Нафта в обмін на продукти", то звинуваченнями миротворців у сексуальних зловживаннях, не повинні затьмарювати величезної корисної праці ООН на всіх можливих напрямах. Попри „різницю у віці" – незалежній Україні немає й 14 років, а ООН восени відзначить своє 60-ліття – обидві відчувають потребу в реформуванні задля найефективнішого використання своїх сил і можливостей, втілення найзаповітніших прагнень миру і процвітання.

Невипадковим є інтерес з боку ООН до подій у внутрішньополітичному житті України. З початку президентської кампанії тема українських виборів стала однією з найбільш обговорюваних у кулуарному спілкуванні оонівського дипломатичного корпусу. Під час загострення кампанії після другої тури голосування Генеральний секретар ООН Кофі Анан зробив низку виважених і конструктивних заяв щодо необхідности пошуку політичного вирішення ситуації. Більше того, у цей період я мав кілька особистих зустрічей з Кофі Ананом, на його прохання, та інформував його про події в Україні, як кажуть, з перших рук. На інавґурацію новообраного Президента України Віктора Ющенка був відряджений спеціяльний представник Генсекретаря, його заступник з політичних питань Данило Тюрк, що є безпрецедентною подією. Як правило, на таких церемоніях ООН представляє резидент-координатор програм Організації в країні чи реґіоні. Але, беручи до уваги винятковість і знаковість – для всього світу! – демократичних процесів, що відбулися в Україні, Генеральний секретар особисто прийняв рішення про „порушення протоколу".

Україна переможно увійшла в нинішній рік, і попереду в нашої держави – великі зміни. Так само напередодні визначальних змін знаходиться ООН. Цього року ми станемо свідками і учасниками знакових подій у житті Організації. Їх кульмінацією має стати проведення у вересні у Ню-Йорку пленарного засідання Генеральної Асамблеї на рівні глав держав та урядів, якому передуватиме друга Всесвітня зустріч керівників парляментів. Метою засідання Генасамблеї найвищого рівня є всеохоплюючий огляд прогресу, досягнутого у виконанні Деклярації Тисячоліття ООН, схваленої керівниками держав світу у вересні 2000 року. Вже зараз можна сказати, що засідання стане подією надзвичайної ваги.

Зустріч, яка збігається в часі з 60-ою річницею створення ООН, розглядається як реальна, і чи не остання, можливість схвалити пакет рішень, які б наблизили міжнародне співтовариство до досягнення ідеалів, цілей та зобов'язань Деклярації Тисячоліття, а також зміцнили ООН та збільшили ефективність Організації як інструмента реалізації цієї мети. Теза „або зараз – або ніколи", на відміну від багатьох попередніх років, набуває реального змісту. Більшість держав-членів ООН та Генеральний секретар ООН К. Анан рішуче налаштовані діяти саме зараз.

Безумовно, завдання надзвичайно складне. Адже кожна країна, група країн чи цілі реґіони мають свої особливості, своє бачення того, що для них є головною загрозою. Якщо розвинуті країни вважають такими міжнародний тероризм, розповсюдження зброї масового знищення та можливість її потрапляння до рук терористів, то для країн, що розвиваються, пріоритети – у подоланні бідности, голоду, внутрішніх збройних конфліктів, ВІЛ/СНІДу тощо. Допомогти дійти компромісів може усвідомлення, що усі сьогоднішні та майбутні загрози людству є взаємопов'язаними, і жодна держава, якою б потужною не була, не зможе протидіяти їм самостійно. Треба визначити, які з проблем є найбільш реальними, та спрямувати колективні зусилля на їх подолання.

Така думка закладена Групою високого рівня щодо загроз, викликів та змін у доповіді „Більш безпечний світ: наша спільна відповідальність", де пропонується нова, більш широка та всеохоплююча система колективної безпеки для XXI століття. Документ є однією з двох доповідей, підготовлених створеними К.Ананом групами відомих міжнародних діячів з метою надати стимулу дискусії між державами-членами у ході підготування до зустрічі у вересні.

Рекомендації Групи порушують такі вагомі проблеми, як законність та леґітимність застосування військової сили; право на здійснення „гуманітарної інтервенції"; застосування санкцій; боротьба з тероризмом та протидія розповсюдженню зброї масового знищення тощо. Важливе місце в доповіді займає бльок рекомендацій щодо реформування діяльности ООН та її головних органів, у т.ч. розширення членського складу Ради Безпеки ООН, створення нового органу – Комісії з миробудівництва, надання Комісії з прав людини універсального членського складу тощо. Група пропонує переглянути положення Статуту ООН, які зберігають посилання на „ворожі держави" часів Другої світової війни. Статут, підкреслюється в доповіді, має відображати надії та сподівання сьогодення, а не страхи 1945 року.

Друга доповідь – „Інвестування у розвиток: практичний плян для досягнення Цілей розвитку Тисячоліття", підготовлена групою експертів під керівництвом відомого економіста, професора Дж. Сакса, містить низку практичних пропозицій, спрямованих на реалізацію Цілей Деклярації Тисячоліття у сфері розвитку. Значна увага в доповіді присвячена ключовому питанню пошуку додаткових фінансових ресурсів, без збільшення яких досягнення цієї мети буде неможливим. Основний висновок: досягти цілей розвитку Тисячоліття до 2015 р. – зменшити бідність, підвищити рівень освіти, побороти темпи поширення ВІЛ/СНІД та надати рівні можливості жінкам та чоловікам – є цілком можливим. Україна у співробітництві з агентствами ООН працює над повним інтеґруванням Цілей розвитку Тисячоліття до національної програми розвитку, відповідні індикатори включено до основних урядових програмних документів.

Одним з найскладніших та ключових для діяльности Організації питань залишається реформування Ради Безпеки ООН, на яку покладено головну відповідальність у сфері підтримання міжнародного миру та безпеки. Без досягнення справедливої представлености в Раді держав-членів, підвищення ефективности та транспарентности її діяльности неможливо уявити успішне реагування ООН на виклики сьогодення. Саме тому напередодні 60-річчя ООН кількість держав, що прагнуть та готові до реальних зрушень у цьому питанні, досягла „критичної маси". Лише один факт: зі 190 президентів, прем'єр-міністрів і міністрів закордонних справ, які взяли участь у дискусії 59-ї сесії Генасамблеї ООН у вересні минулого року, майже 150 висловилися за реформування та розширення Ради Безпеки. Водночас різні та нерідко протилежні інтереси держав-членів до останнього часу залишалися головною причиною, що гальмувала пошук „спільного знаменника" в цьому питанні та унеможливлювала здійснення радикальних змін.

Прийнятну для всіх зацікавлених держав формулу реформування РБ була покликана знайти вже згадувана Група високого рівня щодо загроз, викликів і змін. Проте, навіть автори доповіді не змогли дійти згоди стосовно єдиної моделі розширення Ради, запропонувавши на розгляд два варіянти. Змушений констатувати, що жоден з них не відображає інтереси країн Східньоевропейської реґіональної групи держав ООН, до якої належить Україна. Пропозиції, на жаль, не враховують багаторічну позицію групи, чисельність якої практично подвоїлася за останні п'ятнадцять років, щодо необхідности надання їй додаткового місця в розширеній Раді Безпеки. Така ситуація не відповідає „питомій вазі" країн нашого реґіону в ООН та їх ролі на міжнародній арені.

Напрацювання Групи – рекомендації, що покликані збагатити й стимулювати дискусію, лише в якій народжується істина. Зараз почався складний і відповідальний переговорний процес, в якому Україна бере активну участь. Ми наполегливо наголошуємо, що інтереси країн нашої групи мають бути забезпечені, і нещодавно в цьому нас відкрито підтримали такі впливові держави, як Німеччина та Японія.

Палкі дискусії точаться навколо всіх окреслених у названих мною доповідях питань. Чи дотримуватимуться держави запропонованих критеріїв застосування сили, або тлумачитимуть їх на свій розсуд? Де межа між реаґуванням на загрозу міжнародному миру і безпеці в результаті масових порушень прав людини („гуманітарною інтервенцією") та невтручанням у внутрішні справи суверенних держав? Чи буде виправданим надання Раді Безпеки функцій контролі за виконанням договорів з питань зброї масового знищення? Яким має бути точне визначення тероризму, щоб виробити чітку міжнародну стратегію боротьби з ним?

Проблеми, що порушуються в доповідях, та запропоновані їх авторами рекомендації великою мірою використані у всеохоплюючій доповіді Генерального секретаря „За більшої свободи: назустріч розвитку, безпеці та правам людини для всіх", яку К. Анан представив 21 березня та яка має стати основою підсумкових документів осінньої зустрічі. Безперервний напружений процес підготування цих документів, який, властне, вже розпочинається і триватиме до вересня, має засвідчити, чи готові держави-члени ООН йти на компроміси, аби вийти на схвалення вагомих рішень заради побудови кращого та більш безпечного світу для всіх.

Досить часто і, варто відзначити, справедливо ООН дорікають у тому, що з огляду на консенсусний характер подібних рішень вони стають „найнижчим спільним знаменником" позицій 191 держави. Вра-

(Закінчення на стор. 18)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

На вшанування пам'яті українських американців, що служили у війську США

СОМЕРСЕТ, Н. Дж. – Вже десятиліттями члени організації „Українські американські ветерани" (УАВ) виношують думку поставити в країні пам'ятник для вшанування сотень тисяч американців українського походження, що так багато сил віддали на службу цій великій нації, приносячи на її жертівник навіть своє життя. Ідею щодо цієї справи було представлено Архиєпископові Антонієві, голові Консисторії УПЦ в США рік тому. Владика Антоній прийняв її з ентузіязмом, і, обговоривши цю справу з єрархами та членами ради Митрополії УПЦ в США, запропонував надати для такого пам'ятника почесне місце на терені церкви і цвинтаря св. Андрія в С. Бавнд Бруці, Н. Дж.

Надзвичайно цікавим і вдалим є той факт, що ця ділянка має історичне значення, пов'язане ще з революцією Америки. Маєток тоді належав Генрикові Фішерові, делегатові Ню-Джерзі на Континентальний Конгрес. Родинний цвинтар Фішерів тепер оточений могилами українців, що боролися за волю і в Україні, і в Сполучених Штатах. Можна сказати, що це творить унікальне поєднання двох історій – української й американської.

21 жовтня 2004 р. відбулася нарада під головуванням новообраного Крайового командира УАВ Анни Кравчук. На ній створено комітет у справі спорудження пам'ятника.

Почесні голови цього комітету – Митрополит УПЦ в США Константин, Митрополит УКЦ в США Стефан та довголітній активіст УАВ Степан Віхар. Активним дорадником комітету є голова Консисторії УПЦ в США Архиєпископ Антоній. Співголовами обрані колишній Крайовий командир УАВ Матвій Козяк та протопресвітер о. Франко Істочин, скарбником – Анна Кравчук, а її помічником – Ірина Істочин. Секретарем комітету став Володимир Боднар, крайовий ад'ютант УАВ.

Зі запитаннями або пожертвами слід звертатися до: „UAV National Monument Committee", P.O.Box 5058, Somerset, NJ 08875-5058.

Комітет у справі спорудження пам'ятника

Зустрічі з провідником „Пори"

ПАРМА, Огайо. – Володимир Вятрович, уродженець Львова, історик, співзасновник кампанії „Пора", голова Центру дослідження визвольного руху і член Центру національного відродження ім. С. Бандери виступив з доповіддю „Роля громадської кампанії „Пора" в „помаранчевій революції" і роля ОУН–УПА в історії визвольної боротьби України" 10 березня у Святопокровському осередку.

Зустріч відкрив В. Ліщинецький. Доповідача представив О. Блашків, голова конференції Українських державницьких організацій Округи Огайо. На початку був показаний фільм про події на Майдані Незалежності в Києві.

В. Вятрович розповів про акції кампанії „Пора" за 10 місяців її існування. Перша акція була проведена в ніч з 28 на 29 березня 2004 року під назвою „Що таке кучмізм?", в межах якої були розповсюджені плякати, наклейки в 17-ти областях України зі зверненням до населення стати до активної дії і участи в політичних процесах держави, на оборону своїх прав і інтересів, на захист демократії в Україні.

За 10 місяців „Пора" провела близько 300 акцій і охопила всю Україну проти проявів „кучмізму", корупції, тиску на свободу слова, беззаконня, проти терору, на підтримку студентів і на захист вільних виборів. Режим Л. Кучми відповів арештами, підкиданням вибухівки, валюти, зброї в приміщення „Пори", відкрив кримінальні справи проти активістів, але репресії вже не змінили походу до свободи.

27 листопада після другої тури виборів активісти „Пори" і тисячі українців з усіх земель України рушили на Київ. Головною рушійною силою революції стали студенти, які вийшли на страйк в столиці і в країні. Вже в першому дні революції появилися сотні наметів на Майдані. Протести поширилися по всій Україні і в них брали участь активісти „Пори". З перемогою В. Ющенка на виборах діяльність кампанії „Пора" не припинилася, вона продовжується, а метою її є розбудова в Україні громадського суспільства.

Євген Бачинський

Переходимо на літній час

Нагадуємо нашим читачам, що перехід на літній час відбудеться в ніч з суботи на неділю, з 2 на 3 квітня: для цього треба перевести стрілки годинників на одну годину вперед.

Редакція

Зустріч з учасниками грудневих подій в Україні

На світлині (зліва): А. Гарматій, І. Дячун, В. Ліщинецький, П. Твардовський, В. Кость, Ю. Яськів, О. Стахів.

КЛІВЛЕНД, Огайо. – „Вночі з 21 на 22 листопада 2004 року у Львові майже ніхто не спав. Львів'яни вирішили активно підтримати заклик всенародного кандидата в президенти Віктора Ющенка про проголошення стану громадянської непокори в зв'язку з тим, що було нагло зфальшовано в користь провладного кандидата Віктора Януковича підсумки президентських виборів 21 листопада. Цієї ночі Львів нагадував передвоєнну мобілізацію. Люди з наплечниками і валізами, групами і поодиноко, їхали на залізничний і автобусний двірці, щоб поїздами або автобусами прибути вчасно до Києва. Мені ледве вдалося сісти у поїзд, вагони якого були переповнені людьми. В поїзді панувало надзвичайне піднесення, люди обговорювали останні події і висловлювали бойову готовність до захисту демократії в Україні. Я був з бандурою і співами патріотичних пісень ми супроводжували нашу подорож до Києва.

Столиця України нас зустріла великим снігопадом і морозом. На привокзальній площі була невелика сцена, на якій група п'яних молодиків під музику співала російських пісень і вимахувала біло-голубими прапорами В. Януковича. У цей же час на площу в'їхала валка автомобілів з символікою В. Ющенка. Як тільки з авт повиходили хлопці, то „януковичі" враз стихли і зникли в натовпі людей. Тоді ми зі задоволенням вирішили йти пішки до центру Києва.

На Хрещатику ми були вражені незліченною кількістю людей. Повсюдно майоріли українські державні і революційні помаранчеві прапори. Стояли сотні засніжених наметів різних розмірів і кольорів, диміли похідні кухні, біля яких поралися люди, рубали дрова і варили їсти. Інші відгортали сніг, монтували прапори на щоглах, ставили загороди довкола наметів з залізних лавок, які були на вулиці. На парканах і щитах було розклеєно дуже багато сатиричних листівок з віршами і малюнками, що висміювали Л. Кучму і В. Януковича. Наметове містечко нагадувало фортецю, в якій перебували революціонери-професіонали, готові захищати її до останнього.

Вражала висока культура і дисциплінованість людей на Майдані. У той час не було зареєстровано жодної крадіжки, хоч для кишенькових злодіїв тут були сприятливі умови при такій тісноті людей. Навпаки, кожного дня з мікрофонів періодично повідомляли про загублені речі, які знайдені і можна їх забрати зі сцени Майдану. Учасники революції мали можливість завжди погрітися гарячим чаєм чи кавою, приготованими кухнями або принесеними на Майдан киянами. Особисто я пив каву і їв смачні пиріжки, які принесла київська поетеса Ніна Бай. Вона зізналась мені, що ці продукти були придбані за кошти, зібрані українською громадою Клівленду.

Кожного дня ми намагалися бути ближче до сцени на Майдані, щоб послухати виступи Віктора Ющенка, Юлії Тимошенко та інших провідників революції. Ми знали, що світ за нами слідкує і дивується феноменові української нації. Про те, що ми змінили за цих два тижні уявлення світу про Україну, я переконався у Парижі, коли повертався з Києва в Америку. Перевіряючий мої речі при вході до літака запитав, що я тримаю в руці. Я відповів, що це є бандура – музичний інструмент в Україні. Його лице засяяло і він проскандував „Ю-щен-ко!", „Ю-щен-ко!". Моїй радості не було меж. Ось як ми змінили Україну"!

Цей спогад Заслужений артист України, бандурист і співак Остап Стахів виголосив на відзначенні українською громадою Клівленду дня інавгурації Президента України Віктора Ющенка 23 січня 2005 року в залі парафії св. Покрови в Пармі, де зібралося понад 600 українців. Вступним словом зустріч відкрив і вів програму голова комітету виборців редактор Петро Твардовський. Він пригадав про те, що українська громада штату Огайо також внесла свій скромний вклад у перемогу В. Ющенка. Комітет тричі (31 жовтня, 21 листопада і 26 грудня 2004 року) організовував виїзд виборців на голосування до Вашінгтону. Приблизно 500 українських громадян брало участь у виборах. У фінансуванні виїзду виборців до Вашінґтону і в зборі коштів на допомогу учасникам протестних акцій в Україні взяли активну участь українські громадські організації, парафії, віруючі українських церков, кредитові кооперативи та сотні українців з повоєнної та сучасної еміграцій. Сума зібраних коштів перевищила 100 тисяч долярів.

Голова УЗО Василь Ліщинецький у своєму виступі згадав про історичні дати 22 січня 1918 і 1919 років і проаналізував сучасну політичну ситуацію в Україні. Далі виступали спостерігачі і учасники „помаранчевої революції". Першим промовляв д-р Вірослав Кость, який був спстерігачем на виборах у Криму. Далі виступали Ігор Дячун – спостерігач у Харківській області, Андрій Гарматій – у Криму, д-р Юрій Яськів – у Дніпропетровській області. Остап Стахів виступав, як учасник „помаранчевої революції" в Києві. Власний вірш „Оранжеве сонце революції" прочитала його доня Соломія Стахів. Присутні переглянули фільм про інавгурацію Президента, який підготували Ігор Коваль і Ярослав Завадівський.

Петро Твардовський

У залі зібрання

Український музей відзначив „помаранчеву революцію"

Учасники зустрічі в музеї

ДІТРОЙТ, Миш.– Український Народний архів-музей відзначив 20 лютого в авдиторії Школи Церкви Непорочного Зачаття у Ворені „помаранчеву революцію" в Україні. На стінах авдиторії була розміщена велика виставка фотографій з демонстрацій на Майдані Незалежности в Києві, спостерігачів виборів з Дітройту, президента В. Ющенка, прем'єр-міністра Ю. Тимошенко, експонатів з гаслами передвиборнчої кампанії бльоку В. Ющенка.

Вступне слово мав д-р Микола Григорчук, голова УНА-М в Дітройті. Він представив головного доповідача, д-ра політичних наук Тараса Кузя, спостерігача виборів в Україні, автора кількох книжок. Доповідач вживав відео-ілюстрації передвиборної кампанії і демонстрацій в Києві. Він пояснив чому „помаранчева революція" була успішною.

Після доповіді були запити, на які доповідач давав відповіді. Опісля Ярослав Березовський проголосив винагороди учням шкіл Церкви Непорочного Зачаття і „Рідної Школи" за кращі есеї на тему „помаранчевої революції" і прочитав уривки з праць англійською і українською мовами.

Олег Цєплий, член дирекції Архіву-Музею, представив присутніх спостерігачів, з метрополітального Дітройту на виборах президента України. Це були Михайло Андріяшко, Ярослав Білинський, Звенислава Никорак-Гайда, Мирон Городиський, д-р Олександер Лебедович, Володимир Марущак, Богдан Неганів, Дарія Шлега. Ці патріоти, на власні кошти літали в Україну, а дехто з них навіть тричі! Заключне слово про Архів-Музей та виставку гуцульського мистецтва в сусідньому приміщенні мав д-р М. Григорчук, подякувавши всім організаторам і виконавцям Відзначення.

Юрій Розгін

Разом нас багато: кілька слів про допомогу Америки Україні

Андрій Гарматій

Я стояв в Києві на площі серед тисяч людей. Впродовж кількох років я завжди поспіхом переходив її. Вона була незграбною, незатишною, непривітною. Її сіре мертве каміння навесні і влітку трохи оживляли фонтани і розквітла зелень, а ще більше – люди, які, долаючи огиду від недавніх новоутворень „прогресивних" архітекторів, робили її картато-гамірливою, щоб знову сховатися, згорнутися, посіріти-потемніти на осінь і зиму. Цього дня я постійно лише й думав про те, як і коли діти до цієї площі, яка раптом перетворилася у центр притягання для цілого світу, на якій почало битися українське серце і витав непоборний животворний, омріяний національний дух.

Я стояв на Майдані серед тисяч людей. Вівторок, 28 грудня. Позаду – несподіване рішення летіти в Україну, гарячкове пакування, лет через океан, зустрічі, гонитва за квитками на поїзд (щоб тільки встигнути до Криму!), нові знайомі, неспокій, невпевненість і, часом, нервове напруження у переддень і під час голосування, безсонна ніч у територіяльній виборчій комісії. Тепер уже все. Я знову на Майдані. Сльози хвилювання ллються мимовільно (добре, що це вечір), різні думки заполонюють мозок. „Ми напишемо книгу про нашу революцію, – чую слова Юлії Тимошенко, – де згадаємо кожного, хто доклався до нашої спільної перемоги!"

Уже в Америці мені знову згадалися ці слова. Дай Боже, мудрости і пам'яті згадати всіх, не проминути нікого... Кожен, з ким би ти не говорив, відзначав, що все, що діялося в Україні і на Майдані під час „помаранчевої революції", було під Божим покровом. Про Його благословення для України молилися ми всі. До цього заохочували священнослужителі усіх трьох українських церков Вашінґтону: о. Володимир Штеляк, паніматка Марта і Святослав Новицький (церква Святого-Андрія УАПЦ), о. Тарас Лончина та пані матка Ляля (церква Святої Тройці УГКЦ), о. Нестор Івасів (церква Пресвятої Родини УГКЦ). У Клівленді надихали громаду молитвою і словом о. Василь Петрів (церква Покрова Пресвятої Богородиці УГКЦ), о. Богдан Згоба (церква Святої Тройці УАПЦ), о. Ігор Касіян (церква святого Андрея УГКЦ), пастор Алекс Перехрест (Українська баптистська церква), пастор Богдан Мальський (Українська церква християн віри євангельської) та пастор Євген Пилипів (Церква повного євангелія). Важливо додати, що церкви, як місця, де вирує життя української громади, також доклали зусиль до збору фондів для допомоги виборцям у США і на підтримку борців „помаранчевої революції" в Україні.

Завжди стоять перед очима ті, хто напружено працював, організовуючи виборців для участи у голосуванні. У Вашінґтоні багато часу і енергії цьому присвятили Олександер і Оля Василенки, Михайло Даценко. Телефони, листи, електронна пошта – все працювало заради того, щоб розрухати громадян України, які тепер живуть в Америці. Майже цілодобово ці люди підтримували контакт з нами, готуючи приїзд груп. У Клівленді, Огайо, мені, як завжди у таких випадках, допомагала родина: дружина Рената, її батьки – Вірослав і Ольга Кості, а також Василь Ліщенецький, Петро Твардовський, Василь Ільчишин, Йосип Решетівський, Ольга Войтків, Дарія Розумна, Володимир Журавель, Леся Озеруга і Ярослав Русенко.

Організатором у Пітсбурґу, Пенсильванія, був Богдан Бохонок, який доклав неймовірних зусиль, щоб зібрати велику групу виборців і кошти для підтримки Майдану. Він також очолював групу спостерігачів від В. Ющенка протягом двох турів виборів і переголосування. Приїхали дві великі групи виборців з Фльориди, а також з Атланти, Джорджія. Організаторами цих двох груп були Волошин (Фльорида) і Роксолана Гошко (Джорджія). Багато виборців приїжджали до Вашінґтону за сотні миль, щоб віддати свій голос за В. Ющенка, щоб бути разом зі своєю нацією тоді, коли вона робить історичний вибір. Серед таких – Аня Бленда, Гена Грушовенко. Велика подяка мешканцям Вашінґтону, які люб'язно і тепло приймали наших земляків-українців у себе вдома – Любі і Несторові Пилипцям, Марійці і Петрові Фединським, Віталієві Богданіву, Мирославі Приходько, Валентині Лимонченко та іншим. Допомагали також Варварів та Інга Шморгун.

Особливо пригадується голова закордонної виборчої комісії ч. 92 у Вашінґтоні Мирослава Пархоменко. Без її розуміння, підтримки, допомоги, порад і готовности іти назустріч, на мій погляд, усім було б набагато важче вирішувати питання, пов'язані з участю у голосуванні. Завдяки її зусиллям та надхненній праці членів комісії у виборах взяло набагато більше осіб. Загальна кількість тих, хто голосував у Вашінґтоні, зростала з кожним туром виборів і 26 грудня складала 1066 осіб. За В. Ющенка тоді проголосувало 1013. Це вдвічі більше, ніж у першій турі! І це незважаючи на те, що виборці цього округу мешкають у 20 різних штатах Америки.

Спостерігачі від бльоку В. Ющенка заслуговують на особливе признання. Це – талановиті, безмежно віддані Батьківщині молоді українці Ліля Остапенко, Андрій Василенко, Оксана Калух, Михайло Даценко, Юрко Солодкий, Марко Кіпа, Олександер Василенко, Християна Горбачевська. Спостерігачами від громадських організацій були Роман Ференцевич, Кліф Довмен, Теодор Царик, Михайло Савків, Ганя Черняк і Богдана Урбанович.

Неможливо оминути тих, хто взявся фінансово допомогти у напружені для України і українців дні. Як завжди, у питанні допомоги коштами не залишилися осторонь українські фінансові установи: Федеральна кооператива „Самопоміч" (директор Орест Ліщенецький), „Основа" (директор Зенон Голубець) у Клівленді, Огайо, кредитівка „Самопоміч" у Балтиморі, Меріленд (Нуся Керда і співробітники кредитівки) та Українська федеральна кооперативна спілка у Рочестері (директор Тамара Денисенко).

Також слід згадати і тих, хто склав особисті пожертви. Серед них особливою щедрістю відзначилися: Юрій Чопівський і Юрій Дейчаківський (Вашінґтон). У Клівленді Комітет допомоги Україні зібрав 114,569 дол. Додатково окрема ініціятивна група перерахувала на допомогу Україні 6,510

(Закінчення на стор. 24)

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Квітень 2005 р., ч. 56

Думки П. Куліша про повісті Т. Шевченка

Напевно немає жодного українця, який не знав би, хто такий Тарас Шевченко. Але не всі знають, що Кобзар Дармограй – це псевдонім Тараса Шевченка, яким він підписав свої повісті, написані російською мовою. Як відомо, його було засуджено й заборонено писати і малювати. Тому ці повісті він й написав чужою мовою під псевдом. Ними є „Художник", „Наймичка", „Варнак", „Княгиня", „Музика", „Нещасний", „Капітанша", „Близнята", „Мандрівка з приємністю та й не без моралі" та ін. Читаються вони як документальний матеріял про поетове переживання та його філософічні, мистецькі та соціяльно-політичні погляди.

Тарас Шевченко, вийшовши на волю і чекаючи в місті Нижньому Новгороді документів про звільнення, хотів видати повісті друком й звернувся в тій справі до свого друга Пантелеймона Куліша. П. Куліш хотів поставити ім'я Т. Шевченка на українську височінь недосяжну, з цього погляду російські повісті не радив друкувати. Т.Шевченко питав П. Куліша його думки. Він писав: „Навчи ти мене, будь ласка, що мені робити з руськими повістями! У мене їх десятків коло двох набереться. Затопить грубу шкода: багато праці пропаде. Та й грошей би хотілося, бо тепер вони мені дуже потрібні. Порадь, будь ласка, що мені робить?". П. Куліш листом йому відповів: „Про московські ж повісті, скажу, що зневажаєш Ти себе ними перед світом, та й більше нічого... Якби в мене були гроші, я б у Тебе купив їх усі й спалив". Т. Шевченко послухався П. Куліша й ніколи, за життя, не дав їх до друку.

Представники Фундації в Україні

На сторінці Фундації ми подали короткі біографії представників Фундації в Україні – Петра Антоненка з Чернігова, Фіделя Сухоноса з Дніпропетровська та Олександра Капітоненка з Симферополя. Подаємо біографії ще двох представників Фундації в інших частинах України.

Олег Романчук народився 16 липня 1951 року в місті Кам'янка-Бузька на Львівщині. В 1973 році закінчив фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка за спеціяльністю „радіофізика". Після служби офіцером у війську впродовж семи років працював у Науково-дослідному інституті прикладних проблем механіки і математики НАН України інженером і молодшим науковим працівником.

Від 1983 року – на видавничій, журналістичній і викладацькій праці. Кандидат філологічних наук, доцент катедри української преси факультету журналістики Львівського національного університету імені Івана Франка, шефредактор журналу політології, футорології, економіки науки та культури „Універсум", член Комісії семіотики соціяльно-національних процесів катедри філософії Львівського національного університету ім. Івана Франка, член Національної спілки письменників, Національної спілки журналістів, „Organisation Mondiale de la Presse Periodique – Bruxelles", та заступник голови правління Львівської міської громадської організації „Товариство Універсуму".

У творчому доробку – понад 200 наукових і науково-популярних статтей та досліджень з проблем теплофізики, культури, науки, політики, історії. Автор фантастичного роману „Зоряний кристал", двох збірок фантастичних оповідань, книжки публіцистичних нарисів „Оглянутися в майбутнє", історичного дослідження „Ультиматум", співавтор футурологічного дослідження „На порозі Надцивілізації" (системна аналіза актуальних проблем сучасности, соціяльне прогнозування та футурологія) – три видання, упорядник і один із авторів збірки нарисів про українських вчених-природодослідників „Аксіоми для нащадків", а також автор створеного на її основі сценарію документального фільму „Розвіяні по чужині". Учасник багатьох наукових конференцій.

Фундація ім. Івана Багряного вже кілька років допомагає цікавому журналові „Універсум", який редагує Олег Романчук, та покриває кошти висилки його до 500 бібліотек України. Ми щиро рекомендуємо передплатити цей журнал собі чи комусь в Україні, надсилаючи чек на адресу Фундації. Річна передплата для читачів Заходу 50 долярів США, а для читачів України – 20 дол.

Вадим Усань народився 20 вересня 1937 року в місті Охтирці, Сумської области, в родині службовців. Після закінчення школи працював на заводі. В 1961 році закінчив Харківський автомобільно-дорожній інститут.

Працював на будівництві доріг, мостів та інженерних споруд у Кривому Розі. З 1966 року живе і працює в Харкові. З 1995 року очолює літературно-мистецький клюб ім. Ів. Багряного, який провадить просвітницьку і патріотичну діяльність серед студентської молоді. Клюб популяризує творчість українських письменників та влаштовує річниці Івана Багряного, Бориса Антоненка-Давидовича, Аркадія Любченка, Ігоря Качуровського, Дмитра Нитченка (Чуба) та багато інших.

Як представник Фундації в Харкові, він долучився до встановлення контактів з прозвітницькими та культурними закладами України та східньої діяспори для поширення творів Івана Багряного та його соратників. В. Усань є упорядником хрестоматії творів І. Багряного „Вірю!", яка вийшла двома накладами (перший раз 5 тисяч примірників, другий раз – 12 тисяч) і була розповсюджена ним по школах всіх областей України.

Його старанням в 2003 році вийшла друком брошура „Нас не зітруть із рубрики" – як допоміжний матеріял для учителів та студентів-філологів при опрацюванні програмових творів Ів. Багряного. Тепер працює над виданням однією книгою матеріялів, що містилися в партійних органах УРДП-УДРП „Наша боротьба" та „Наші позиції" – партії діяспори та готуються до відзначення 100-ої річниці Ів. Багряного в Харкові.

Миргородці просять допомоги

В Миргороді, на Полтавщині, існує юнацьке товариство, яке функціонує при літературно-видавничій студії „Ганнуся". Ми отримали лист від Анатолія Сазанського, українського письменника та керівника студії, уривки з якого подаємо нижче.

„Процес за своєю історичною логікою невідворотний, надзвичайно ускладений тією обставиною, що саме на Миргородщині після виходу на пенсію осідали різного роду комісари, значні комуністи, працівники концтаборів, тюрем та інша більшовицька інквізиція. Саме в їхніх руках сконцентрувалися всі важелі управи. І вони, перш за все, топчуть і нищать усе, що стосується українського національного відродження. Ми й робимо все можливе для роз'яснення їхньої гальмівної ролі. І маємо добрий результат. На останніх виборах миргородське населення голосувало за Віктора Ющенка. А популярність комуністів впала майже до нуля. Лише у роз'яснювально-аґітаційному пляні наша молодіжна організація спромоглася в передвиборний період підготувати, видати і розповсюдити майже 100 тисяч листівок, включаючи брошурку „Нищать українську націю. Боронімося!".

Склалося так, що на сьогоднішній день на Миргородщині молодіжна літературно-видавнича студія „Ганнуся", а при ній наукове товариство та діяспорна бібліотека є єдиною національно-ємкою і орієнтованою силою. Ми видаємо дитячу художню літературу рідною мовою, проводимо наукові дослідження з питань прихованих сторінок історії рідного краю. Зібрали велику, єдину в цих околицях, діяспорну бібліотеку. Наша просвітницька праця в основному орієнтована на молодь. Бо їй прийдеться продовжувати державотворчу місію.

Але у контексті вищесказаного наша молодіжна організація вже котрий рік не може вийти з глухого кута, у який її загнано зусиллями осіб, що є при владі. Ми не можемо об'ємно і повноцінно провадити свою працю. Серед багатьох причин такого стану є відсутність власного приміщення. Те приміщення, яке дала влада – гірше за конюшню. А щоб молодь не йшла до нас, до нашої студії, відключено електрику, тепло і водопостачання. Та ще й вибито всі вікна.

...Наша молодіжна творча організація і я особисто звертаємося до фінансово спроможних земляків з діяспори допомогти нам закінчити будову власного приміщення, в якому кипітиме активна праця молоді".

Пожертви миргородцям можна надсилати на адресу Фундації й вони будуть переслані за призначенням.

Дякуємо!

Від часу появи останнього числа сторінки Фундації прислали пожертви Фундації такі особи: 4,000 дол. – **Ніна і Юрій Воскоби** на видання книги „Помаранчеве свято свободи", яку готує до друку Олег Чорногуз з своєю групою в Києві, 1,742 дол. – **Іван Шкіренко** з Англії, 200 дол. – **Галина і Олексій Воскобійники** замість квітів на свіжу могилу Михайла Андрійовича. Гроші переслала дружина Михайла – Людмила, за що ми їй дякуємо й висловлюємо їй щире співчуття, 75 дол. – **Василь Кревсун.**

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає підтримувати Фундацію, щоб вона й далі могла допомагати Україні! Пожертви на Фундацію звільнені від федерального податку.

В Фундації можна придбати видані чи фінансовані Фундацією такі книжки Ів. Багряного: „Золотий бумеранг" (20 дол.), „Людина біжить над прірвою" (20 дол.), „Вірю" – хрестоматія (20 дол.), Василя Гришка „Карби часу" (25 дол.), „Москва сльозам не вірить" (12 дол.) та „Український голокост 1933" – англійською мовою (10 дол.), „Сталінізм в Україні" Григорія Костюка (20 дол.), „Повість моїх літ" Ол. Воскобійника (15 дол.) та „Подвижник духу" про Бориса Антоненка-Давидовича (15 дол.. Ціни – в долярах США.

Також дякуємо всім членам Фундації, що прислали членські внески за цей рік і прохаємо й інших членів надсилати свою належність. Членські річні внески виносять 25 долярів США.

**Дописи і листи до сторінки Фундації імені І. Багряного просимо слати на адресу:
Bahriany Foundation,
811 S. Roosevelt Ave.,
Arlington Heights,
IL 60005 USA
Сторінку редагує
Олексій Коновал**

Вісімдесятники розповідають про минуле

На світлині зліва: У. Старосольська, В, Махно, О. Ашер, О. Кузьмович, Л. Онишкевич, І. Сєрант, Х. Карпевич, В. Рак, Н. Пазуняк, М. Галів. *Фото: В. Лопух*

НЮ-ЙОРК. – За ініціятивою д-ра В. Махна, в НТШ-А відбувся 12 березня цікавий вечір „вісімдесятників", в якому брало участь семеро членів НТШ, зі споминами про своє минуле. А мають вони що згадувати, бо життя кожного було повне знаменних подій, переживань, родинних пов'язань з відомими постатями нашого минулого та незабутніх споминів.

Першою говорила д-р Оксана Ашер про свого відомого батька – поета Михайла Драй-Хмару, який трагічно закінчив життя, ув'язнений совєтським режимом. Вона читала його поезії, також у перекладі на англійську мову, розповідала про свою недавню поїздку в Україну, як також про свою творчість, але передусім – про переклади поезій батька. Д-р Володимир Рак з гумором згадав свої довгі роки співпраці у НТШ-А, де він віддав стільки серця та енергії у його фінансовий сектор та так успішно причинився до його зміцнення. Редактор Ольга Кузьмович заторкнула питання наслідництва в Організації Українських Націоналістів після убивства Євгена Коновальця, який є її дядьком, як і полковник Андрій Мельник – бо ж обидва були одружені з сестрами матері О. Кузьмович.

Д-р Іван Сєрант цікаво розповів про розвиток та успіхи Українських спортових клюбів в США, з яких він активно причинився до перемог у міжнародних змаганнях, зокрема в УСКлюбі в Ню-Йорку. Редактор Микола Галів пригадав та цікаво представив перші зустрічі з відвідувачами з України – поетами та журналістами, згадуючи з вдячністю важливу ролю, яку в організації тих зустрічей відіграли дві активні українсько-американські громадянки – Е. Піддубчишин і і М. Клячко, сьогодні вже обидва покійні.

Д-р Наталя Пазуняк з сантиментом і зворушенням розповіла про славну родину Шульгинів та її участь у відродженні української державности.

Останнім доповідачем була редактор Уляна Старосольська, яка пригадувала так добре усім відомого героя Романа Шухевича та фрагменти його життя, які редактор Старосольська мала щастя спостерігати, як член найближчої родини.

Кожен з доповідачів мав нагоду і можливість пригадати цікаві фрагменти недавнього минулого, а з цим представити цікаві та широковідомі з політичного і літературного життя постаті українського життя.

Усі ці постаті увійшли до історії літературного і політичного життя України – то ж, може, корисно було б такі вечорі повторювати, але при цьому їх поділити, і цим дати можливість прелеґентам ширше зупинитися на цих вже історичних постатях, що творили літературне і політичне життя нашої батьківщини.

Гарне музичне тло вечорові дала піяністка Христина Карпевич.

О. К.

Україністика в Пенсильванському університеті

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – В Пенсильванському університеті відновлено українознавчі студії, які були започатковані тут в 1959 році проф. Григором Лужницьким. Завдяки новому завідуючому відділу славістики проф. Кевінові Плятові, і зусиллям „Penn Language Center" та студентів українського походження, в осінньому семестрі 2005 року студенти матимуть можливість вивчати українську мову на курсах „Slav-590, Elementary Ukrainian" та „Slav-592, Intermediate Ukrainian". Крім того, університет пропонуватиме курс „Інтелектуальна історія України" українською і англійською мовами, який викладатиме проф. Леонід Рудницький. За докладнішими інформаціями можна звертатися до Лади Васильєвої або Неліке Ван Дузен-Шоль на тел.: (215) 898-6039, або електронною поштою: vassilie@sas.upenn.edu

Олексій Опанасюк

В пам'ять Тараса Шевченка

Народний хор в Томс Рівері, Н. Дж., (перша зліва сидить Леся Ґураль, дириґентка, посередині – о. Петро Семенич). Фото: О. Ковар

ТОМС РІВЕР, Н. Дж. – Українська громада 2005-ий рік розпочала традиційною Різдвяною Вечерею, що відбулося 6 січня в церковній залі церкви св. Стефана під орудою подружжя Грицаків. 26 січня о. Роман Дубицький відслужив Панахиду за тих, що віддали своє життя в боротьбі за волю України – студентів під Крутами, вояків під Базаром, на Красному Полі в Карпатській Україні, УПА, в Українській Першій Дивізії та мільйонів невинних жертв.

Лютий перейшов під знаком приготування до святкування дня Тараса Шевченка. Готувався до свята народний хор під дириґентурою Лесі Ґураль. Ігор Дворян виготовив програмку свята. День Тараса Шевченка був призначений на 6 березня. Свято розпочав Ігор Дворян виголошенням привіту. Опісля хор заспівав гимни США та України.

Вступне слово українською мовою виголосив Остап Якубович, англійською – Ігор Дворян. Богдан Бортник виконав „Помаранчеві коломийки", а Софія Брик – вірш „Бандуристе, орле сизий". Хор заспівав Шевченковий „Заповіт", „Думи мої" та „Реве та стогне Дніпр широкий". Ольга Яценків деклямувала „Світить місяць ясно", Росана Стецура – „І досі сниться". Монтаж поеми „Розрита могила" виконали Софія Брик та Ярослава Кохман. Пісню „По діброві вітер віє" виконали квартетом Софія Брик, Ярослава Кохман, Анна Дзера та Галина Якубович. Поему „Дивний сон", яку написала Оленка Богач, учениця одинадцятої кляси міста Бурштин, виголосив Іван Ільків, поему „Народ" прочитала Таня Тодарюк, а Рузя Сінчок продеклямувала частину поеми „Село".

Слово подяки сказав Ігор Дворян. Хор закінчив програму патріотичною піснею „За Україну".

Іван Ільків

ДІТРОЙТ, Миш. – Культурно-громадський клюб 6 березня в парафіяльному осередку св. Йосафата у Ворені провів відзначення 191-ої річниці від дня народження Тараса Шевченка.

Свято відкрив голова клюбу Василь Колодчин, який запропонував присутнім розпочати зустріч співом Шевченкового „Заповіту". Василь Колодчин передав слово ведучому програми Любомирові Липецькому, який запросив на сцену тріо бандуристок „Чар-зілля" у складі Мирослави Куки, Ірини Туршин та Лесі Клімченко. Вони виконали пісні на слова Тараса Шевченка „Думи мої", „По діброві вітер віє" та пісню на музику В. Листопада „Кобзарі".

Головний промовець Софія Шидлівська, яка є головою недавно створеної організації нових українських еміґрантів „Нова хвиля" і директором української радіопрограми „Слово", підкреслила, що Тарас Шевченко своїми творами і своїм життям будив свідомість українців, і що відблиски його віщого слова „було видно, було чути" в незабутніх днях „помаранчевої революції" в Україні. „Нова хвиля" і всі покоління українців у Дітройті зібрали значні кошти, які витрачено на допомогу демонстрантам на Майдані, на поїздку громадян України на голосування в Чикаґо і на поїздку представників української громади автобусом до Вашінгтону для участи в акції протесту проти фальшування виборів в Україні.

Після доповіді тріо бандуристок виконало три пісні на слова Тараса Шевченка. Виступили також з інсценізацією, присвяченою дню народження Кобзаря, учні Школи релігії та українознавства ім. Лесі Українки при катедрі св. Покрови в Савдфілд, Миш. Христина Боднарчук, Данилко Гигинз, Ксеня Деменчук, Ірина Запотна, Роман Запотний, Дарка Кулик, Таїсія Кулик, Ярема Петруша і Тетяна Смик. Наймолодшому учасникові дійства було лише п'ять років, а найстаршій – дев'ять. Тріо „Чар-зілля" під акомпаніямент бандур заспівало ще три пісні на слова Т. Шевченка. Перед закриттям усі присутні заспівали Український національний гимн.

Декорації до свята, якими була прикрашена сцена, виготовив Володимир Дигдало, а обкладинку до програмки – Роман Бараник.

Ніна Василькевич

ЕДМОНТОН, Канада. – Цьогорічний Шевченківський концерт, який організував Едмонтонський відділ КУК і Українське музичне товариство Алберти, з доповіддю колишнього редактора „Нового шляху" Володимира Кіся „Тарас Шевченко і діяспора", відбувся в Домі української молоді в неділю, 13 березня. Цю доповідь, перекладену з англійської на українську, прочитав керівник української програми з Радіо „СіКейАйАр" Роман Британ.

Керувала концертом Ксеня Мариняк, а почався він „Заповітом" Т. Шевченка у виконанні хору „Верховина", під дириґентурою Галини Лазурко, в супроводі п'ятьох бандуристів на чолі з др-ом А. Горняткевичем. Після вступного слова голови КУК Миколи Воротиленка і заклику голови Шевченківської фундації Андрія Гладишевського, щоб жертвувати на Фундацію, хор „Верховина" виконав „Думи мої" і „Зацвіла в долині червона калина" Т. Шевченка в обр. А. Гнатишина. Далі Богдан Саварин на скрипці, а Роман Солтикевич – на фортепіяні чудово заграли „Фантазію" М. Лисенка, Марiянна Сех деклямувала „Зацвіла в долині червона калина", а члени танцювального гуртка при СУМі „Дунай", під керівництвом Тані і Павла Гишки, Кристал Миронюк і Андрій Вуйцік, затанцювали танець „Залицяння".

Як і минулого року, в концерті знову взяли участь двомовні школи і Курси українознавства ім. Франка: струнний ансамбль школи св. Мартина, у складі 22 осіб, під дириґентурою Кері Микгоникл, з учительками Керин Дацишин і Евою Маковською, з чуттям заграли „Садок вишневий" і „Реве та стогне Дніпр широкий", хор св. Матея, у складі 24 учениць, під дириґентурою Лілеї Волянської „Думи мої" і „У перетику ходила", а Юрій Вальків, Лариса Гекер, Роксана Дашкевич і Назар Поріцький з Курсів (директорка – Лілія Суха), прочитали ряд уривків з віршів Т. Шевченка.

Був ще один танець – „Весна", який бадьоро затанцювали 16 членів ансамблю „Воля" під мистецьким керівництвом Євгена Багрія, після якого жіночий ансамбль „Дніпрова хвиля" (в складі І. Федеркевич, С. Романюк, Н. Онищук, У. Канівець та Д. Васараб-Роланд, під музичним керівництвом Марії Дитиняк, з І. Тарнавською на фортепіяні) гарно заспівали „Садок вишневий", а ще краще – „Якби мені черевики". Закінчився концерт мистецьким виступом чоловічого хору, в складі 16 хористів, під дириґентурою Гриця Малюжинського, при супроводі двох бандур (Г. Малюжинського та А. Горняткевича), з піснями „Та не дай, Господи, нікому" і „Сонце гріє" Т. Шевченка та популярною „Карпатські січовики" Яра Славутича, який був присутній на концерті.

В заключному слові голова Українського музичного товариства Алберти Люба Бойко-Бел висловила радість з приводу того, що ворогам України не вдалося її „в огні збудити", і подякувала всім організаторам, виконавцям і учасникам концерту, а зокрема Ксені Мариняк і Галі Котович, яка уклала текст програми. Концерт закінчився гимном „Ще не вмерла Україна", який співали чоловічий хор та всі присутні в залі.

Петро Саварин

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – До Шевченкових днів в Санкт-Петербурзі вийшов спеціяльний випуск видання „Українці та Петербург", присвячений великому поетові. Це вже 13-ий випуск від 1998 року. Видають його спільно Українське культурно-суспільне товариство ім. Т. Шевченка і Фундація української культури Санкт-Петербургу і области. В цьому випуску вміщено поезії Кобзаря і місцевих українських поетів, нариси про відомих професіоналів українського походження – академіка в галузі кераміки Юрія Пивинського з Миргороду, професора-хірурга Миколу Скліфосовського з Дубосар, невролога Олександра Скоромця, спогади П. Кролевця про його участь у визволенні Освєнціму, розповідь про Сергія Параджанова, інші цікаві матеріяли.

Усі, кого цікавить це українське видання в північній російській столиці, можуть звернутися до його редактора Володимира Косенка на адресу: до запитання, Санкт-Петербург, 192288 Russia. Наклад видання 200 примірників, а нечаста його поява пояснюється браком коштів у видавця.

Л. Хм.

ЗУАДК організовує комп'ютерні курси

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – На бажання деяких українців, які останніми роками приїхали до США, Інформаційне бюро Злученого Українського Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК) плянує провести курси комп'ютерних програм, починаючи у вересні 2005 року. Цей перший комп'ютерний курс буде для початківців, для тих, хто зовсім не має комп'ютерного знання. Курс буде безкоштовний.

Зацікавлені повинні зголошуватися в канцелярії ЗУАДК-у при 1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111. Тел.: (215) 728-1630 вже тепер для кращого плянування.

Екзекутива ЗУАДК-у також шукає інструктора, який міг би вчити комп'ютерний предмет. Зацікавлених вчити згаданий предмет просимо зголоситися в канцелярії ЗУАДК-у на число (215) 728-1630.

ЗУАДК

Альманах-2005: відгуки, побажання

Редакції „Свободи" – честь і подяка за Альманах Українського Народного Союзу на 2005 рік. Даю його читати „четвертій хвилі", і їм подобається, але, на жаль, не можу намовити на передплату „Свободи". Вони читають „Міст", „Закордонну газету" і „Новоє Русскоє Слово", а мені псують нерви...

З пошаною до вас –

Ольга Марущак,
Дірборн Гайтс, Мишиґен

Шановні редактори!

Альманах на 2005 рік – це книжка, писана для 4-ої хвилі прибульців, а не для мене, бо я своїми ногами пройшов цілу Европу і Африку, а в Америці вже шістдесятий рік, так що я вже все бачив.

Залишаюсь з пошаною –

Микола Гаврилюк,
Філядельфія

Дорогенькі редактори!

Альманах змістом добрий, статті дуже на часі, але ж дбайте, щоб не було в книжці друкарських помилок, бо читачам, вже не кажу про авторів, прикро бачити їх на сторінках.

Волтер Сторожинський,
Рочестер, Ню-Йорк

Хвальна редакціє „Свободи"!

Щойно одержав Альманах УНСоюзу на цей рік. Спасибі вам за цікавий і важливий зміст річника, бажаю творчих сил на майбутнє.

З пошаною до усіх вас –

Осип Литвинишин,
Гінсдейл, Ілиной

Пане Президенте Качараю!

У передньому слові до Альманаху УНСоюзу на теперішній рік Ви закликаєте читачів писати і присилати спомини про пережите під час війни і після неї. Я і моя родина стільки пережили страхіть, що годі це описати. Особливо про той час, коли „перші совєти" втікали з нашої землі і в останні дні та години поспіхом розстрілювали в тюрмах наших невинних людей. Тоді в Бережанській тюрмі убили мою сестринку разом з іншими 22 українськими хлопцями і дівчатами... Вже за незалежної України в Нараєві на Бережанщині поставили на спільній могилі наших патріотів гарний пам'ятник, при дорозі з Бережан до Львова. Цього всього не можна забути, але щоразу, коли згадую, знов і знов болить душа...

З повагою –

Лев Фігурський,
Йонкерс, Ню-Йорк

Дорога редакціє!

Альманах на цей рік – цікавий, різноманітний за тематикою. Я особисто з приємністю побачила, що редактор Петро Часто у своїй статті про Великого Митрополита Андрія Шептицького „Небо і земля" покликується на працю мого батька Володимира Дорошенка, видану в 1958 році.

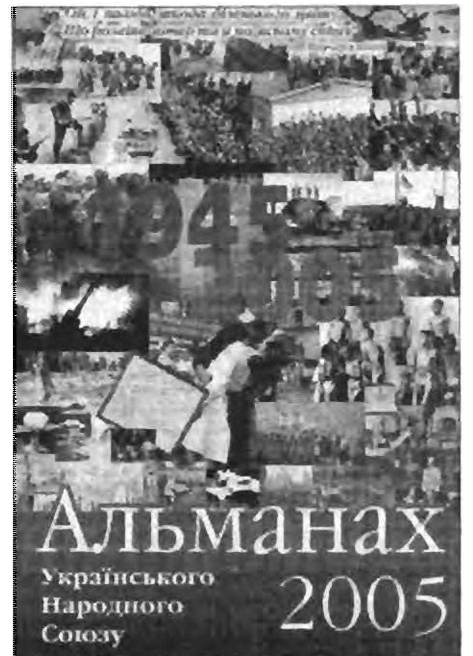
Хочу сказати добре слово і на адресу „Свободи", яка і мовою, і темами, і світоглядом приносить своїм читачам приємні хвилини читання.

Володимира Дорошенко-Василишин,
Філядельфія, Пенсильванія

Шановна редакціє!

Гарно дякую за книжку – союзовий річник, вона мені цікава, поучаюча історично, політично, релігійно і національно. Те, що громада робить для себе самої, для своїх людей – є завжди цінним, особливо у царині слова. Не мали ми колись на рідній землі вільного доступу до науки, не мали навіть досить можливостей читати по-своєму, але що дуже хотіли мати, то трималися гурту, розвивали думку і дух, і заслужили на таких світлих провідників, якими були Митрополит Шептицький та Патріярх Йосиф Сліпий. Піднісся наш нарід, об'єднався і визволився, нехай нам Бог помагає далі.

Роман Юрчишак,
Ню-Британ, Конектикат

В залученні пересилаю 15 долярів за Альманах. Знаходжу в ньому, собі на втіху, дуже цікаві статті, бо ще й погода така, що доводиться сидіти вдома, то є час на читання. Тяжко повірити, але дата появи річника тільки на три роки старша від мого віку... З подякою і щирим привітом –

Марія Галій,
Вайнленд, Ню-Джерзі

Від редакції:

Дякуємо нашим читачам за відгуки і зауваження. З приводу друкарських помилок, то цього разу завинила наша стара комп'ютерна система – в останній момент замінила поправлений текст на непоправлений. Обіцяємо, що цього більше не станеться.

Тепер ми чекаємо від нашої читацької громади якомога конкретніших побажань щодо тематики наступного альманаху – на 2006 рік. В цілому ми присвятимо його 150-річчю від народження Івана Франка. Було б добре одержати для цього розділу різножанрові матеріяли, зокрема розповіді про знайомство з творчістю Каменяра, про враження і думки, викликані його віршами, повістями, науковими і публіцистичними творами.

Актуальним залишається висловлений у передмові до Альманаху-2005 заклик президента УНСоюзу Стефана Качарая до написання споминів про „повоєнні переживання, про долі родин, розірваних війною, а відтак – океаном, про мандри чужими світами, про вростання в іншомовний та іншокультурний світ...".

Просимо майбутніх авторів надсилати матеріяли до 1 липня, щоб вистачило часу на належне редаґування і художнє оформлення Альманаху-2006.

В пам'ять д-р Марусі Бек – видатної українки

Учасники зустрічі в Гілсайді, Н. Дж., (зліва, перший ряд): Ірена Гадзера, Марія Українська, Наталія Змий, Анна Кравчук, Преосвященний Митрополит Стефан Сорока, Марія Полянська, Орися Яцусь, Наталія Клапіщак, Одарка Полянська-Стокерт; (другий ряд): Меланія Банах, Іванна Мартинець, Люба Горалечко, Таїса Турянська, Божена Ольшанівська.

ДІТРОЙТ, Миш. – В неділю, 30 січня 2005 р., померла визначна громадянка міста Дітройту та української громади. Замкнула очі навіки св. п. Маруся Бек.

Похоронні відправи відбулися 2 лютого при великій участі представників організацій, рідних, прихильників, друзів, знайомих. Панахиду відправляв Владика УПЦ Олександер Биковець, в співслужінні двох священиків.

Після Панахиди було виголошено багато слів співчуття та прощання. Першим говорив Владика Олександер. Після його слова перебрав ведення прощання Олег Цеплий, який також виголосив слово. Від Музею-архіву, куди М. Бек передала свої архіви, говорив д-р Микола Григорчук. Після нього промовляла Оксана Соколик – почесна голова СФУЖО. Від Округи СУА говорила голова Ліда Казевич. Від 26-го Відділу, який заснувала 70 років тому М. Бек, і досі була його почесною членкою, сказала слово голова Віра Гнатюк. Зенон Василькевич говорив від Української Координаційної Ради.

Виступила Айрін Басмаджян, яка була секретаркою М. Бек, коли М. Бек була посадником міста. Вона ж стала її приятелькою та опікункою до останніх днів і є виконавцем останньої волі. Її спомин насвітлив приватне життя Марусі Бек, людини з усмішкою і твердою волею.

Алберта Цєпла, яка всюди їздила з М. Бек, опікуючись нею в дорозі, розповіла, що, повертаючись звідкілясь, М. Бек завжди жартувала: „Ну, куди їдемо наступного разу?". Повернувшись з Києва 2003 року, Алберта її запитала, куди тепер плянувати їхати. Маруся Бек відповіла, що у наступну подорож їй доведеться їхати самій...

Пам'ять про Марусю Бек буде збережена назавжди. СФУЖО буде продовжувати літературні конкурси її імені. Стефа Король заініціювала збірку на Фонд літературного конкурсу СФУЖО ім. М. Бек.

Ще довго присутні згадували між собою хвилини, пережиті з цією небуденною жінкою. Тлінні останки св. п. Марусі Бек були перевезені до Бавнд-Бруку, де спочиває вона на українському цвинтарі.

Тамара С.

* * *

ГІЛСАЙД, Н. Дж. – 13 березня Митрополит УКЦ в США Стефан Сорока відслужив Літургію і Панахиду – Сорокоуст в церкві св. Непорочного Зачаття в пам'ять св. п. д-р Марусі Вірджінії Бек, в 40-ий день її смерти.

По Літургії відбулася коротка програма і прийняття у церковній залі, в якій взяли участь парафіяни і членки СУА в Ню-Джерзі. Це вшанування було замовлене і улаштоване Анною і Бернардом Кравчуками. Анна Кравчук, почесна голова СУА, довший час провадили дружню кореспонденцію з покійною Марусею Бек, яка в молодих літах була товаришкою з шкільної лавки з св. п. Наталією Чапленко, мамою Анни. Вони дружили під час студій в Коломиї.

Д-р Маруся Бек, народжена в Пенсильванії, у багатодітній родині еміґрантів з Лемківщини, поїхала з братом Іваном в Україну, щоб там вивчити українську мову і пізнати Україну. Почуття патріотизму і любови до України вони зачерпнули з Коломиї.

Анна Кравчук зібрала багато листів, рукописів, пресових повідомлень і світлин з діяльности д-р М. Бек. Альбом мали змогу оглянути і читати учасники зустрічі.

Коротку програму відкрила Анна Кравчук, яка розповіла про особисті взаємини з д-р М. Бек, їхню широку кореспонденцію, яку вона вела з нею, про співпрацю її мами з покійною. А. Кравчук подякувала Владиці Стефанові, за те, що він спеціяльно загостив до Гілсайду, щоб відслужити Літургію і взяти участь у відзначенні 40-го дня смерти Марусі Бек. Також подякувала Іванні Мартинець, голові 86-го Відділу СУА, що відкликала заздалегідь заплянований ширші сходини, щоб дати можливість членкам взяти участь у відправі. На кінець вона пояснила, що ми зійшлися відсвяткувати життя, а не смерть д-ра Марусі- Вірджінії Бек.

Божена Ольшанівська, голова організації Американці в обороні людських прав в Україні (АГРУ) згадала про жертвенність д-р М. Бек і її підтримку благодійних проєктів, а також про пожертву поважної суми грошей від д-р М. Бек на АГРУ з нагоди 80-ліття її уродин. Таким жестом вона заохочувала людей до дальшої і пліднішої праці.

Іванна Мартинець, голова 86-го Відділу СУА, розповіла, як в Рочестері був заснований і діє Відділ СУА, патронкою якого є д-р Маруся Бек. Згадували, як д-р М. Бек виступали як промовець на конвенціях СУА, де вогнено виголошувала патріотичні промови чудовою українською мовою. І. Мартинець має багато архівних і пам'ятkових знимок, які вона зберігає. Згадала, що д-р М. Бек була завжди в доброму гуморі, усміхнена, і всі з приємністю її вітали.

На кінець програми промовив Митрополит Стефан Сорока, який заохочував присутніх брати приклад і наслідувати Марусю Бек. Пояснив, що кожна особа є індивідуальною і не може змінити свою особистість, але слід себе піднести і наслідувати особистості, які є як світла. Життя Марусі Бек повне позитивної праці, ентузіязму, оптимізму і має служити нам дороговказом. Вона працювала цілеспрямовано для людства, для жіноцтва, поборювала упередження проти жінок в місцях праці, урядах, в політиці, в родинному житті. Вона прокладала нові шляхи і відкривала двері жінкам. В ролі адвоката і голови міської ради Дітройту, вона мала нагоду працювати у високоморальний і відповідальний спосіб. Це нелегке завдання вона виконала взірцево. Вона була першою жінкою, яка служила як радна і голова міської ради від 1952 до 1962 року. Також була заступником посадника Дітройту від 1958 до1962 року. В додатку була членом законодавства повіту Дітройту і в цей спосіб зробила великий вклад у розвиток міста.

Владика Стефан закликав присутніх взяти приклад з Марусі Бек і з молоді в Україні, яка вистояла свою позицію під час „помаранчевої революції" – на морозі, дощі, на снігу, проти погроз і шантажів ворожої сили.

По бесіді при каві присутні розійшлися, а група союзянок подалися на цвинтар Андрія Первозваного в Бавнд-Бруку, Н. Дж. і поклала квіти на могилі Марусі Бек.

Божена Ольшанівська

На святковому базарі у Випані

ВИПАНІ, Н.Дж. – Напередодні кожного свята у парафії церкви св. Івана Хрестителя відбуваються ярмарки, на яких мешканці цього селища та сусідніх містечок купують смачну їжу. На фото: страви до святкового столу на базарі, що відбувся 20 березня, пропонують (зліва): Ольга Семенюк, Євгенія Козак і Катерина Біланич. Фото: Л. Хм.

Великі...

(Закінчення зі стор. 5)

навіть не було потреби боротися... Цього не знало молоде покоління, яке, завдяки відкритим інформаційним шлюзам, швидко засвоїло демократичні цінності й поставило їх як мету. Тут не було розчарування: спостерігаємо або бажання досягати цієї мети, або рух в інерції батьківських нарікань. Отже, для старшого покоління переважно революція 1989-91 років викликала ностальгію за минулим, а для молодого покоління відкрила перспективу істотних еволюційних змін.

Можна придушити революцію, але не можна цього зробити з еволюційним процесом. Енергія, накопичувана століттями, вивільнилася завдяки національній самоідентифікації протягом останніх п'ятнадцяти років. Це помножилося на фактично комуністичний дух влади Кравчука-Кучми, яка не збагнула змін, що сталися з українцями, й трактувала їх як радянський народ, до того ж – у люмпенізованому варіянті. Власне, та злива брехні, фальсифікацій, репресій, що була вилита на українське суспільство протягом останнього десятиліття, а особливо останніх п'яти років, стала своєрідним каталізатором процесу дозрівання громадянського суспільства та національної самоідентифікації. Іншим чинником листопадових подій в Україні стало зародження середньої кляси. Це окрема важлива тема. Якщо порівняти адресацію виборчої кампанії обох основних претендентів на президентську посаду в Україні, то побачимо, що Віктор Янукович в основному орієнтувався на інтелектуальний люмпен (яскравим індикатором тут є негайний розвал виборчих штабів провладного депутата). Тим часом спрямування кампанії Віктора Ющенка мало об'єктом впливу саме народжувану середню клясу. І вона виявилася і чисельнішою, і стійкішою у переконаннях.

Цікаві спостереження напередодні другої тури президентських виборів знаходимо на сторінках інтернет-видання „Renaissance Capital" у статті „Ukraine's Run-off: Choose Your Victor". Тут наведено узагальнені порівняння готовности двох основних кандидатів до певних реформ у разі перемоги. Візьмемо лише два параметри, які дуже важливі для утвердження середньої кляси: розвиток малого підприємництва і правова реформа. Стосовно В. Януковича експерти стверджують, що вірогідність прогресу в цих напрямках невелика, його цілком задовольняє „статус кво", що склався на сьогодні. Ющенко ж, навпаки, саме в цих сферах обіцяє найістотніше просування вперед.

В. Янукович не зрозумів, що намагання силою закріпити те, що вже вирвалося з-під ідеологічного стримування, приречене на поразку. Виступаючи на конференції „Україна між ЕС і ЄЕП" 20 лютого 2004 року, тодішній прем'єр-міністр України зауважив: „Я хочу нагадати слова відомого европейського реформатора Наполеона. Одного разу він сказав, що не полюбляє Макіявеллі за те, що останній так і не зрозумів головної таємниці досягнення успіху. Таємниця проста, - сказав Наполеон,- треба бути просто сильними". І тоді я особисто зрозумів, що він програє. Не тому що „сила є, розуму не треба". Є інший, точніший вислів: владу беруть силою, а втримують мудрістю. Янукович не брав влади – він її вже мав. Йому треба було її втримати. А він застосував силовий варіянт. І дивіться: здавалося б, Ющенко – зовсім не подібний до людини, яка владу братиме силою, для нього силові варіанти органічно неприйнятні. Але владу йому дали силою. Дав Майдан. Не було б Майдану – не було б нічого.

Чим же відрізняється Майдан 2004 року від студентської Революції на граніті 1990 року? Під час тої історичної акції студенти, які поставили намети на київській площі Жовтневої революції, фактично зверталися до своїх батьків, до старших, до депутатів Верховної Ради з проханням змінити ситуацію – зняти прем'єр-міністра тощо. Під час „помаранчевої революції" студенти, особливо організовані в Громадянській кампанії „Пора", не просили. Вони заявили „Ми йдемо!". І вже старші люди з надією дивилися на студентів й просили змінити ситуацію. Себто йдеться про кардинальні зміни.

„Ця боротьба, – точно зазначив відомий український філософ Сергій Кримський, – не революційний злам у звичайному розумінні. Листопадові події в Києві та інших містах України (якщо врахувати настрої широких мас) за своєю ідеологічною складовою характеризуються не зміною влади, в зміною епох. Зміною, породженою етичною силою протистояння брехні, бюрократичному нахабству влади і безсовісному розграбуванню національного багатства".

Демократична частина політичної еліти Росії зізнається, що з заздрістю спостерігає за дивовижними процесами в Україні. Проте їм важко збагнути джерела цього явища і змиритися з тим, що Росія вже не є „законодавцем моди" в демократизаційних процесах, як це було за радянських часів, коли всі такого роду рухи зароджувалися в Москві. Хоча пояснення, як на мене, доволі очевидне. Річ у тому, що, незважаючи на революційні зміни соціяльного характеру на зламі 90-их років, самоідентифікація пересічного росіянина не зазнала істотних змін – імперське мислення, де радянське було синонімом російського, і сьогодні домінує в його душі. До того ж, воно поранене тим, що колишні „колонії" відійшли від „метрополії", і більшою або меншою мірою, але виразно демонструють незалежність від Москви (навіть лукашенківська Білорусь). Особливо болісно сприймається те, що для Росії тепер уже назавжди втрачена Україна як об'єкт домінуючого впливу. Натомість вона утверджується в якості суб'єкта рівноправних стосунків.

Майже чотири роки тому в період акції „Україна без Кучми" одіозний російський політик Костянтин Затулін заявляв: „Росії зовсім не потрібен сильний український президент, сильна Росія, наш національний інтерес зовсім не полягає в тому, щоб Україна була потужною державою, з якою рахувалися б. Росії також зовсім не потрібен сильний, далекоглядний, видатний державний діяч на чолі України". Сьогодні ми можемо з'ясувати джерела поведінки президента Росії, посадника Москви та інших російських політиків. Звісно, вони не говорять відверто. В Росії здавна вустами правителів, коли йдеться про подібні речі, промовляють блазні. У той самий час, як в Україні відбувалася інавгурація Президента Віктора Ющенка, у Москві біля українського Посольства блазнював Жириновський, заявляючи: „Ніякої України немає, а в Києві, як і в Мінську, має сидіти російський губернатор".

Слава Богу, що Росія вже дозріла й до серйозних політиків, які інакше дивляться на ці події. „Ми по суті є свідками народження нової нації і нової України... Якщо в Україні вдасться здійснити все задумане, то можна сподіватися, що вийде й у Росії", – заявив з приводу „помаранчевої революції" відомий російський опозиціонер режимові Путіна Борис Нємцов.

Які ж впливи і перспективи українського „помаранчевого" руху? Їх можна виокремити чимало. Я ж наголошу на трьох, з моєї точки зору найістотніших.

Перше – це незворотність і прискорення процесу національної самоідентифікації українців як політичної европейської нації, що стане рушійною силою і в економіці, і в сфері духовного життя.

Друге: приклад для наслідування на всьому пострадянському просторі, каталізатор демократизації.

Третє: прихід до управління державою молодої і перспективної, української за духом команди Ющенка-Тимошенко.

Може, в цьому й полягає найважливіше значення „помаранчевої революції". За умови, що будуть правильно визначені стратегічні цілі, а вони, в свою чергу, будуть досягнуті повсякденною працею об'єднаної України.

Єдина українська газета в Криму вже не виходить

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – Мова йде про інформаційний простір мільйона українців, які мешкають в Автономній Республіці Крим, що є частиною України. Крим – єдина автономія України.

Для порівняння, згадаймо близького сусіда – Росію, яка має чи не два десятки автономій. У Криму видається 285 газет російською мовою, 10 газет кримськотатарських (частина з них – теж російськомовні). А скільки ж україномовних газет у Криму? Жодної! А тепер повернімося у Росію. Ні, не забуває імперія про існування Чеченської автономії, он і її законно обраного президента Аслана Масхадова щойно вбили! А щодо мовного питання на Кавказі, то минулого року в Чечні майже усі газети друкувалися чеченською мовою.

Висновок зі сказаного: Україна і Росія вирішують національне питання принципово різними методами, у чомусь ми виграємо (Київ не полює на Президента Криму), а в чомусь – програємо (Росія впливає на свідомість чеченців їхньою рідною мовою, а київська влада фінансово бльокує населення від інформації державною мовою). Хтось скаже: це все – наслідки кучмівської доби. Але не за Л. Кучми, а тепер припинено випуск єдиної кримської україномовної газети „Кримська світлиця". Цей громадсько-політичний та літературний тижневик виходив 12 років: з 1992 року до березня 2005 року.

Як розповів 12 березня у радіопередачі (Українське радіо „ЕРА", 12.03.2005) працівник редакції „Кримської світлиці" – редактор Данило Кононенко, газета донині на 80 відс. фінансувалася з державного бюджету, але фінансування на 2005 рік скасував уряд В. Януковича.

Два місяці газета ще виходила за рахунок передплатників, але з березня перестала. Ми розуміємо, що молодому урядові Юлії Тимошенко у спадок дісталося багато гріхів від біло-блакитних попередників. Я певен, що у віцепрем'єра з гуманітарних питань Миколи Томенка „руки дійдуть" і до рятування „Кримської світлиці". Але ж коли?

Володимир Єфимов

Напередодні...

(Закінчення зі стор. 9)

ховуючи настрої, які наразі панують серед дипломатів у Нью-Йорку, хочеться сподіватися, що „спільний знаменник" рішень зустрічі буде якщо не найвищий, то хоча б високий. Україна відіграватиме в забезпеченні цього одну з провідних ролей, адже вперше представника нашої держави обрано до складу посередників – помічників голови Генеральної Асамблеї, які мають сприяти підготуванню підсумкових документів та ключових питань проведення зустрічі.

Таким чином, у вересні Нью-Йорк знову підтвердить свою славу „політичної столиці світу", коли до штаб-квартири ООН – загальновизнаного епіцентру дипломатичного життя, унікального за рівнем та інтенсивністю місця міжнародного спілкування – будуть прикуті погляди всієї світової спільноти. У зустрічі в ООН, безперечно, візьме участь і висока делеґація України. Адже такі події є нагодою поспілкуватися з десятками провідників інших країн, провести багатосторонні зустрічі, з трибуни ООН висловити думку України.

Але Нью-Йорк приваблює провідників і видатних політиків усього світу не лише у зв'язку з ООН. Місто справедливо вважається політичною, культурною і фінансовою столицею США, унікальним за рівнем та інтенсивністю місцем міжнародного спілкування.

До речі, українська громада Нью-Йорку була одним з найактивніших провідників „помаранчевої революції". Її ролю у мобілізації громадян України, які тимчасово перебувають у Нью-Йорку та навколишніх штатах, на всі тури голосування неможливо переоцінити (в останній турі 26 грудня минулого року Генконсульство України в Нью-Йорку зареєструвало майже 4.5 тисячі виборців, 98 відсотків яких віддали голоси за Віктора Ющенка). І серед міжнародних спостерігачів, які були присутні в різних куточках України, чи не найбільше було представників саме цієї громади.

Тому неважко уявити, з яким інтересом українці Нью-Йорку сприйняли повідомлення про квітневу візиту В. Ющенка до США, де на приїзд нового провідника України, крім громади, з нетерпінням чекають політики і дипломати, фінансисти і підприємці – всі, хто з піднесенням і захватом стежив за народженням нової України.

Виставка творів...

(Закінчення зі стор. 1)

далеко Вудстоку). Він залишився в Америці до кінця свого життя – то був сорокарічний період надзвичайно плідної творчости. Архипенко був добрим педагогом і вів свою власну мистецьку школу. Він також викладав у багатьох вищих навчальних закладах на обидвох узбережжях Америки, як теж і в Ню- Баугаус-школі в Чикаґо.

Куратором виставки „Олександер Архипенко“ й автором аналітичного есею в ілюстрованому двомовному 180-сторінковому каталозі є д-р Ярослав Лешко, професор-емерит історії мистецтва при Сміт-коледжі у Нортгамптоні, Масачусетс.

Професор Лешко організував розмову довкола чотирьох головних концептів: форма і простір; рух і безрух; конструкція, матеріял, колір; і зміст у формі. „Цей підхід дозволить глядачеві досліджувати еволюційність в мистецтві Архипенка, – каже Професор Лешко, – тому що до кожної з цих рубрик мистець наново повертався і по-новому інтерпретував кожну у всіх фазах своєї кар'єри“.

Як і заголовок підказує, виставка „Олександер Архипенко: візія і тяглість“ представляє безперервність мистецької візії і наголошує на тому, що мистець залишився вірним своїм головним принципам упродовж життя. Професор Лешко додає: „Виставка дає глядачам змогу вивчати й досліджувати творчий розмах і неймовірну красу мистецтва одного з найбільш впливових і новаторських скульпторів XX століття“.

Український Музей організував низку програм, які будуть супроводжувати виставку, – тури, мистецькі презентації, серію лекцій, симпозіюм і ряд освітніх занять для вчителів, студентів і молодих родин.

Після закінчення виставки в Українському Музеї 4 вересня 2005 року, експозиція помандрує до музею Сміт-коледжу (31 березня – 30 липня 2006) і до Ельвеґджем-музею мистецтва в Медісоні, Вісконсон (16 вересня – 3 грудня 2006).

Виставка творів Олександра Архипенка є першою з трьох інавґураційних виставок, запланованих для нового, з площею 25,000 квадратних футів, приміщення при 222 Іст 6-та вул. в Ню-Йорку.

Маловідомі сторінки з життя Олександра Архипенка

З архівних полиць Українського Національного Музею в Чикаґо

Одна з постійних експозицій Українського Національного Музею у Чикаґо присвячена „Світовій виставці столітнього поступу“, яка відбулася в 1933 році. Завдяки активістам української громади Чикаґо було створено Організаційний комітет, який очолив доктор Мирослав Сіменович, фундатор і перший президент музею. Стараннями українців Америки, Канади, Бразилії та інших країн вільного світу було зібрано понад 22 тисячі долярів для побудови Павільйону „Україна“ та презентації українців як нації з глибоким культурно-історичним корінням. Відомо, що 30-ті роки минулого століття поставили Україну на межу виживання, та вона не впала ані перед Росією, ані перед Польщею, переживши лихоліття геноциду та політичних репресій. Тому присутність України через українців Америки на світовій виставці в Чикаґо 1933 року має національно-політичне значення і заслуговує на увагу істориків, політиків, мистецтвознавців.

Відомий щоденник „Chicago Daily News“ 3 червня 1933 року вмістив повідомлення про виставку творів скульптора світової слави Олександра Архипенка у павільйоні „Україна“, і що саме через нього „український Павільйон на п'ять місяців став важливим осередком культурного життя Чикаґо“. З численних відгуків у тодішній українській пресі довідуємося, що, крім Архипенка, свої твори представили українські малярі з Парижу: Іван Бабій, Третьяків, Редько, Андрієнко, Савченко-Бельський, Кричевський, Перебийніс; з Бразилії - Віктор Цимбал; з Аргентини – А. Кришівський; з Чехословаччини – М. Бутович. Сьогодні ці імена знаходимо в енциклопедіях української культури.

Першу згадку про те, що О. Архипенко дав згоду прийняти участь у виставці, знаходимо у статті др-а М. Сіменовича в часописі „Січ“ (Чикаґо) від 22 квітня 1933 року. Олександер Архипенко запропонував для експозиції 43 твори. У часописі „Філядельфія“ від 30 травня 1933 року (ч.62) читаємо:

„Українська Хата на світовій виставці в Шикаго вже манить і своїх і чужих...А по Хаті, скрізь – великі, ще не розпоряжені пакунки – то різьби Архипенка".

Архів музею зберігає безцінні світлини, на яких видно експозицію творів славного скульптора в далекому 1933 році. Для нього були виділені чотири кімнати у правому крилі павільйону. Впорядкуванням експозиції займалася його учениця Ф. Голуа при допомозі самого автора. На одній із світлин бачимо їх обидвох. Організаційний комітет підготував і видав каталог творів О. Архипенка, у якому подано голоси мистецьких критиків з різних країн світу.

Часопис „Свобода“ 13 травня 1933 року повідомляв: *„Дуже симпатично і прихильно відгукнувся до справи Української Вистави в Чікаго відомий український різьбар Олександер Архипенко".*

Що відомо нам про нашого славного земляка ?

О. Архипенко народився у Києві у 1887 році. Мав гарний голос і брав лекції співу у школі славного композитора Миколи Лисенка. У 1902 році стає учнем київської школи мистецтв, у якій вивчає малювання та скульптуру. У 1906 році О. Архипенко залишає рідне місто і переїжджає до Москви, де набуває досвіду, працюючи над оформленням різних виставок. Відома школа мистецтв „Ecole des Beaux-Arts“ у Парижі відкрила свої двері перед здібним молодим чоловіком у 1908 році. Життя в Парижі – це знамениті музеї та театри, виснажлива праця та персональні виставки.

З Парижу дорога лягла до Німеччини, де у 1910 році відкрилася одна з його перших виставок. Вона започаткувала велику туру мистця містами Европи на цілих тринадцять років. У 1912 році Архипенкові вдається втілити в життя одну із своїх заповітних мрій: він відкриває у Парижі власну школу.

У 1921 році мистець прощається з Францією і оселяється на два роки у Берліні. 1923 рік переносить його до Ню-Йорку, де він відкриває по приїзді свою „L'ecole d'Art“ і вже у 1924 році стає відомим мистецькому світові новаторським модерним стилем – архіпентурою. За десять років – з 1923 по 1933 рік відбулося 25 персональних виставок мистця у різних містах Америки, доповнюючи 24 попередні, що відбулися в більшості европейських столиць. На 1933 рік про його твори було опубліковано вісім монографій різними мовами.

Найкращі з його творів осіли в колекціях музеїв Осаки (Японія), Бруклін (США), Національної ґалерії в Берліні, Франкфурту, Ляйпціґу, Ганноверу, Гамбурґу, Відня, Ротердаму, Києва, Москви. Чимало розійшлися по приватних колекціях його шанувальників з різних країн світу.

О. Архипенко ніколи не зрікся свого українства. Будучи в Берліні, він підтримував тісні зв'язки з представниками тамтешньої української громади. У видавництві „Українське Слово“ про нього було видано велику книжку чотирма мовами: німецькою, англійською, французькою та українською. Ця подія сталася в 1923 році, а у 1922 році у Львові побачила світ книжка, присвячена скульпторові, пера мистецтвознавця Миколи Голубця. Це був період творчого злету великого українця.

У Чикаґо, під час українського тижня на виставці, який тривав з 14 по 20 серпня 1933-го року, О. Архипенко ввійшов до складу комісії конкурсу „Міс Україна“. Газетні шпальти чикаґських видань рясніли фотографіями української красуні Марії Любас в народному строї та повідомленнями, „що кілька днів Архипенко працював над портретом панни Любас, яка була першою з-поміж усіх вибраних у Чикаґо красунь“.

Солідні чикаґські видання помістили критичні оцінки творчости Архипенка. Зокрема у щоденнику „Chicago Herald“ мистецтвознавець Інес Канінгем зауважила, що представлення на світовій виствці творів Архипенка є найважливішою подією. „Chicago Daily News“ (19 серпня 1933 року) вмістила велику статтю відомого мистецького критика С. Бульє. Він порівняв презентацію виставки О. Архипенка в українському Павільйоні з офіційною, що відбулася перед тим у Музеї мистецтв Чикаґо. Перевага була на стороні української, оскільки за оцінкою критика, скульптор продемонстрував найвищий мистецький рівень“.

Прийшов час, коли Архів Українського Національного Музею в Чикаґо відкриває маловідомі сторінки з життя українських геніїв, що народжуються раз на століття. Серед них – Олександер Архипенко. Світлини, скупі замітки з часописів, відгуки мистецьких критиків проливають світло на творчість майстра, якому було призначено сказати світові неповторне слово.

Марія Климчак

Summer Camps at Soyuzivka

Discovery Camp 8-12

Calling all future explorers!
Begin to rock-climb, hike and swim in mountain lakes. Learn about wildlife eco-history, basic first aid, survival.
Week 1 July 10 - 16
Week 2 July 17 - 23
Week 3 July 24 - 30
$400 UNA member
$450 non members

Adventure Camp 13-16

New adventures every day! Learn camping essentials: orienteering, wilderness first aid and rescue, water safety, tracking and survival skills, wildlife awareness and eco-history.
Week 1 July 17 - 23
Week 2 July 24 - 30
$500 UNA member
$550 non members

Tennis Camp 10-18

Intensive two weeks with instruction and competitive play directed by George Sawchuk. Limited to 45 participants.
Weeks June 26 - July 8
$540 UNA member
$590 non members
+ $120 Instructor fee per student

Additional brochure information about camps and requirements is available online at www.Soyuzivka.com
A $75 deposit is required for pre-registration.

All camps are bi-lingual and geared toward a better understanding of Ukrainian culture and heritage.

Chemney Youth Camp 4-7

A day camp filled with daily activities of dance, song, games and crafts. Includes kid's lunch and T-shirt. Unless noted, is based on in-house occupancy of parent or guardian.
Week 1 July 17 -22
Week 2 July 24 - 29
9:30 AM - 1:30 PM Daily
$150 per camper
$190 if not an overnight guest

Exploration Day Camp 7-10

Six hours of fun-filled activities in this new day camp.
June 27 - July 1
July 4 - July 8
$100 per week or $25 per day

Soyuzivka Scuba Diving Course 12 and up

One week will complete academic, confined water and open water for PADI open water certification. Classes given by George Hanushevsky, scuba diver instructor. Pre registration is required. Check on line brochure for additional information.
July 31 - August 5
$400 course fee
$120 deposit required
All fees payable to George Hanushevsky

Traditional Ukrainian Folk Dance Camp 8-16

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevydh (daughter of Roma Pryma Bohachevsky). Expert instruction for beginner, intermediate and advanced dancers. The camp will end with a grand recital on August, 20. Limited to 60 participants.
August 7 - 20
$610 UNA members
$660 non members
+ $275 instructor's fee payable to "UCDA"

UNA Estate Soyuzivka • P.O. Box 529 • 216 Fordmoore Road • Kerhonkson, NY 12446 • 845-626-5641
www.Soyuzivka.com

Пам'яті видатного диригента

Минуло 120 років від народження проф. Івана Трухлого

Іван Трухлий - видатний представник київської школи хорової культури, сучасник та співпрацівник Миколи Леонтовича, Кирила Стеценка, Миколи Лисенка, Якова Яциневича та Олександра Кошиця. Це був плідний час українського національного відродження – час Української Народної Республіки в 1917 році.

Народився Іван Трухлий на Полтавщині 19 вересня 1884 року, студіював у Київській консерваторії у проф. Риба. Одночасно був студентом фізико-математичного факультету університету Св. Володимира, який закінчив у 1910 році.

Ширші кола слухачів познайомились з Іваном Трухлим уперше, коли він заступав Олександра Кошиця як диригент студентського хору Київського університету Св. Володимира. Іван Трухлий був членом та скарбником Української Республіканської Капели під час її турне по Европі під орудою Олександра Кошиця. Між двома світовими війнами диригував катедральним хором церкви Св. Іллі в Мукачеві, в Карпатській Україні, і водночас – студентським Хором Торговельної академії в Мукачеві. Він підніс студентський хор до такого високого рівня, що ця мистецька одиниця стала звеличуваною у цілому краю.

У США Іван Трухлий диригував хором Української православної церкви Св. Трійці в Ню-Йорку і давав багато успішних концертів з цим колективом. Верхом успіху хору був випуск перших українських довгограйних платівок у США - „Покаяння" і „Колядки та щедрівки". Обидві платівки були оцінені на нюйоркській радіостанції WQXR-AM і FM, з'явилася на них захоплена рецензія в „Ню-Йорк Геральд Трібюн"

У 1961 р. проф. Трухлого запросили очолити хор „Боян" катедри св. кн. Володимира в Чикаго (Ілиной)). Роком пізніше він став головним диригентом та мистецьким керівником хору „Сурма". Цей хор записав і випустив платівку „Шевченко в пісні" – якраз до урочистого відкриття пам'ятника Тарасу Шевченкові у Вашінгтоні 27 червня 1964 р. Пізніше Іван Трухлий записав з хором „Сурма" ще іншу збірку колядок і щедрівок. Обидві платівки були перевидані на магнітофонних стрічках під назвою „Коли звізда ясна" та „Ой, дивнеє народження". З нагоди святкування Тисячоліття християнства в Україні видано альбом з двома платівками релігійних творів.

З початку 1970 року Іван Трухлий продовжував свою діяльність як музичний інструктор та вихователь нової генерації диригентів в метрополітальному Чикаго. Він помер у Чикаго в 1975 році, проживши 91 рік. Сьогодні старанно збережені ним музичні скарби повертаються до незалежної України. Ці музичні скарби під назвою „Літургія – Збірка професора Івана Трухлого" вийшли нещодавно з друку.

Збірка так упорядкована, що нею може користуватися як невеличкий початкуючий співочий колектив, так і великий професійний хор. Там вміщено 24 „Отче наш", 29 херувимські. Щоб вшанувати пам'ять заслуженого хорового диригента, восени в Чикаго відбудеться дводенний семінар церковної музики. Наголос під час обох днів (субота і неділя) семінару буде зроблено на київський церковний наспів: в суботу – на вечірні в церкві св. Андрія, ввечорі – на концерті в Авдиторії ім. Івана Трухлого. В неділю – Служба Божа, а після неї – товариський бенкет, присвячений виходові збірки професора Івана Трухлого „Літургія".

Книжки і компакти можна замовити, звернувшись на адресу: Dr. V. Truchly 4300 Marine Dr. #904 Chicago IL 60613 або: truchly@sbcglobal.net

Марія Кульчицька

Повне видання поезій Яра Славутича

Видавництво „Славута" в Канаді випустило у світ „Поезії та поеми" Яра Славутича – повне видання, що охоплює всю творчість (1937–2004 роки). Воно високо оцінено літературною критикою, відзначене кількома нагородами у діяспорі та в Україні. Поет отримав 1998 року в Україні орден „За заслуги" III ступеня – за поданням Національної спілки письменників України та Інституту літератури ім. Т. Шевченка Національної Академії Наук України (до речі, він – єдиний український поет у діяспорі, відзначений такою нагородою).

Серед творчости Яра Славутича – автобіографічна поема „Донька без імени" (1945) про боротьбу Чернігівської Січі за самостійність України, пісня „Карпатські січовики", покладена на музику Григорієм Китастим, про полеглих за державність у 1939 р., збірки „Правдоносці" (1948), цикл „Запорожці", книжки „Завойовники прерій" (1968), „Живі смолоскипи" (1983), „Шаблі тополь" (1992) та поема-епопея „Моя доба" (1993), написана октавами.

Варто згадати, що про творчість поета видано в Україні протягом останніх 15 років дванадцять книжок, переважно заходами Тернопільського, Винницького, Херсонського, Запорізького та Харківського університетів. Його творчість включена у програми для середніх шкіл, ліцеїв та університетів, представлена у „Хрестоматії з української літератури для учнів 11 класу" (упорядкування проф. Петра Кононенка).

Книга „Поезії та поеми" має 660 стор., гарну полотняну (бібліотечну) оправу. У додаток до цього видання появився „Харківський збірник" (2003, 260 стор.), присвячений 85-річчю поета й літературознавця (тепер професора-емерита Альбертського університету), упорядкування проф. Лариси Селіверстової з Харківського університету. Вийшов у світ також англомовний збірник „Postscript to Posteri", упорядкований проф. Володимиром Жилою.

Юхим Красноштан,
Едмонтон, Канада

Ансамбль „Ґражди" в Ню-Йорку

НЮ-ЙОРК. – Піяніст Володимир Винницький прийняв артистичну дирекцію серії „Музики в Ґражді" ще в 2003 році. Наступного року він заснував Товариство камерної музики в Гантері, Н. Й., і цей ансамбль є резидентом гантерської „Ґражди" під патронатом Мистецького центру „Ґрін Кавнті", Н. Й. Цього року В. Винницький виступив з концертом в Українському Інституті Америки 19 березня зі знаними публіці УІА інструменталістами Юрієм Харенком та Наталією Хомою, та новими артистами – скрипачкою Соломією Івахів та альтистом Рандольфом Кели.

В першій частині було фортепіянове тріо Гайдна для скрипки, чельо й фортепіяна. Скрипкову партію грала дебютантка Соломія Івахів, львів'янка, що тепер живе у Філядельфії. В 2003 році вона одержала диплом Куртіс-інституту – це поважна музична школа, що відчиняє двері до кар'єри своїм випускникам. С. Івахів виявила добре знання стилю музики Гайдна та має добрий смак камерного музикування. Її плавний звук з гарним вібрато подавав ознаки шляхетности. У фіналі її техніка не схибила у бистрім темпі рубашного сільського мадярського танцю, все було виконане чистими звуками і з характером.

Перша спроба Бетговена створити фортепіянове тріо виявилася дуже вдалою, а танцювальні ритми як база для першого скерца стала поштовхом для автора увести цю форму, як стандартну у цілий ряд його композицій. В цьому творі скрипкову партію грав Юрій Харенко, знаний як соліст та вдумливий камерний музика.

В другій частині концерту виступив другий дебютант з 30-літнім професійним досвідом – Рандольф Кели, один з провідних альтистів країни. Як соліст він грав „Байкаря" Шумана. Це чотири короткі п'єси для альта і фортепіяна, які автор написав в 1851 році, для експерименту і як спробу повернутися до малої форми – коротких, але сильних творів, яких думка має передати насичений зміст сюжету у стилі афоризму. Р. Кели володіє великим виразовим арсеналом, а в п'єсах Шумана показав цілу гаму цікавих кольоритних взорів, яких тяжко знайти в категорії сальонової музики. Мистецьке виконання приємних казок захопило публіку, яка оваціями викликала його до дальшої гри.

Другою солісткою була Наталія Хома, яка з не меншим успіхом зіграла „Втрачене танґо" Володимира Винницького для чельо й фортепіяна. Тут обидва інструменти провадять пристрасний діялог, повний загадковости й шарму, в якому артисти у свою гру додали багато темпераменту. Вдячна публіка сприйняла твір та виконавців – Наталію Хому та Володимира Винницького з великим ентузіязмом.

В квінтеті Шостаковича взяв участь ансамбль. Їх інтерпретація була, мабуть, найбільш відповідна до задуму автора. Такого великого враження я не відчував, коли слухав квінтет Шостаковича у виконанні щонайменше семи інших ансамблів.

Богдан Марків

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Ліна Костенко: „Вірю, що ви зможете змінити на краще цю країну“

(До дня народження Ліни Костенко)

Принципова жінка з чоловічим характером, сталими принципами та поглядами на життя – Ліна Василівна Костенко народилася 19 березня 1930 року в містечку Ржищеві на Київщині, в родині вчителів. 1936 року родина перебралася до Києва, де майбутня поетеса закінчила середню школу. Ці скупі дані біографічної довідки стануть хвилюючими поетичними мотивами.

Молода поетеса навчається в Київському педагогічному інституті, а згодом – у Московському літературному інституті імені О. М. Горького, який закінчила 1956 року. На ті часи – це була гарна школа, де пуп'янки таланту розвивалися і ставали прекрасними квітами, щоправда, вже з гострими колючками. Л. Костенко була однією з перших і найпримітніших у плеяді молодих українських поетів, що виступили на межі 50-60-их років. Період так званих в історії „шістдесятників“ відкрив новітні стилі в українській літературі, змусив творити щось нове, атипове, щось авангардне, але, як і завше, безжалісне та максимально критичне у відношенні до влади і тодішнього режиму.

Збірки її віршів „Проміння землі“ (1957) та „Вітрила“ (1958) викликали зацікавлення читача й критики, а книга „Мандрівки серця“, що вийшла в 1961 році, не лише закріпила успіх, а й засвідчила справжню творчу зрілість поетеси, поставила її ім'я поміж визначних майстрів української поезії.

Творчий розвиток Л. Костенко – поетеси гострої думки і палкого темпераменту – був ускладнений. Різні „опали“ в часи застою призвели до того, що досить тривалий час вірші Л. Костенко практично не потрапляли до друку. Та саме в ті роки поетеса, незважаючи ні на що, посилено працювала, крім ліричних жанрів, над своїм найвидатнішим до сьогодні твором – романом у віршах „Маруся Чурай“, за який вона в 1987р., була удостоєна Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка.

Книги Л. Костенко „Над берегами вічної ріки“ (1977), „Маруся Чурай“ (1979), „Неповторність“ (1980) стали небуденними явищами сучасної української поезії, явищами, які помітно впливають на весь її подальший розвиток. Так, як вона подивилася на проблему жіноцтва, її одвічні болі, так ніхто й ніколи не наважувався говорити про стереотипність думок і традицій. „Моя любов сягала неба, а Гриць ходив ногами по землі“! – обман, жорстокість буденности – усе це пролунало в „Марусі Чурай“. Ліна Костенко була великим знавцем жіночої вдачі, незламним воїном за честь жінки, такий собі лицар у залізних обладунках, під якими ховається чутлива, ніжна й красива жінка. Інколи за це її називають феміністкою середини XX століття. Перу поетеси належать також збірка поезій „Сад нетанучих скульптур“ (1987) та збірка віршів для дітей „Бузиновий цар“ (1987). Вона стала почесним професором Національного університету „Києво-Могилянська академія“, її завжди обожнювали студенти і з трепетом ходили на її лекції, пишаючись тим, що можуть слухати „титана“ українського слова.

У неї чимало відзначень: почесний доктор Чернівецького національного університету (2002); лавреат Державної премії ім. Т.Шевченка (1987, за роман „Маруся Чурай“ і збірку „Неповторність“); лавреат Міжнародної літературно-мистецької премії ім. О. Теліги (2000). Також її було нагороджено Почесною відзнакою Президента України (1992) і Орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня у березні 2000 року.

Ліна Костенко Фото: УНІАН

У серпні 2004 р. Ліна Костенко стала довіреною особою тодішнього кандидата в президенти Віктора Ющенка. Коли 24 листопада Л. Костенко була в наметовому містечку на Хрещатику, вона розповідала про свій досвід ненасильницької боротьби з владою ще за радянських часів, розповідала про ту енергію, яка надихала її соратників у часи молодости на боротьбу за свої права. „Проте, такої енергії як тепер, – зауважила вона, – я не відчувала навіть у 1991-му. Нарешті я бачу молодь, яка має справжні українські цінності у серці! Вірю, що ви зможете змінити на краще цю країну!“.

За інтернет-матеріялами

Ака Перейма - мистець багатогранних форм

До 40-річчя мистецької творчости (1965-2005)

Понад сорок років минуло від часу, коли в 1963 році Ака Перейма була учасницею виставки сучасних мистців групи „Моноліт" в Чикаго. Ця виставка, до певної міри, стала стимулом створення через вісім років, у 1971-му, Українського Інституту Модерного Мистецтва (УІММ). Коли управа УІММ вирішила запросити Аку приїхати з виставкою своїх творів, випало мені її відвідати.

Моя перша подорож до Трой, Огайо, справила на мене глибоке враження. Адже Ака Перейма справді живе постійною творчістю, її праці є розміщені в місті – від скульптур до величезного стінного розпису в самому центрі Трой. По дорозі до садиби Переймів, на передмісті Трой, стоїть металева скульптура птаха, яка нібито запрошує відвідувача проїхати далі і поринути у чарівний світ мистецької творчости Аки.

Скульптури, створені з металу і дерева, гармонійно зливаються з довкільною природою, нібито самі вигинули із землі. В домі Аки Перейми по кольорах і взорах можна пізнати її національне походження. Українські традиції плекаються у цьому родинному гнізді. Центр творчости для Аки – це яйце, елементи якого є у всіх видах її мистецтва. Аку поважає весь творчий світ, вона здобула безліч нагород, як у США, так і в Україні. Не дивно, що останніх три рази, коли я відвідувала Аку в Трой, Огайо, вона брала участь у збірних виставках. Кількість творів Аки – феноменальна.

Під час останньої виставки в культурному осередку „Трой-Гейнер" вона розважала гостей виконанням народної пісні на тлі своїх малюнків. Творчість Аки Перейми, чи то в оліях, чи в металі, чи в делікатних каліграфічних рисунках, чи навіть в піснях - постійно нас захоплює своєю майстерністю і збагачує скарбницю нашої культури.

Ляля Кучма
голова мистецького комітету УІММ

Ака Перейма - мистець багатогранних форм. Виростаючи в українській сім'ї, вже змалку вона мала доступ до українського мистецтва. Після поселення у США вибирає життєвий шлях шукань творчої людини, але ненадовго. Зерно українського оточення, яке було посіяне змалку, сходить на поверхню життя безмежними задумами. За основу своєї творчости вона вибирає багатий український фолкльор. Якщо в українському художньому фолкльорі переважає реалістична традиційність, то Ака Перейма, обдарована надмірною уявою, поєднує українську тематику з сучасними напрямами західнього мистецтва.

На виставці в УІММ виставляються рисунки, акварелі, мішана техніка, олії, скульптури і кераміка. В усіх творах очевидна оригінальність композиції, удосконалення і чіткість рисунку, насиченість барв, як також і упевненість виконавця у свою творчість.

Ака Перейма

У 1960-их роках Ака виконала ряд фігуративних композицій олівцем, чорнилом і акварелею на папері. З них особливо вирізнюються „Інтимні хвилини життя", у яких вона змальовує свої власні почування. „Коли це всі жили в згоді" та „Українська мадонна" справляють на глядача сильне враження індивідуально композицією, жовто-оранжевим кольоруванням та христалізацією дрібного орнаменту. Пізніші твори в серії „Українські народні пісні", „Мої писанки" та „Українські леґенди" набувають українського фолкльорного змісту. У них панує графічна чіткість, композиції одноплянові, площинні, рисунки спрощені до необхідности. Застосування повної палітри інтенсивного кольориту викликає у глядача піднесене, життєрадісне сприймання творів.

Ака Перейма. „Жниці"

Виставлені скульптури зображують різноманітних птахів. Для виконання їх мистець використовує метал – обрізки труб, пилка, ланцюг, вила, коса й інше, з яких вона утворює скульптури. У кераміці Ака Перейма інтерпретує українське традиційне малювання на посуді своєрідним рослинним орнаментом на мисках, тарілках, глечиках та тиквах чорною поливою по червоній глині.

За вклад мисткині у світову українську культурну індентичність уряд України в 2001 році відзначив Аку Перейму урядовою нагородою. За свою мистецьку творчість Рада Спадщини Огайо у 2004 році нагородила Аку Перейму стипендією.

Вітаємо Аку Перейму з її персональною виставкою і висловлюємо найкращі побажаннями від Українського Інституту Модерного Мистецтва.

Олександра
Дяченко-Кочман

Виставка відбудеться від 10 квітня до 22 травня. Урочисте відкриття – 24 квітня, від 1-ої до 6-ої години по полудні. Ака Перейма промовлятиме о 4-ій год.

Про мою маму - Аку Перейму

Моя мама Ака Перейма народилася 30 вересня 1927 р. Батьки були сільськими учителями. Перше десятиліття Ака жила в родинному колі, насиченому багатством українських традицій. Прикрашування писанок - це була весняна традиція в домі її батьків, і спомини тих часів надзвичайно яскраво збереглися в пам'яті дитини. Розписуванням поверхні перлистого яйця вона навчалася теорії мистецтва: розділення простору, визначення ліній, використання і пристосування кольорів, заповнення порожнеч. Життя Аки змінилося з початком Другої світової війни. За 20 років вона побувала в Польщі, Німеччині, вкінці оселилась в Америці. Приїзд в Ню-Йорк також приніс свої переживання: незнання чужої мови, брак грошей, вимоги важкої праці, самотність, клопоти з виховуванням трьох малих діточок у центрі великого міста, поки чоловік Константин закінчував студії спеціяліста-хірурга. За ті перші роки в Америці вона заклала початок свого творчого майбутнього: розмалювала стіни нашого помешкання в Брукліні на вигляд української школи, відвідувала місцеві музеї і галерії, побачила вперше сучасне й модерне мистецтво. Вдома почала рисувати.

У 1960 р. ми оселилися в новому домі, в містечку Трой, Огайо. Наше життя було сповнене українськими традиціями. На Різдво, Великдень і Купала ми співали народні пісні про любов і життя. Літом ми ставали українським селом для всіх ближчих і дальших родичів:, що приїздили до нас з міста. Вдома ми навчилися, що писанка - це невід'ємна частина нашого споконвічного буття, а це часто обговорювалося за столом, над тарілками борщу і вареників.

У 1960-их роках Ака почала вивчати мистецтво. Вона була самовпевнена і відважна. Ака Перейма працювала і надалі працює з різними мистецькими матеріялами. Вона не боїться порожнього полотна, жмута глини, купи металевих відпадків чи чистої поверхні яйця. Вона непохитно працює над важливими темами, як пори року, природа, сім'я, життя, любов, смерть і сексуальність. Ака залюбки пристосовує українські народні пісні й символіку. Вона розчленовує своє українство. На господарстві у Переймів, в хаті й у стайні є сім окремих творчих робочих місць, і в кожному постійно витворюються нові праці, начебто з безладдя. Збудження зростає з кожним новим винаходом, новою розв'язкою. Писанка, писане яйце змушує Аку писати своїм власним давнім рукописним шрифтом, розказувати свої оповідання і зберігати й переповідати наші повісті...

Христина Перейма О'Ніл

Разом нас...

(Закінчення зі стор. 12)

долярів. Імена усіх, хто складав у США кошти на підтримку „помаранчевої революції", напевно, буде годі перерахувати! Пожертви зі США на Майдан склали 10 відс. усіх зібраних! І це не враховуючи тих коштів, які були спрямовані на підтримку голосуючих в Америці.

З надзвичайною вдячністю згадується гостинність парафіян Української православної церкви Святого Андрія і Української греко-католицької церкви Святої Тройці у Вашінгтоні, які рано-вранці двічі приймали на сніданок клівлендців. Велика подяка управам та усім парафіянам цих церков, зокрема Валентинові Забіяці і Миколі Ставничому, Ларисі Фонтані, Марійці Кулій і паніматці Марті Штеляк, Гані Забіяці, Славі Французенко, Олі Матулі та іншим. Як рідних і близьких приймали групу з Клівленду на обід і у церкві Святої Родини. За це подяка о. Несторові Івасеву, Юркові Добчанському, Соні Данилюк, а також усім тим, хто допомагав гостинно приймати гостей. Незабутні враження залишилися від екскурсій по столиці США, які провели Христина Соневицька, Ксеня Йовик, Петро Фединський. Українці в Америці взялися до активних дій не лише за тим, щоб віддати якнайбільше голосів за Віктора Ющенка. Нечувано розрухалася нова і стара еміграція після другої тури голосування, з початком „помаранчевої революції" на Майдані, ніби відчуваючи, що це і є той вирішальний момент в українській історії, і треба допомагати, чим тільки можливо.

Віча на підтримку свободи, демократії і всенародно обраного кандидата В. Ющенка організував УККА у Ню-Йорку, Чикаго і Вашінгтоні, їх провели місцеві організації і просто українці у інших містах і містечках США. 22 грудня, зранку, вашінгтонська громада розпочала пікетування Посольства України у США на підтримку Майдану. Організаторами були Ліля Остапенко і Михайло Даценко, Наталя Білецька, Марта Кривуцька, Тетяна Ясінська. Брали участь Богдан Радейко, Роман Понос та інші. Доречно зазначити, що у Вашінгтоні активну участь в демонстрації перед Білим Домом взяли учні, батьки і вчителі школи українознавства імені Т. Шевченка на чолі з директором Теодором Цариком та отцями усіх трьох українських церков. Телерепортаж про те, що Вашінгтон підтримує Майдан, зробив Зореслав Байдюк і відразу ж передав у Київ, на 5-ий канал телебачення. Цей репортаж повторювали багато разів. Заклики українців Вашінгтону „Ми разом, нас багато, нас не подолати!" лунали в Києві і по всій Україні.

Всі учасники і організатори демонстрацій у Вашінгтоні докладали величезних зусиль, але особлива подяка Михайлові Савкову і Богдані Урбанович за організацію потужної демонстрації на підтримку В. Ющенка і Майдану в незабутню середу, 24 листопада, перед посольствами України і Росії. Такі події залишаються в пам'яті назавжди і передаються дітям і онукам з покоління в покоління, як і найцінніший скарб, який кожен з нас має в серці, – щира любов до України.

У Клівленді на марш протесту зібралося понад триста осіб. Значну частину складали молоді люди – члени СУМА, Пласту, учні шкіл українознавства, також неорганізована молодь, небайдужа до долі України. Таку активність молоді відзначили журналісти місцевої преси. Клівлендська громада не обмежилася лише вічами протесту. Наступного після демонстрації дня у залі церкви Святої Тройці (УАПЦ) зібралося понад 600 осіб (особлива подяка за це о. Богданові Згобі, який не вагався братися до рішучих дій і надав таку можливість). Прямо у залі люди передавали грошову допомогу Україні, на підтримку народного Президента В. Ющенка, збирали підписи під петиціями до Президента США Дж. Буша і до конгресменів США, писали листи до протестуючих на Майдані, щоб подякувати і підтримати їх словом, діти малювали малюнки. Також вирішили зібрати теплі речі і переслати їх на Майдан (подяка Романові Боднаруку за сприяння у вирішенні питання пересилання), і я був радий зустрітися під час мого перебування в Україні з комендантом наметового містечка, який підтвердив отримання посилок і висловив свою вдячність за таку підтримку.

Окремо треба відзначити усіх тих, хто поїхав до України. Ірця Грейвз з Вашінгтону провела на Майдані у наметах багато днів, де захворіла на пневмонію. Інші, і таких були сотні, організовані УККА, поїхали спостерігачами на голосуванні 26 грудня. Слід згадати подружжя Кривуцьких з Вашінгтону, Марту і Івася, які були спостерігачами у Кіровограді – в дільницях, де на попередніх виборах спостерігали чи не найбільшу фальсифікацію результатів. Завдяки їх самовідданим зусиллям – 26 грудня цього не сталося. Клівленд в Україні представляли д-р Вірослав Кость, д-р Юрій Яськів, Зеновій Крислатий, Нестор Лис, Дячун, Олеся Кулик, Андрій Футей.

Працівники Посольства України в США Потєхін, Пархоменко, Щерба і Чумак у перший день після ганебної фальсифікації виборів, ставлячи під загрозу свою кар'єру, відверто висловилися проти кричущої сваволі влади в Україні. Напевно, мало кому відомо про ролю пересильної фірми „UPS" у подіях „помаранчевої революції". Особлива подяка Джесіці Фарго за виняткову допомогу і рішучість у вирішенні питання доставлення посвідчень спостерігачів. Без цього її втручання і активної допомоги було б неможливим слідкувати за дотриманням демократичних процедур виборів на закордонних виборчих дільницях у США. Доречно згадати і тих, хто не голосом виборця, а голосом журналіста доклався до справи перемоги демократії в Україні.

Це наші кореспонденти Зореслав Байдюк і Мирося Гонґадзе, Лариса Мудрак і Олег Листопад з Києва, Іванка Клумпуш, Люба і Олесь Бережні, Сергій Куделя; кореспонденти газет „Вашінгтон Пост" Пітер Фін, Джім Гейгланд, Стефен Сестанович, Майкл МекФол, Фред Гаєт, Євгенія Албац, Францес Стед Селерс, Данієл Вільямс, Надя Дюк, Чарлс Кровтгамер, Ліса Трейґер, Джексон Дєл, Глен Кеслер, Анна Апелбойм, посол Ричард Голбрук, з „Ню-Йорк Таймсу" – Дж. Чайверс, „Шпігель" – Юв Клусман, Волтер Маєр, Крістіан Неф і багато інших. До списку слід долучити державних секретарів Коліна Повела і Кондолізу Райс і їх заступника Полу Добрянську, сенаторів Карла Левіна, Риачарда Лугара, Джона МекКейна та Гілларі Клінтон, які у різний спосіб доклали своїх зусиль до торжества справедливости в Україні.

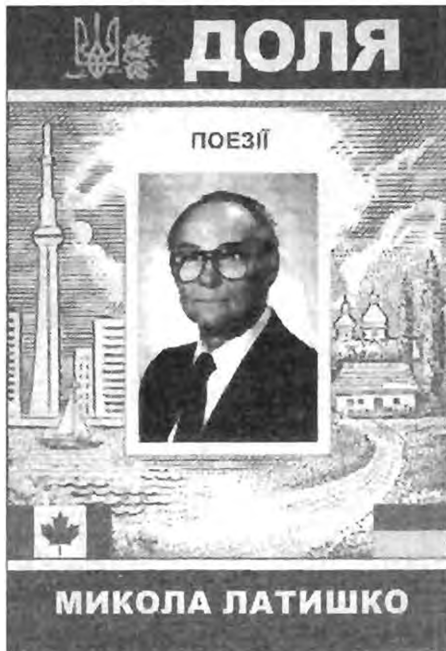
Найщиріша подяка Богданові Футею, Надії МекКонел, президентові фундації „Україна – США" з її чоловіком Робертом, Вірі Андрушків, Уляні Панчишин, Джону Куну, Дагу Кемпелу, Меріям Бетіс, Кенові Босонгу за налагодження плідних зв'язків між Україною і США протягом багатьох років.

Результат їх наполегливої праці ми бачимо тепер, після перемоги „помаранчевої революції", коли Президент США Дж. Буш порівнює Президента В. Ющенка з першим Президентом США Дж. Вашінгтоном, і каже, що український народ переміг мирним шляхом у боротьбі за демократію і свободу, за ті ж самі ідеали, „we hold dear"...

28 грудня я стояв на Майдані серед тисяч людей. Думками я був разом з мільйонами. Моє серце билося голосно, мої очі були повні сліз радости, а груди розпирала гордість за МОЮ НАЦІЮ: вибиту голодом і кулеметом, гнану, принижену і знесилену, але настільки могутню, щоб вже вкотре встати з колін. Тепер – назавжди!

Поезії Миколи Латишка

Микола Латишко народився в родині учителів на розлогих степах української Херсонщини. Заледве переживши Голод-геноцид 1932-1933 років, родина Латишків переїхала на Чернігівщину. Після Другої світової війни Микола в Німеччині, закінчив середню школу-гімназію, де мав змогу вивчати українську історію, літературу, а також оперний спів. Мав чудовий ліричний тенор. У 1949 році переїхав на постійний побут до Канади, де закінчив університет і працював у канадських школах, викладаючи фізико-математичні предмети. У вільний час співав на багатьох сценах Канади і США, а також писав вірші. Багато з його поезій насичені безмежною тугою і любов'ю за Україною і її боротьбою за самостійне, ні від кого не залежне існування.

Прапор над Києвом

Над Києвом синьо-жовтий
Прапор повіває,
А на вулицях столиці
Весь народ співає.
„Ще не вмерла Україна",
Ще народ сміється,
Бо ще серце українське
В його грудях б'ється.
Билось, б'ється й буде битись,
Ніхто не зупине,
Бо народ живе наш вічно,
Ніколи не згине!
Слава ж тобі, мій народе,
З духом „Заповіту",
У ньому Бог і Його Правда,
А ми Його діти!

Гризе совість

Заперся й я на цю чужину
І без бажання, й без вини,
Лишив кохану Батьківщину,
І солов'їв, і всі лани.
Лишив Народ в біді і горі,
Щоб врятувать своє життя,
І матерів, і ясні зорі,
Тому й пишу ці каяття.
Прости мене, Вкраїно-Мати,
За рабські гени й почуття,
Що я не зміг Тобі віддати
І мою душу, і життя.

Симоненкові-поетові

Я зацікавився тобою
Через вірші твої сумні,
Ти не знайшов у них спокою
В твої бурхливі юні дні.
Багато в світі є поетів,
Та лише дехто знаний є.
В їхніх віршах немає злетів
Й твоє в них думання не б'є...
Твої вірші – наша сторожа,
Промінь надії у них є,
Лише думки, а воля Божа,
Лише слова, а сила є...
Твої слова надхненні Духом,
Твої думки –
це мудрість всіх віків,
Це шепіт уст, почутих вухом,
Це сміх і стогін козаків...
А все ж не всі тебе почули,
Не всіх і ти нас зрозумів,
Ми біль в душі тоді відчули,
Коли хвалив ти Москалів...
Можливо, так писав, бо мусів,
Можливо, дух твій заломивсь,
Коли навколо бачив трусів,
Як до Вкраїни ти моливсь...
А Україна – та молитва,
Вона про тебе пам'ята,
Хоч ще не скінчена битва,
Все ж битви ціль – для нас свята.

Не відкладай

Не відкладай сказать, що любиш,
Ані добро зробить для всіх,
Поки в очах огню не згубиш –
Молися за здоров'я їх.
Не забувай, що час проходить,
І день і ніч йдуть в забуття,
Кохання час усім відходить –
Такий кінець цього життя.
Не відкладай, коли весною
Ти можеш сіять хліб і сіль,
Щоб вже зимовою порою
Задовольнить голодний біль.
Не забувай про друзів твоїх,
Якщо вони ще в тебе є,
Тож обніми і поцілуй їх,
Поки з любов'ю серце б'є.
Не відкладай сказати слово,
Що дасть Надію на життя,
Багато Віри і Любови –
Нектару Божого пиття...
Не забувай, що все на світі
Є лише мить, як усміх твій,
І що в наступному столітті,
Ти вже не будеш іти в бій...
Не відкладай! Якщо ти можеш,
Секунду щастя людям дай,
Ще ніж у землю їх положиш,
Не відкладай! Не відкладай!

Біль душі

І далі в Львові чути російську,
І в Києві, і в Самборі,
А де-не-де і українську
Чути в колгоспі на селі...
О! Де ж ви, націоналісти,
Оте ядро „Каменярів",
Та наша іскра незгасима,
Що кров лила за Матерів?!
Чи, може, ви також по-руськи
„Язик" ламаєте щодня,
Чи полетіли десь, як „бузьки",
В краї далекі навмання?
Ви ж нахвалялись повернутись,
Щоб Україну будувать...
Щоб батько й мати відпочили,
А внуки стали керувать...
Щоб мову рідну врятувати
І діток знову научати
Своєї мови і пісень,
Ви ж обіцяли кожен день.
Що ж вами сталося так скоро?
Втратили пам'ять, чи роки,
Чи юність духу, чи бажання,
Чи так змінилися думки?
А там російська скрізь панує,
І той валуєвський указ
Уліз у душі українців –
Вже не потрібний їм наказ...
Вже „добровільно" розв'язали
Мовну проблему назавжди,
„Общепонятним" розмовляють
Жінки, і діти, і діди...
Чи вартий той народ свободи,
Що добровільно в рабство йде?
Як іншим сміливим народам,
Чи й нам майбутність теж гряде?
Якби так всі ми діяспорці,
Замість тут жить на чужині
Вернулись разом в Україну
Вчити вкраїнську усі дні,
Тоді б ми тут не нарікали,
А тим там розум прояснивсь,
Тоді б ми всі там працювали,
Щоб весь народ наш пробудивсь.

Створіння Боже

Присвячую доньці Натали

Жінки – це є природа,
Життя надія на землі,
Дитя і Мати Божа,
Маяк майбутности в імлі.
І біль, і муки, і терпіння –
Заплата за любов твою,
Радість, і сльози, і моління –
Дитину бачучи свою...
Нема жінок – нема кохання,
Немає сенсу у житті,
Нема причини на бажання
Мужчинам буть на Пісті.
Їх Бог створив, як ту прикрасу,
Й веселку у дощі весни,
Й нектар життя для всього світу,
І усмішку мужчинам в сни.
Жінки – це ніжність й заохота,
Це три колони у сім'ї,
Це біль віків і мужність Ґота,
Це Матері твої й мої.
Всякі жінки є в цьому світі,
Але без них – життя нема.
Вони, як бджілки працьовиті,
Чи це весна, чи це зима.
Без них любов є немислима,
Без них дітей й батьків нема,
Без них життя – порожня нива,
Із ними – день, без них – пітьма.
Жінки – створіння дивне, боже:
Носить Адамів новий плід,
Коли він йде кудись у війни,
Іти у пекло за ним вслід.
Живи ж, Природо, Жінко, Мати,
В тобі спасіння світу є,
Без тебе сміх і плач дитяти
І пульс життя нігде не б'є!

Калабаня

Норт-Порте мій, світу ти наш,
Гей, як тут тепло і мило,
Із дня на день пливе тут час
Свобідно, гарно, весело.
Калабаня, калабаня,
Тепла твоя вода,
Молодичко чорноброва,
Гарна твоя врода.
І так нам всім із року в рік
Життя летить вже журавлями,
Пройшов вже час „орлиних днів"
Кує зозуля нам вже днями...
Осередок, осередок,
Всі є тут старенькі,
А як музику зачують,
Скачуть, як маленькі...
Тут є Латишко, і Король,
І є Андрушко геніяльний,
І є Черняк, і є Черінь,
І д-р. Стецьків унікальний...
Калабаня, калабаня,
Тепла твоя вода,
Молодичко чорноброва,
Гарна твоя врода...

Доля незмінна

Чом ти в мене така гірка,
Доле ж, моя доле?
На чужину закотила
Перекотиполе...
Із воєнним гураганом,
А не вітром в полі,
І тепер я дідуганом
Не зміню вже долі...
Поможи ж мені дожити,
Боже, в цій чужині,
Хоч тут тіло буде гнити –
Душа – в Україні.

З книжки „Доля"

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Зенон Когут. „Коріння ідентичности" – студії з ранньомодерної та модерної історії України. Збірник статтей відомого історика, директора Канадського інституту українських студій Альбертського університету З. Когута робить доступною для зацікавленої україномовної авдиторії важливу частину його наукового доробку. Ці статті написані впродовж 1977-2002 років. Видавництво „Критика", Київ, 2004 рік.

Ірина Малащук. „Життєвий шлях однієї з багатьох" – спогади. Книжка незвична, бо написана звичайною жінкою, жити якій судилося в апокаліптичному XX столітті, обпаленому найжахливішою в історії людства війною, а також ураженому комуністичною і фашистською ідеологією. Авторка просто і щиро, дозірливо і відкрито розповідає історію свого життя, а також своєї родини. Читач завважить, що через історію роду тут легко провести паралелі до історії народу – і саме в цьому найбільша цінність цієї книги. Видавництво „Арій", Тернопіль,2004 рік.

Юрко Тютюнник. „Революційна стихія. Зимовий похід 1919-20 рр." – спомини. Науково-публіцистичне видання. Досвід боротьби є найдорожчим національним скарбом, і мусимо його передати вцілості молодшим поколінням. Книжку видано за сприяння Фундації ім. Івана Багряного (США). Видавництво „Універсум", Львів, 2004 рік.

Фідель Сухоніс. „Портрети з рідного кореня" – оповідання, нариси, статті. До художньо-публіцистичного збірника увійшли публікації як попередніх, так і останніх років. Видавництво „Пороги", Дніпропетровськ, 2005 рік.

Микола Невидайло. „Приносини часів смутенних" – вибрані гвори. У запропонованих автором творах – живі спогади свідка нашої новітньої (підневільної) історії в художньому осмисленні з позицій українського патріотизму з наполегливою засторогою ніколи,ніколи, ніколи знову не потрапити в „братні" обійми, бо й вам буде лихо. Видавництво „Мистецька лінія", Ужгород, 2005 рік.

Анізія Путько-Стех, Ярослав Стех. „Хрест любови" – збірник публіцистичних статей. Книга складається з трьох розділів. У першому подаються статті Анізії Стех, у другому і третьому – Ярослава Стеха, які були надруковані у різні часи у різних виданнях. Видавництво „Пороги", Дніпропетровськ, 2004 рік.

Народний музей „Бойківщина" м. Турка. „З вершин і низин" – вісник VIII конкурсу ім. Мирона Утриска. Представлено увазі читачів статті, уривки досліджень, окремі розділи з книг, зібраних на згаданому конкурсі. Видавництво „Камула", Львів, 2004 рік.

Стефан Рожок. „Правда, мистецтво, філософія" – книга роздумів мистця. Автор наводить чимало переконливих доказів для підкріплення певности своїх переконань і аргументації потреби світобачення через Боже навчання. 2002 рік.

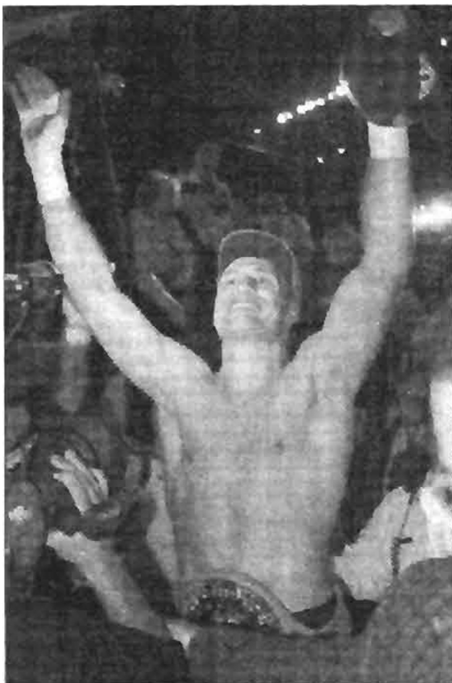
Віталій і Володимир Клички – гордість України

НЮ-ЙОРК. – Ярослав Керницький – фотомистець і голова клюбу прихильників братів Кличків в США – надіслав до „Свободи" кілька світлин з бою 11 грудня 2004 року Віталія Кличка, які ми подаємо разом з іншими матеріялами з цієї теми.

Віталій та Володимир Клички своїми спортовими досягненнями внесли відчутний вклад у поширення в світі позитивної інформації про Україну. Тепер обидва перебувають на вершині спортової майстерности. 23 квітня у Дортмунді має відбутися двобій Володимира Кличка з кубинцем Елісіо Кастіло. Віталій Кличко готується до бою з екс-чемпіоном світу в суперважкій категорії Гасимом Рахманом, який має зустрітися з Кличком на початку літа.

Ярослав Керницький – племінник відомого українського журналіста Івана Керницького (1913-1984). Іван Керницький (Ікер) народився 12 вересня 1913 року в Суходолі, повіт Бібрка. Почав друкуватися в 1933 році в львівському журналі „Наш прапор", в редакції якого працював до 1939 року. В США працював в редакції „Свободи" від 1949 року, пишучи щотижневі фейлетони „З наших буднів". Видав чотири збірки фейлетонів, був постійним співробітником гумористичного журналу Едварда Козака „Лис Микита".

Вітаємо п. Ярослава на сторінках „Свободи"!

Віталій Кличко на ринґу 11 грудня 2004 року

Віталій Кличко і Ярослав Керницький на фотовиставці Я. Керницького в Українському Інституті Америки.

Брати Клички після перемоги Віталія в Лас Веґасі 11 грудня 2004 року в бою з Дені Вільямсом.

Іван Керницький в Українському Інституті Америки в 1960-их роках. *Фото: архів У. Старосольської*

Василь Кавацюк

Брати Клички

Присвячую братам
Володимирові і Віталієві Кличкам

Кується перемога в щоденному труді,
А шлях до перемоги – у гострій боротьбі.
Та брат за брата станьмо і руку потисни
І на Кличків погляньмо – є прикладом вони.

Приспів:
Кличко! Кличко! Кличко!
Це радості й тривоги,
Кличко! Це єдности дороги
Кличко! Це клич до перемоги!
Кличко! Кличко!

І богатирська сила, і зріст богатирів
Хоч доля їх носила, а також їх батьків
Та в серці Україна була і є завжди
Ми браття-українці, з нас іншого не жди!
Приспів
І славу Україні несуть удвох брати
І в синьо-жовтий прапор огорнені завжди
Це світу чемпіони, з України вони.
І ми із ними станьмо, ми теж її сини.
Приспів

Зліва: Оксана Баюл, Віктор Петренко, Віталій Кличко, Волтер Назаревич на прийнятті 8 березня 2005 р.

Архів проф. Пилипа Шайди - в скарбниці волинської історії

ЛУЦЬК. – Державний архів Волинської области, якому я віддав 32 роки праці, налічує в своїх сховищах біля 1.5 млн. справ, серед яких зберігається багато безцінних документів. Серед цих скарбів є фонди двох відомих волинян з-за кордону – Наталі Тиравської з Сіднею, голови управи Товариства волинян ім. Лесі Українки, і Пилипа Шайди – почесного професора Волинського державного університету ім. Лесі Українки, збирача українського фольклору, публіциста, науковця. Тут зберігається і величезна колекція україністики Австралії за 1950–1996 роки, переданої до архіву на моє прохання Степаном Радіоном з Мельбурну. Це, власне, найбільші колекції і фонди документів особобового походження волинської діяспори, що зберігаються і широко використовуються нашими дослідниками і читачами.

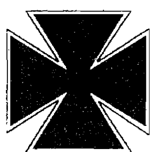
Фонд професора Пилипа Шайди в хронологічних рамках 1945–2004 рр. налічує 63 справи. Цей фонд документів можна умовно розбити на дві складові частини: духовна спадщина самого професора і його жертовна праця в ім'я України і рідного народу, а також документи історичні джерела, які розповідають про власника фонду.

Безцінними в його фонді є листи видатних земляків, зокрема Іллі Онуфрійчука, голови управи Товариства „Волинь" та члена управи Інституту досліду Волині у Вінніпезі, Канада, поета Олександра Неприцького-Грановського, члена спілки письменників України, науковця-журналіста Степана Радіона, професора Максима Бойка, професора Лева Биковського, церковних, громадських організацій.

В окрему течку зформовано листи професора до мене, історика-архівіста Володимира Рожка. Ці листи є найяскравішим свідком його наукових публіцистичних, благодійницьких і інших духовних зв'язків з Волинню, її науковими, культурно-освітніми установами. У фонді зберігається ціла низка документів про особисту велику жертовність Пилипа Шайди і його дружини Софії для України.

Фонд документів особливого походження почесного професора Пилипа Шайди з Сан Пауло, США, є важливим джерелом в скарбниці нашої духовности.

Володимир Рожко

Ділимося з громадою сумною вісткою, що 23 березня 2005 р. в Торонто, Онт., по довгій недузі помер член основник, адміністратор та довголітній член Видавничого комітету „Літопису УПА"

бл. п.

МИХАЙЛО ФЕДАК – „СМИРНИЙ"

Нар. 9 березня 1924 р. в с. Роп'янка Короснянського повіту на Лемківщині. Член ОУН, організатор підпільної мережі в Західній Лемківщині, Районовий провідник 2-го району в Надрайоні „Верховина". В 1948 р. рейдом прибув до Західної Німеччини і як кур'єр повернувся знову до краю у 1949 р. Активний в Об'єднанні Лемків Канади, в Об'єднанні Колишніх Вояків УПА США і Канади та в Об'єднанні Педагогів Канади. Голова Шкільної Ради в Торонто.

Залишив у глибокому смутку: дружину МАРІЮ, сина МСТИСЛАВА-ТЕОДОРА та дочку МИРОСЛАВУ ДЯКУН з внуками.

Похований на Park Lawn цвинтарі в Торонто.

Вічна Йому пам'ять!

Видавництво „Літопис УПА"
P.O. Box 97, Stn. „C",
Toronto, ON M 6J 1M7, Canada

Ділимося з громадою сумною вісткою, що 23 березня 2005 р. в Торонто, Онт., по довгій недузі помер член основник, адміністратор та довголітній член Видавничого комітету „Літопису УПА"

бл. п.

МИХАЙЛО ФЕДАК – „СМИРНИЙ"

Нар. 9 березня 1924 р. в с. Роп'янка Короснянського повіту на Лемківщині.

Член ОУН, організатор підпільної мережі в Західній Лемківщині, Районовий провідник 2-го району в Надрайоні „Верховина". В 1948 р. рейдом прибув до Західної Німеччини і як кур'єр повернувся знову до краю у 1949 р. Активний в Об'єднанні Лемків Канади, в Об'єднанні Колишніх Вояків УПА США і Канади та в Об'єднанні Педагогів Канади. Голова Шкільної Ради в Торонто.

Залишив у глибокому смутку:

дружину – МАРІЮ,
сина – МСТИСЛАВА-ТЕОДОРА
дочку – МИРОСЛАВУ ДЯКУН з внуками.

Похований на Park Lawn цвинтарі в Торонто.

Вічна Йому пам'ять!

Головна Управа
Об'єднання Колишніх Вояків УПА в США і Канаді

„Ми не розлучались з тобою, Вкраїно..."

Пам'яті письменниці Марії Гарасевич

Якщо не дійду я до Тебе з чужини,
Пророcту я колоссям,
зерно сиплячи.
Ми не розлучались з тобою,
Вкраїно,
Хоч і відлетіли
в журавлів ключі.
Марія Гарасевич

Св. п. Марія Гарасевич

Замело білим снігом місто, засипало дороги і шляхи, холодний зимовий вітер сумно сповіщав, що в ніч на 27 грудня 2004 року згасло життя Марії Білоус-Гарасевич, літературознавця, літературного критика, журналістки і письменниці. Вона народилася 14 жовтня 1918 року в Знам'янці, в Україні. Походила з родини, де домінувала інженерно-технічна освіта. Батько визнавав лише точні науки, щодо гуманітарних, хоч і любив, але не був їх прихильником як професії для своїх дітей, бо в той час це була велика небезпека. „Моя мама, – казала М. Гарасевич – мала найбільш поетичне сприйняття світу, яке мені зустрічалося на життєвому шляху".

В 1936 році М. Гарасевич закінчила середню школу і, як відмінниця, мала право вступу до університету без вступних іспитів. Того ж року вступила в Київський державний університет ім. Т. Шевченка на філологічний факультет, який закінчила успішно в 1941 році з дипломом філолога.

В роки війни працювала завідувачем педагогічної частини середньої школи, інструктором-методистом і завідувачем методичного кабінету на Північному Кавказі. Після повернення в Україну зустрілася з майбутнім чоловіком Богданом Гарасевичем і в січні 1944 року вони одружилися в Коломиї та виїхали до Німеччини. Там М. Гарасевич розпочала свою літературну працю як літературний редактор. В 1949 році еміґрувала до Америки та почала свою творчу працю. Спочатку працювала в школі українознавства, але незадовго вийшла на ширшу літературну арену.

Літературну діяльність М. Гарасевич для українського суспільства треба поділити на дві частини – академічні літературні доповіді, коли вона одна виповнювала цілий літературний вечір („Сучасна поезія в Україні", „Сатира і гумор у сучасній Україні", „Джон Стейнбек", „Софія Парфанович" та інші).

До другої належать літературні вечори для письменників з її допомогою та художнім читанням творів даного письменника виконавцями.

Здебільшого, на таких вечорах були присутні і самі письменники – Улас Самчук, Олекса Веретенченко, Яр Славутич, Федір Одрас, Софія Парфанович.

М. Гарасевич була автором понад 150 праць, які були опубліковані протягом останніх 40 років. Це літературно-критичні статті, рецензії, есеї, літературні розвідки, огляди, літературні портрети та статті про мистців образотворчого та музичного світу.

Мені пощастило працювати з М. Гарасевич довгі роки, брати участь в усіх літературних вечорах від самого початку – я пізнала її ближче як літератора і як людину.

У неї було ніжне серце, сповнене любов'ю до кожного. У всьому відчувалися щирість і любов. Її світогляд – широкий, знання – великі. Її світосприймання – реальні та повні лірики і романтизму, оптимізму і почуття гумору. М. Гарасевич відзначалась вимогливістю до інших і, водночас, була прикладом працьовитости, організованости і точности.

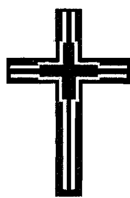
Наші письменники високо оцінюють працю М. Гарасевич – її літературно-критичні писання. Олекса Веретенченко, Яр Славутич, Теодор Курпіта, Анатолій Юриняк присвятили їй свої твори. Цінували її особливо за те, що вона вміла проникнути в людську душу, зрозуміти її і відчути у їхній творчості.

Із 50-их років М. Гарасевич стає відомим літературним критиком, і поруч з цією складною працею 25 років була членом журі світового літературного конкурсу ім. Івана Франка в Чикаго. Член Спілки письменників України, лавреат премії Фонду ім. Тараса Шевченка „В своїй хаті своя правда, і сила, і воля", член об'єднання українських письменників в екзилі „Слово". Ініціятор і довголітня голова Комітету сприяння українській демократичній пресі в Україні.

М. Гарасевич – автор трьох томів книжки „Ми не розлучалися з тобою, Україно", а її ім'я стало відоме в Америці, Канаді і по всій Україні.

Марія Гарасевич залишилася в нашій пам'яті українкою-патріоткою, життя якої найкраще характеризують слова поета Івана Франка: „Все, що мав у житті, він віддав для одної ідеї. І горів, і яснів і страждав, і трудився для неї".

Христина Годів-Юзич

У глибокому смутку повідомляємо, що в суботу, 19 березня 2005 р.відійшов у вічність, прийнявши найсвятіші Тайни і Оливопомазання наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО та ДІДУСЬ

бл. п.

д-р ІВАН ДІДЮК

нар. 6 червня 1917 р. в с. Криволукі, Тернопільської обл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 23 березня 2005 р. в церкві Христа Царя в Бостоні, а відтак на українській католицькій дільниці на цвинтарі св. Йосифа в Бостоні.

Покійний був ініціятором і головою Товариства за Патріярхат, Бостонський відділ, головою Українського Патріярхального Товариства – відділ в Бостоні, меценатом ФКУ, організатором відділу ФКУ в Бостоні і його головою.

Об'єднав школи української православної і католицької парафій в одну Українську Рідну Школу в Бостоні, був членом Централі Українських Кооператив у Чикаго, головою, а останньо членом управи Українського Лікарського Товариства, відділ Ню Інгленд.

Покійний був членом управи відділу УККА в Бостоні, членом управи Комітету Української Католицкої церкви, довголітнім головою Дирекції Українського Народного Дому в Бостоні, головою, останньо заступником голови Товариства „Провидіння", відділ у Бостоні.

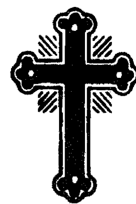
Іван Дідюк був членом управи Окружного комітету відділів УНС в Бостоні, головою Наукового Товариства ім. Шевченка, відділ у Бостоні. Під час своєї діяльности в Бостоні зібрав на різні українські харитативні цілі майже 1,000.000 дол.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – ОСИПУ
доньок – д-р МАРІЮ ТЕРЕСУ
– ХРИСТИНУ АННУ з мужем ІВАНОМ і дочкою СОФІЄЮ
синів – ІВАНА ЙОСИФА
– МИХАЙЛА САМУЇЛА
родину в Канаді і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить бажаючих складати пожертви в пам'ять Покійного на будову монастиря Сестер Пресвятої Родини в Гошеві, де він був головою Оргкомітету по збірці коштів. Пожертви можна складати на конто:

Sisters of the Holy Family, Account No.10520792,
c/o Ukrainian Federal Credit Union,
107 Eastem Avenue, Dedham, MA 02026.

У глибокому смутку ділимось болючою вісткою з рідними і знайомими, що 24 березня 2005 р. о год. 12:30 ранку відійшла від нас у Божу вічність наша незабутня ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.

МЕЛАНІЯ ЛІДІЯ ГРАБАРЧУК

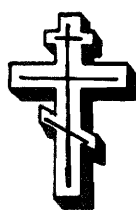
нар. 29 червня 1923 р. в Дунаїв, Україна.

ПАРАСТАС і ПАНАХИДА відбулися в понеділок, 28 березня 2005 р. у Mgrrocco Funeral Home, 470 Coltax Ave., tel.: (953) 249-6111, Clifton, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 29 березня 2005 р. о год. 11-ій ранку в українській католицькій церкві св. о. Миколая в Пасейку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишилися:
муж – д-р ЕВГЕН
син – д-р ЕВГЕН з дружиною ДАНОЮ і сином ЕВГЕНЧИКОМ
доньки – РОМАНА ПОПІВНА з мужем СТЕНТОНОМ і сином МИХАСЕМ
– ІРЕНА ЛІДІЯ МАЦКО з мужем ВОЛОДИМИРОМ і донями МЕЛАНІЄЮ і КАЛИНОЮ
сестри – ДАРІЯ СІРКО з родиною
– ЛЮБА КОВАЛЬЧУК з родиною у Львові
кузин – БОГДАН КАЧОР з родиною
опікунка покійної Лідії – ТОСЯ ҐАМБАЛЬ.

Вічна Її пам'ять!

З великим сумом сповіщаємо українську громаду, що у понеділок, 28 березня 2005 р. близько 8-ої год. ранку, у шпиталі „Белев'ю-Центр" в Ню-Йорку, відійшла у вічність на 87-му році життя довголітня мовна редакторка газети „Національна Трибуна"

св. п.

ГАЛИНА ЄНСЕН (ПОЛТАВА)

ПАНАХИДИ відбулися у середу, 30 березня, і четвер, 31 березня, в похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вул. і Авеню А в Ню-Йорку.
ПОХОРОН у п'ятницю, 1 квітня з православної церкви Всіх Святих, при 11-ій вул. у Ню-Йорку, опісля на цвинтар св. Андрія Первозваного у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Спочила Покійна вічним сном поруч свого улюбленого мужа, поета Леоніда Полтави. Нехай сняться їй рідні береги Дніпра, на яких виростала, та вчувається шум дніпрових хвиль і подих степів.

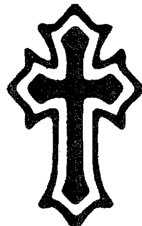
Покійна залишила в безмежному смутку:
доньку – ДАРІЮ ДИКУ
сестер – НАДІЮ і МОТРЮ з родинами в Дніпропетровській області, Україна
родину – КОХАЛЕВИЧІВ у Львові.

Вічна Їй пам'ять!

Всіх бажаючих скласти пожертви на нев'янучий вінок в пам'ять св. п. Галини Єнсен (Полтави) просимо висилати чеки з поміткою:

1. На Видавничий Фонд Леоніда Полтави.
2. На Пресфонд „Національної Трибуни".

Чеки висилати до „National Tribune"
на адресу: 136 Second Avenue, New York, NY 10003.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 19 березня 2005 р. відійшла у вічність, проживши 93 роки наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

бл. п.

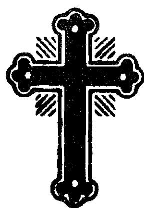
ЯРОСЛАВА МАРІЯ АВРАМЧУК

ПАРАСТАС відбувся в п'ятницю, 1 квітня 2005 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні в Кергонксоні, Н.Й.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться 2 квітня 2005 р. о год. 10-ій ранку, в церкві св. Трійці, в Кергонксоні, а відтак на цвинтарі св. Трійці в Кергонксоні, Н.Й.

Залишились у глибокому смутку:
доньки – МАРТА САВКА з мужем ВАЛЕРЯНОМ
– д-р ІЯ КЛИМ з мужем РУДОЛЬФОМ
внуки – БЕАТРІКС ЛЕВИЦКА
– д-р ПЕТРО КЛИМ
– ІЛЯНА САВКА
правнучка – КСЕНЯ ЛЕВИЦКА
родина в Україні.

Вічна Її пам'ять!

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

У смутку повідомляємо, що у вівторок, 22 березня 2005 р. упокоївся в Бозі на 93-му році життя в Джерзі Сиґі, Н .Дж.

бл. п.

МИХАЙЛО КОВБАСНЮК

нар. в Орів, Україна.

Був членом Українського Народного Дому, Українського Конґресового Комітету Америки, Українського Народного Союзу і Просвіти.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися з похоронного заведення Riotto Funeral Home, Jersey City, NJ у четвер, 24 березня 2005 р. о год. 9-ій ранку.

СЛУЖБА БОЖА була відправлена в церкві свв. Петра і Павла о год. 10-ій ранку.

Похорон відбувся в суботу, 26 березня 2005 р. на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

У смутку залишилися:

дружина – НІНА з дому ПІНЧУК
сини – БОГДАН з дружиною МАРІЙКОЮ
– ПЕТРО з дружиною НАТАЛКОЮ
– ВОЛОДИМИР з дружиною ЗОРЯНОЮ
10 внуків
13 правнуків
та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Співчуття пересилати на e-mail riottofh.com

В пам'ять Покійного Михайла можна складати пожертви на Сумівські Табори в Elenville, NY або на організацію медичної допомоги Україні EMAU

Пожертви пересилати на адресу:
Walter Kovbasniuk, 236 Bee Meadow Pkwy, Whippany, NJ 07981.

В ПЕРШУ ДУЖЕ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого найдорожчого і незабутнього
ТАТА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

бл. п.

ІВАНА ВІШКИ

будуть відправлені

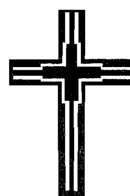
СВЯТІ СЛУЖБИ БОЖІ

у суботу, 9 квітня 2005 р.

у слідуючих церквах:

- свв. Апостолів Петра і Павла в Джерзі Сиґі, Н. Дж. о год. 10-ій ранку;
- св. Йосифа, в Чикаґо, Ілл., о год. 8-ій ранку.

Про молитви за душу Покійного
просять діти, внуки і правнуки.

Ділимося сумною вісткою, що 13 березня 2005 р. відійшов від нас у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п.

МИХАЙЛО АГАЩУК

нар. 22 листопада 1923 р. в с. Космирин, Тернопільська обл.

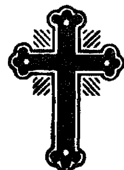
Був активний в українській громаді у Фінікс, Арізона.
Належав до ОУН, УПА та Дивізії.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться пізніше в Україні.

Залишив у глибокому смутку:

дружину – ГАЛИНУ
дочку – СУЗАННУ з мужем ПАВЛОМ
сина – ТАРАСА з дружиною ҐЛОРІЄЮ
внуків – ГРИГОРІЯ
– СТЕПАНА з дружиною ДЖЕНІ
– КЕРЕН
сестру – АННУ в Україні та ближчу і дальшу родину.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 25 березня 2005 р. відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІДО

св. п.

ЙОСИФ ГРИЦКОВЯН

нар. 27 січня 1921 р. в селі Березка, пов. Лісько
учасник боротьби УПА на рідних землях.

ПАРАСТАС був відправлений в понеділок, 28 березня 2005 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 29 березня 2005 р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Духа в Ґемптонбурґу, Н.Й.

Залишені в глибокому смутку:

дружина - АННА
дочки – НАТАЛЯ з чоловіком ЗЕНОНОМ
– МАРІЯННА з чоловіком АНДРІЄМ
– ІВАНКА з чоловіком МИХАЙЛОМ
внуки – ЙОСИФ
– ЛІСА з чоловіком ЙОСИФОМ
– МИХАСЬ
– ТАТІЯНА
– АНДРІЙКО
– МИХАСЬ
– АЛЕКС
сестри – КАТЕРИНА з родиною
– АННА з родиною
та ближча і дальша родина в Америці, Польщі і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Бажаючих вшанувати пам'ять Покійного, родина просить складати пожертви на: St. Volodymyr Ukrainian Catholic Church, 447 High Road, Glen Spey, NY 12737.

ПРЕЗИДІЯ СЕРЕДОВИЩА УКРАЇНСЬКОЇ ГОЛОВНОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ РАДИ і ПОЛІТИЧНА РАДА ОУНз діляться сумною вісткою з членами й українським громадянством, що після довгої недуги, 25 березня 2005 р. у Торонто, Канада, на 81 році багатотрудивого життя, перенісся у Божу вічність

бл. п.

МИХАЙЛО ФЕДАК (СМИРНИЙ)

нар. в селі Роп'янка, повіту Кросно, що на Лемківщині.

У Криниці, в 1943 р. закінчив „Учительський семінар". У 1944 р. включився у лави Української Повстанської Армії, а 1947 р., рейдом зі своєю групою повстанців, пробився до Західної Німеччини. Довголітній член ОУН, ОУНз і Середовища УГВР. Колишній директор „Святомиколаївської школи" і голова „Рідної школи" у Торонто. Основник друкарні „Київ" і співпрацівник „Літопису УПА".

Дружині Марії, дочці Мирославі і синові Мстиславу складаємо глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Оцісла́вська 973-292-9800 #3040*

ХРИСТИНА БРОДИН
Професійний продавець забезпечення УНС
CHRISTINE BRODYN
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3039)
Fax: (973) 292-0900

ОКСАНА ТРИТЯК
Професійний продавець забезпечення УНС
OKSANA TRYTJAK
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3071) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: OKRYS@YAHOO.COM

L. Kulynych Cinematic Experience Specializing in Filming
Ukrainian Weddings and Special Events
Web.:www.UkrainianWeddings.com
Tel.: 1 (917) 848-8437

КАРДІОЛОГ
ПЕТРО ЛЕНЧУР, MD, FACC
Board Certified: Cardiovascular Disease, Interventional, Nuclear Cardiology and Internal Medicine.
Єдиний україномовний „Interventional" кардіолог в NY і NJ.
НОВІ КАРДІОЛОГІЧНІ ЦЕНТРИ
Всі основні обстеження проводяться в двох зручно розміщених сучасних офісах

776 E. Third Ave. Roselle, NJ 07203 (908) 241-5545	1432 Hylan Blvd. Staten Island, NY10305 (718) 351-9292

APON RECORD CO., Inc.
P.O. Box 3082 Long Island City, NY 11103 • Tel.: (718) 721-5599
NEW VHS HISTORY OF UKRAINE

ПРИСЯГА ТА ПРОМОВА ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ – ВІКТОРА ЮЩЕНКА
VHS Apon-2008 – 2 год. 20 хв.
Ціна з пересилкою – 35 дол.

ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ В УКРАЇНІ
APON-2009 – 1 год. 20 хв.
Ціна з пересилкою – 28 дол.

ІНАВҐУРАЦІЙНИЙ КОНЦЕРТ
APON-2010 – 1год. 20 хв.
Ціна з пересилкою – 28 дол.

До кожного відео додаємо авдіо-касету безкоштовно.

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER
Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada. For information send a selfaddressed stamped envelope to: Single Ukrainians
P.O. Box 24733 Phila., Pa. 19111
TEL.: (267) 784-5019

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.
Від 1983

- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей (Real Estate and coop-closings)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіціяльні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК
КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
✔ на роботі
✔ автомобільних
✔ в публічних місцях
✔ лікарських помилок
Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування
А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

FATA MORGANA
Музика для всіх: весілля, забави, концерти, фестивалі і приватні прийняття.
***Тел. до Олексія: (609) 747-1382** або e-mail ok1band@yahoo.com*
website:www.fata-morgana-band.com

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail:dumamuse@aol.com

Fregata TRAVEL SERVICE, INC.
250 West 57th St.#1211 Phone: (212) 541-5707
New York, NY 10107 Fax: (212) 262-3220
ECONOMY AIRFARES
Львів
675 дол.+tax (round trip)
480 дол.+tax (one way)
Київ
549 дол.+tax (round trip)
380 дол.+tax (one way)
Restrictions Apply

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: nsemczys@aol.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!